

AGATHA
CHRISTIE

CÂND
MĂ FURNICĂ
DEGETELE

EXCELSIOR - MULTI PRESS

AGATHA CHRISTIE

CÂND MĂ FURNICĂ DEGETELE

Consilier editorial : dr. Gheorghe Sprințeroiu
Coperta : Miruna - Luiza Sprințeroiu
Stilizare : Robert Daniel Vasile
Redactare computerizată : Catrinel Stoian

© Agatha Christie Limited 1968
Drepturile exclusive de traducere și tipărire
în limba română în întreaga lume aparțin
Casei de editură "MULTI PRESS"

ISBN 973 - 9086 - 40 - 9

AGATHA CHRISTIE

**CÂND MĂ FURNICĂ
DEGETELE**

Traducerea: SIMINA SPRINȚEROIU
LIDIA GRĂDINARU

Coordonatorul ediției: CONSTANTIN TĂNASE

CASA DE EDITURA

BUCUREȘTI

Numai în această formulă grafică veți putea avea întreaga creație a reginei absolute a literaturii polițiste, așa cum a apărut ea în „Colecția Christie“, supervizată de autoare în timpul vieții sale.

Vom pune, astfel, la dispoziția cititorilor noștri cele 80 de volume ale Agathe Christie, traduse integral după original.

*Când mă furnică degetele mari
Ceva rău se îndreaptă spre noi.*

Macbeth

Cartea este dedicată miilor de cititori din țara aceasta și alte state, care îmi scriu, întrebându-mă: Ce s-a întâmplat cu Tommy și Tuppence? Ce fac ei acum?

Vă transmit tuturor cele mai bune urări și sper să vă bucurați de reîntâlnirea cu Tommy și Tuppence, cu câțiva ani mai bătrâni, dar cu spiritul nepotolit.

Agatha Christie

CARTEA ÎNTÂI

Sunny Ridge

1. Mătușa Ada

Domnul și doamna Beresford luau micul dejun. Erau o pereche obișnuită. Sute de cupluri vârstnice ca ei luau dejunul în același moment pe tot cuprinsul Angliei. Și ziua era obișnuită, una din acele zile pe care le trăiești de cinci ori pe săptămână.

Domnul Beresford avusese cândva părul roșu. Mai păstra încă urme de roșu, dar majoritatea devenise de-un cenușiu nisipos; acea culoare pe care-o capătă atât de des roșcovanii când ajung la mijlocul vieții. Doamna Beresford afusese o dată părul negru, o coamă viguroasă, cârlionțată. Acum negrul se combinase cu șuvițe cărunte, răspândite la întâmplare. Efectul era destul de plăcut. Doamna Beresford se gândise la un moment dat să-și vopsească părul, însă într-un final hotărâse că se plăcea mai mult cum o făcuse natura. În schimb, se decisese să încerce o nuanță nouă de ruj care să-i dea o notă mai luminoasă.

Un cuplu în vârstă luând micul dejun împreună. Un cuplu plăcut, dar fără nimic remarcabil. Așa ar fi spus un privitor din afară. Dacă privitorul ar fi fost tânăr, el sau ea ar fi adăugat: "Da, foarte plăcuți, dar cumplit de plictisitori, ca toți bătrânii".

Totuși, domnul și doamna Beresford nu ajunseseră încă la vârsta la care să se considere bătrâni. Și habar n-aveau că ei și mulți alții erau catalogați ca fiind cumplit de plictisitori numai pe baza asta. Doar de către tineri, firește, dar atunci ar fi fost indulgenți, tinerii nu știau nimic despre viață. Dragii de ei, mereu își băteau capul cu examenele, sau cu viața sexuală, sau cum să-și cumpere haine nemaipomenite sau să-și facă cine știe ce coafură extraordinară care să-i facă mai remarcați. Din propriul lor punct de vedere, domnul și doamna Beresford trecuseră doar de prima parte a vieții. Se plăceau fiecare în parte și unul pe celălalt, iar zilele treceau una după alta de-o manieră încântătoare.

Existau, firește, momente, fiecare are momente. Domnul Beresford deschise o scrisoare, își aruncă ochii asupra ei, apoi o puse de o parte, sporind micul teanc. Luă următoarea scrisoare, dar se abținu s-o deschidă. Rămase cu ea în mână. Soția lui îl cercetă câteva clipe, apoi întrebă:

- Care-i problema, Tommy?
- Problema? rosti vag Tommy. Problema?
- Asta te-am întrebat.
- Nu-i nici o problemă. De ce ar fi?
- Te gândeai la ceva, șpuse acuzator Tuppence.
- Nu cred deloc că mă gândeam la ceva.
- Ba da, te gândeai. S-a întâmplat ceva?
- Firește că nu. Ce să se-ntâmple? Adăugă: Am primit nota de plată a instalatorului.

– Oh, exclamă Tuppence luminată. E mai mare decât te așteptai, presupun.

- Normal, întotdeauna e așa.
- Nu știu de ce nu ne-am făcut noi instalatori, spuse Tuppence. Dacă tu erai instalator, eu eram ajutorul tău și ne-am fi lăfăit în bani.

- Am avut ochelari de cal de n-am văzut posibilitatea asta.

- La nota de plată a instalatorului te uitai puțin mai înainte?

- Oh, nu, aia era doar o cerere de subvenție.
- Copiii delicvenți... integrarea rasială?
- Nu. Se deschide un nou azil de bătrâni.
- Ei bine, asta-i ceva mai sensibil, în tot cazul, dar tot nu înțeleg de ce te îngrijorează.

- Nu mă gândeam la asta.
- Atunci, la ce te gândeai?
- Cred că asta m-a făcut să mă gândesc.
- La ce? Știi că până la urmă tot ai să-mi spui.
- Nu e ceva cu adevărat important. Mă gândeam... ei bine, la mătușa Ada mă gândeam.

– Oh, înțeleg, spuse Tuppence brusc sensibilizată. Adăugă moale, meditativ: Da, mătușa Ada.

Ochii li se întâlneau. Este regretabil că în zilele de azi aproape în fiecare familie există o problemă care ar putea fi numită "mătușa Ada". Numele diferă – mătușa Ameliă, mătușa Susan, mătușa Cathy, mătușa Joan. Sunt bunici, sau verișoare bătrâne, sau chiar strămătuși. Însă există și sunt o problemă de viață pe care n-o poți ocoli. Trebuie să le aranjezi cumva. Trebuie să inspecțezi casele de bătrâni potrivite, să faci cercetări în privința lor. Iei recomandări de la doctori, de la prietenii care au avut o mătușă Ada a lor care "s-a simțit foarte fericită până când a murit" la "The Laurels, Bexhill", sau "Happy Meadows din Scarborough".

A trecut vremea când mătușa Elisabeth, mătușa Ada și restul mătușilor trăiau fericiți în casele în care trăiseră vreme îndelungată, îngrijite de bătrânele servitoare devotate, deși uneori cam tiranice. Aranjamentul satisfăcea pe deplin ambele părți. Sau, cealaltă categorie, cea a rudelor sărace, nepoate, verișoare bătrâne semi-cretine, toate muncind ca să-ți asigure trei mese bune pe zi și un dormitor drăguț. Se dirijau una pe alta și totul era bine. În ziua de azi, lucrurile stau diferit.

Din nefericire, mătușile Ada sunt o problemă mult mai mare decât opusul lor pe scara vârstei. Copiii pot fi duși la casa de copii, sau băgați rudelor pe gât, sau trimiși la școli speciale unde rămân și în vacanțe, sau poți să aranjezi să-i trimiți în tabere, și, pe total, copiii obiectează foarte puțin la aranjamentele făcute pentru el. Mătușile Ada sunt cu totul diferite. Însăși mătușa lui Tuppence Beresford – mătușa Primrose – fusese o mare bătaie de cap. Imposibil s-o mulțumești. Nici nu intrase bine în stabilamentul care garanta să asigure o casă bună și tot confortul doamnelor în vârstă ca, după ce-i scrisese nepoatei sale câteva scrisori pline de laude la adresa stabilimentului, următoarea veste să fie că-l părăsise indignată fără să anunțe.

"Imposibil! N-am putut să mai rămân o clipă!"

În decurs de un an, mătușa Primrose intrase și ieșise din unsprezece astfel de stabilimente, ca în final să scrie că întâlnește acum un tânăr foarte fermecător. "Un băiat cu adevărat devotat. Și-a pierdut mama la o vârstă fragedă și are mare nevoie de îngrijire. Am închiriat un apartament și vine să locuiască cu mine. Aranjamentul ăsta ni se potrivește perfect amândurora. Avem afinități naturale. Nu mai trebuie să-ți faci griji, dragă Prudence. Viitorul meu e asigurat. Măine mă întâlnesc cu avocatul, căci trebuie să adaug niște clauze în testament pentru Mervyn în cazul în care mor înaintea lui, ceea ce, desigur, e firesc să se întâmple deși te asigur că în momentul de față mă simt în floarea sănătății".

Tuppence alergase în nord (incidentul avusese loc în Aberdeen). Însă poliția fusese mai rapidă și-l umflase pe fermecătorul Mervyn, pe care îl căuta de câțva timp sub acuzația că-și însușea bani sub false pretexte. Mătușa Primrose fusese extrem de indignată, numise treaba ca fiind persecuție, dar după ce asistase la proces (unde se citaseră alte douăzeci și cinci de cazuri), fusese nevoită să-și schimbe părerea despre protejatul ei.

– Cred c-ar trebui să mă duc s-o văd pe mătușa Ada, Tuppence, spuse Tommy. A trecut ceva timp.

– Presupun că da, spuse Tuppence fără entuziasm. Cât a trecut?

Tommy reflectă.

– Trebuie să fie aproape un an, spuse el.

– E mai mult. Cred că peste un an.

– Vai ce repede a trecut timpul, nu? Nu-mi vine să cred că a trecut atât de mult. Totuși, cred că ai dreptate, Tuppence. Calculă. E groaznic cam uită omul, nu-i așa? Mă simt foarte prost din cauza asta.

– N-ar trebui, spuse Tuppence. În definitiv, i-am trimis tot felul de lucruri și i-am scris.

– Da, știu. Ești grozav de bună când e vorba de asta. Cu toate astea, se întâmplă uneori să citești lucruri care nu-ți cad deloc bine.

Te referi la cartea îngrozitoare pe care am luat-o de la biblioteca în care seria cât de cumplit le era sărmanilor bătrâni și cât sufereau?

Da. Bănuiesc ca era adevărat... un fapt luat din realitate.

– Oh, da, trebuie că există și locuri ca ăla. Și există oameni teribil de nefericiți, oameni care n-au cum să nu fie nefericiți. Dar ce altceva s-ar putea face, Tommy?

– Toți fac orice, în afară de a fi cât se poate de grijulii. Trebuie să ai mare grijă ce alegi, să afli totul despre lăcașul respectiv și să te asiguri că există un medic bun care să aibă grijă de ei.

– Nimeni nu poate fi mai drăguț ca dr. Murray, trebuie să recunoști.

– Da, acceptă Tommy înseninându-se. Murray e un tip pe cinste. Amabil, răbdător. Dacă ar fi fost ceva ce nu merge, ne-ar fi anunțat.

– Așa că n-ai de ce să-ți faci griji, spuse Tuppence. Câți ani are acum?

– Optzeci și doi. Nu... nu. Cred că optzeci și trei. Trebuie să te simți destul de cumplit când le-ai supraviețuit tuturor.

– Asta-i doar ce simțim noi. Ei nu gândesc așa.

– Nu poți să știi.

– Ei bine, mătușa ta Ada nu gândește așa. Nu-ți amintești cu câtă veselie ne-a enumerat prietenele cărora le-a supraviețuit? Și a terminat cu: "cât despre Amy Morgan, am auzit că n-o mai duce mai mult de șase luni. Întotdeauna spunea că eu sunt foarte plâpândă, iar acum e clar că am să-i supraviețuiesc. Și încă mulți ani de-acum încolo". Era foarte triumfătoare la o asemenea perspectivă.

– În tot cazul...

– Știi. În tot cazul, consideri că e de datoria ta să te duci s-o vezi.

– Nu crezi că am dreptate?

– Din păcate, creșt că ai dreptate. Foarte mare dreptate. Și am să vin și eu, adăugă Tuppence cu o notă de eroism.

– Nu, se opuse Tommy. De ce să vii? Nu e mătușa ta. Nu, mă duc singur.

– Ba deloc, spuse doamna Beresford. Și mie-mi place să sufăr. Vom suferi împreună. Nu-i un lucru care să distreze, nici pe mine, nici pe tine, și cu atât mai puțin pe mătușa Ada, dar trebuie făcut.

– Nu, nu vreau să mergi. În definitiv, ți-aduci aminte cât de grosolan s-o purtat cu tine ultima oară?

– Oh, nu m-a deranjat. Probabil a fost singura vizită de care s-a bucurat sărmana bătrână. Nici nu-mi trece prin cap să-i port pică.

– Tu întotdeauna ai fost drăguță cu ea, chiar dacă nu-ți prea place de ea.

– Nimănui n-ar putea să-i placă mătușa Ada. După părerea mea, nici nu i-a plăcut vreodată cuiva.

– Nu poți să nu-ți fie milă de oameni când îmbătrânesc, spuse Tommy.

– Eu pot, spuse Tuppence. Eu nu-s așa bună din fire ca tine.

– Fiind femeie, ești mai neîndurătoare.

– S-ar putea. În definitiv, femeile n-au timp decât să fie realiste. Vreau să spun că-mi pare foarte rău de bătrâni, de bolnavi și așa mai departe, dacă sunt oameni drăguți. Dar dacă nu sunt, lucrurile stau cu totul altfel, trebuie să recunoști. Dacă ești nesuferit la douăzeci de ani și rămâi tot așa de nesuferit și la patruzeci, la șaizeci ești și mai nesuferit, iar când ajungi la optzeci ești dracu' gol... zău, nu văd de ce să-ți pară rău pentru oameni doar pentru că sunt bătrâni. Nu te poți schimba întru totul. Știu câteva persoane absolut încântătoare de șaptezeci și optzeci de ani. Bătrâna doamnă Beauchamp, și Mary Carr și bunica brutarului, draga doamnă Poppett, care vine aici și ne face curat. Toate sunt niște dulci și niște scumpe și n-am nimic împotriva lor.

– Bine, bine, fi realistă. Dar dacă într-adevăr vrei să fii nobilă și să vii cu mine...

– Vreau să vin cu tine. La urma urmelor, m-am măritat cu tine la bine și la rău, iar mătușa Ada e categoric răul. Așa că vom merge de mână. Și o să-i ducem un buchet de flori, și o cutie cu bomboane de ciocolată moi la mijloc și poate câteva reviste. Ai putea să-i scrii doamnei cum-o-cheamă și să-i spui că venim.

– Săptămâna viitoare? Aș putea joi, dacă-ți convine și ție.

– Joi să fie. Cum o cheamă pe femeia aia? Nu-mi amintesc... sora șefă sau superintendentă, sau ce-o fi. Începe cu P.

– Domnișoara Packard.

– Asta era!

– Poate de data asta o să fie altfel, spuse Tommy.

– Altfel? Cum adică?

– Oh, nu știu. S-ar putea întâmpla ceva interesant.

– Am putea avea un accident de tren pe drum, spuse Tuppence luminându-se puțin.

– De ce naiba vrei să fie accident de tren?

– Nu vreau cu adevărat, firește. Doar...

– Doar ce?

– Păi, ar fi un fel de aventură, nu-i așa? Poate vom salva vieți sau vom face ceva util. Util și totodată palpitant.

– Ce speranță! spuse domnul Beresford.

– Știu. Uneori îți mai vin și idei din astea.

2. Era bietul dumitale copil?

Ar fi greu de spus de unde își trăgea Sunny Ridge numele. Nu avea nimic care să iasă în relief, care să semene a coastă. Terenul era plat, fapt întru totul convenabil pentru vârsta înaintată a ocupanților. Avea o grădină vastă, deși cam lipsită de distincție. Era o clădire mare, în stil victorian, bine conservată. Câțiva copaci stufoși, iedera

ce îmbrăca pereții casei și două maimuțe de piatră dădeau un aer exotic locului. În locurile unde bărea soarele erau amplasate câteva bănci și două sau trei scaune de grădină. Mai era și o verandă acoperită unde bătrânele doamne se puteau adăposti de vânturile dinspre est.

Tommy sună la ușa de la intrare, și el și Tuppence fură aproape imediat poftiți înăuntru de o tânără cu o înfățișare destul de chinuită, îmbrăcată într-un halat de nylon. Ea îi conduse într-o micuță cameră de zi, spunându-le cam gâfâit:

– O anunț pe domnișoara Packard. Vă așteaptă și va coborî într-o clipă. Nu vă supărați să așteptați un pic, nu-i așa, dar e vorba de bătrâna doamnă Carraway. Și-a înghițit degetarul, mă înțelegeți.

– Cum naiba a putut să facă așa ceva? întrebă Tuppence mirată.

– N-a făcut-o ca să se amuze, explică scurt ajutoarea administratorei. Mereu se întâmplă.

După plecarea ei, Tuppence se așază și rosti gânditoare:

– Nu cred că mi-ar plăcea să înghit un degetar. Trebuie să fie tare deranjant când se duce în hopuri în jos, nu crezi?

Nu avură mult de așteptat. Domnișoara Packard intra scuizându-se pentru întârziere. Era o femeie masivă cu părul de culoarea nisipului, la vreo cincizeci de ani, și avea acel aer calm de competență pe care Tuppence îl admirase întotdeauna.

– Scuzați-mă că v-am făcut să așteptați, domnule Beresford. Ce mai faceți doamnă Beresford, mă bucur mult că ați venit și dumneavoastră.

– Am auzit că cineva a înghițit ceva, spuse Tommy.

– Oh, așadar v-a spus Marlene? Da, bătrâna doamnă Carraway. Mereu înghite câte ceva. E foarte dificil, să știți, pentru că nu putem să le urmărim tot timpul. La copii te aștepți s-o facă, dar e ciudat că pentru o femeie în vârstă a

devenit un hobby. Și cu zi ce trece e tot mai rău. Singurul lucru bun e că nu-i face rău.

– Poate tatăl ei era înghițitor de săbii, sugeră Tup-pence.

– E o idee foarte interesantă, doamnă Beresford. Poate așa se explică. I-am spus domnișoarei Fanshawe că ați venit, domnule Beresford. Nu știu dacă a priceput foarte bine. Nu întotdeauna pricepe, să știți.

– Cum s-a mai simțit în ultimul timp?

– Mă tem că-și pierde tot mai rapid memoria, spuse domnișoara Packard pe un ton degajat. Niciodată nu știu cât înțelege și cât nu. Am vorbit cu ea noaptea trecută și mi-a spus că e sigură că mă înșel pentru că nu s-a terminat încă anul școlar. Din cât se pare, vă crede încă la școală. Săracele bătrânele, uneori mai încurcă lucrurile, mai ales când e vorba de timp. Totuși, azi dimineată când i-am reamintit de vizita dumneavoastră mi-a spus că e imposibil să veniți pentru că sunteți mort. Ei bine, continuă veselă domnișoara Packard, sper să vă recunoască acum când o să vă vadă.

– Cum stă cu sănătatea? Tot așa?

– Păi, poate că era de așteptat. Sincer vorbind, nu cred că va mai fi cu noi mult timp. N-o doare nimic, dar cu inima stă tot așa de rău, dacă nu chiar mai rău. Cred că e mai bine să știți și să fiți pregătiți, astfel încât dacă o fi să se ducă pe neașteptate să nu fie un șoc pentru dumneavoastră.

– I-am adus niște flori, spuse Tuppence.

– Și o cutie cu ciocolată, adăugă Tommy.

– Oh, e foarte drăguț din partea dumneavoastră. O să fie tare încântată. Vreți să urcăm?

Tommy și Tuppence se ridicară și o urmară pe domnișoara Packard pe niște scări largi. În timp ce treceau prin fața unei uși de pe culoarul de la etaj, aceasta se deschise pe neașteptate și ieși o femeie micuță strigând cu un glas strident:

– Vreau cacaoa mea, vreau cacaoa mea. Unde-i sora Jane? Vreau cacaoa mea.

O femeie în uniformă de soră scoase capul pe ușa alăturată și spuse:

– Gata, gata, dragă, e-n regulă. Ți-ai băut cacaoa. Ți-ai băut-o acum douăzeci de minute.

– Nu, n-am băut-o, soră. Nu-i adevărat. Nu mi-am băut cacaoa. Mi-e sete.

– Ei bine, dacă vrei, ai să mai primești încă o ceașcă.

– Nu pot să primesc încă una când n-am primit nici una.

Trecură mai departe și, după ce bătu scurt într-o ușă din capătul culuarului, domnișoara Packard o deschise și intrară.

– Vești bune, domnișoară Franshawe, spuse ea cu seninătate. Uite, nepotul dumitale a venit să te vadă. Nu-i draguț?

Într-un pat de lângă fereastră o femeie în vârstă se ridică sprijinindu-se în perne. Avea părul cărunț, de-un cenușiu metalic, fața slabă și zbârcită, un nas mare și corioat și un aer general de dezaprobare. Tommy înaintă.

– Bună, mătușa Ada, spuse el. Ce mai faci?

Mătușa Ada nu-i dădu nici o atenție, ci se adresă mânioasă domnișoarei Packard.

– Nu știu ce înseamnă asta, să introduci gentlemani în dormitorul unei doamne. În tinerețea mea n-ar fi fost deloc cuviincios! Și să-mi mai spui și că e nepotul meu! Cine e? Instalatorul sau electricianul?

– Ei, hai, hai, nu-i frumos, spuse cu blândețe domnișoara Packard.

– Sunt nepotul dumitale, Thomas Beresford, spuse Tommy și întinse cutia de ciocolată. Ți-am adus o cutie de ciocolată.

– Nu mă duci pe mine cu asta, spuse mătușa Ada. Îi cunosc eu pe ăștia ca tine, poți să spui tu ce vrei. Cine-i femeia asta? O cântări din ochi pe doamna Beresford, cu un aer dezgustat.

– Sunt Prudence, spuse doamna Beresford. Nepoata dumitale, Prudence.

– Ce nume caraghios! spuse mătușa Ada. Sună a servitoare. Unchiul meu Mathew avea o servitoare pe care o chema Confort iar camerista se numea Bucură-te-întru-Domnul. Era metodistă. Dar mătușa mea Fanny a pus curând capăt la toate astea. I-a spus că avea să fie numită Rebeca atâta timp cât era în casa ei.

– Ți-am adus câteva flori, spuse Tuppence.

– Nu suport florile într-o cameră de bolnav. Consumă tot oxigenul.

– Ți le pun într-o vază, spuse domnișoara Packard.

– Nici să nu aud. Ar fi trebuit să fi învățat până acum că știu ce spun.

– Pari în formă, mătușa Ada, spuse domnul Beresford. Gata de luptă, aș putea spune.

– Pot să-ți spun pe loc câte parale faci. Ce-i în capul tău când spui că ești nepotul meu? Cum ziceai că te cheamă? Thomas?

– Da. Thomas sau Tommy.

– N-am auzit niciodată de tine. Am avut un singur nepot și-l chema William. A murit în război. Țsta a fost un lucru bun. Ar fi ajuns rău dac-ar fi trăit. Am obosit, spuse mătușa Ada lăsându-se pe perne și întorcând capul către domnișoara Packard. Ia-i de aici. N-ar trebui să lași străinii să intre la mine.

– M-am gândit că o scurtă vizită o să te înveselească, spuse netulburată domnișoara Packard.

Mătușa Ada scoase un chiot gros și obscen.

– Perfect, rosti veselă Tuppence. Plecăm. Îți las trandafirii. Poate te răzgândești. Vino, Tommy, spuse și porni spre ușă.

– La revedere, mătușa Ada. Îmi pare rău că nu-ți amintești de mine.

Mătușa Ada rămase tăcută până când Tuppence ieși urmată de domnișoara Packard. Tommy porni după ele.

– Tu întoarce-te, spuse mătușa Ada ridicând glasul. Te cunosc perfect. Ești Thomas. Aveai părul roșu. Ca morcovul

era părul tău. Vino înapoi. Cu tine am să vorbesc. N-o vreau pe femeia aia care pretinde că e soția ta. Știu eu mai bine. N-ar fi trebuit să aduci aici femei de teapa ei. Vino și așează-te pe scaunul ăsta și vorbește-mi de răposata maică-ta. Tu dispari, adăugă mătușa Ada expediind-o printr-o mișcare a mâinii pe Tuppence care se oprise ezitând în pragul ușii.

Tuppence se retrase imediat.

– Azi are toane, spuse imperturbabilă domnișoara Packard în timp ce coborau scările. Uneori poate fi foarte plăcută, să știi. Nici nu-ți vine să crezi.

Tommy se așează pe scaunul indicat de mătușa Ada și observă cu jumătate de gură că nu prea avea ce spune despre mama lui întrucât sărmana murise de aproape patruzeci de ani. Afirmatia n-o tulbură câtuși de puțin pe mătușa Ada.

– Închipuie-ți, chiar atât a trecut? Da, timpul trece repede. Se uită la el cântărindu-l. De ce nu te-ai însurat? Ia-ți o femeie harnică și drăguță să aibă grijă de tine. Îmbătrânești, să știi. Te-ar scăpa să mai umbli cu toate femeile astea pierdute și să le cari după tine și să vorbești ca și cum ar fi nevestele tale.

– Înțeleg că data viitoare când mai venim va trebui s-o fac pe Tuppence să ia cu ea certificatul de căsătorie.

– Ai făcut o femeie cinstită din ea, nu-i așa?

– Suntem căsătoriți de peste treizeci de ani și avem un băiat și o fată, amândoi căsătoriți.

– Necazul e că mie nimeni nu-mi spune nimic, o dresă cu iscusință mătușa Ada. Dacă m-ai fi ținut la curent așa cum se cuvenea...

Tommy n-o contrazise. Tuppence îi dăduse cândva un ordin serios: "Dacă cineva peste șaiszeci și cinci de ani îți caută pricină, să nu-l contrazici. Să nu încerci niciodată să spui că ai dreptate. Cere-ți scuze pe loc și spune că e doar vina ta și-ți pare rău și că n-ai să mai faci".

În această clipă lui Tommy îi trecu prin cap că aceasta trebuia să fie cu certitudine poziția pe care se cuvenea s-o adopte față de mătușa Ada.

– Îmi pare tare rău, mătușă Ada, spuse el. Știi, cu trecerea timpului, omul începe să uite. Nu toată lumea are o memorie excelentă ca a dumitale, adăugă fără să roșească.

Mătușă Ada zâmbi superior.

– Aici ai dreptate, spuse ea. Îmi pare rău că te-am primit cam grosolan, dar nu-mi place să fiu dusă de nas. Tu nu cunoști locul ăsta. Lăsa pe oricine să intre la tine. Absolut pe oricine. Dacă i-aș fi crezut pe toți că sunt ceea ce spuneau ei că sunt, ar fi putut să încerce să mă fure sau chiar să mă omoare în patul meu.

– Oh, nu cred că ar fi posibil așa ceva.

– Nu se știe niciodată. Citești în ziare despre treburile din astea, și mai vine și lumea să-ți spună. Nu că aș crede tot ce mi se spune. Dar sunt vigilentă. Poate n-ai să mă crezi, dar zilele trecute au adus un străin... nu-l mai văzusem până atunci. Își spunea dr. Williams. Ziceau că dr. Murray a plecat în concediu iar acesta era noul lui coleg. Noul coleg! De unde să știu eu că era noul lui coleg? Doar pentru că așa spunea el?

– Și era?

– Păi, de fapt, era, spuse mătușă Ada ușor supărată că pierduse teren. Dar nimeni nu avea cum să știe în mod sigur. Ne-am pomenit cu el coborând din mașină cu o cutie neagră pe care doctorii o cară ca să ia tensiunea... și, mă rog, tot restul. Este ca o cutie fermecată despre care se vorbește atâta. În fine, părerea mea e că oricine ar putea veni aici spunând că e doctor, și imediat toate surorile s-ar hlizi și ar chichoti și ar spune "Da, doctore, firește, doctore", și n-ar mai fi prea atente, proastele! Iar dacă pacienta jură că nu-l cunoaște pe individ, ele vor spune doar că e uitucă și nu ține minte oamenii. Eu nu uit niciodată o față, spuse cu fermitate mătușă Ada. Niciodată n-am uitat. Ce face mătușă ta Caroline? N-am mai auzit de ea de câțva timp. Ai mai văzut-o?

Aproape scuzându-se, Tommy spuse că mătușă Caroline murise de cincisprezece ani. Mătușă Ada nu întâmpină cu nici-o urmă de tristețe vestea acestui deces. În definitiv, mătușă Caroline nu-i era soră, ci doar verișoară primară.

— Se pare că toată lumea moare, spusese ea cu o anume ușurare. N-au vlagă, ăsta-i necazul lor. Inima slabă, tromboză coronariană, hipertensiune, bronșită cronică, artrită reumatică... și așa mai departe. Oameni plâpânzi, asta e. Doctorii îi fac să trăiască dându-le cutii peste cutii și flacoane peste flacoane de tablete. Tablete galbene, tablete roz, tablete verzi și, nu m-ar mira, chiar tabletele negre. Ugh! Pe vremea bunicii se folosea melasă. Sunt sigură că e mai bună ca toate. Dacă vrei să te faci bine, bea melasă și ai să te faci. Dădu mulțumită din cap. Nu poți să ai mare încredere în doctori, nu-i așa? Mai ales e vorba de-o problemă profesională... vreun nou capriciu... Mi s-a spus că sunt o grămadă de otrăviri pe aici. Ca să facă rost de inimi pentru chirurghi, așa mi s-a spus... personal, nu cred că e adevărat. Domnișoara Packard nu e genul de femeie care să se preteze la asta.

La parter, domnișoara Packard, cu un aer de parcă își cere scuze, arată spre o cameră de la capătul holului.

— Îmi pare rău pentru toate astea, doamnă Beresford, dar sper să înțelegeți cum sunt bătrânii. Au simpatii și antipatii și persistă în ele.

— Trebuie să fie greu să conduci un loc ca ăsta, spusese Tuppençe.

— Nu chiar. Îmi place foarte mult, să știți. Când ai grijă de oameni, ajungi să te atașezi de ei. Au micile lor toane și ciudățenii, dar reușești s-o scoți la capăt cu ei dacă știi cum.

Tuppençe se gândi că domnișoara Packard era una din persoanele care știa cum.

— Sunt ca niște copii, să știți, spusese cu indulgență domnișoara Packard. Doar că uneori e mai greu cu copii, pentru că judecă mult mai mult. Dar aceste persoane care și-au pierdut logica vor să fie liniștite spunându-li-se ceea ce vor să audă. Atunci, pentru un timp, sunt iarăși foarte fericite. Am aici un personal tare drăguț. Persoane răbdătoare, să știți, calme și fără prea multă minte, căci cei care au minte sunt înclinați să-și piardă răbdarea. Da, domnișoară Donovan, ce e? Întoarse capul spre o femeie cu *pince nez* care cobora în fugă pe scări.

– Iarăși doamna Lockett, domnișoară Packard. Spune că moare și vrea să fie chemat imediat doctorul.

– Oh, de data asta de ce mai moare?

– Spune că ostropelul de ieri era cu ciuperci și că s-a otrăvit din cauza lor.

– Asta-i ceva nou, spuse domnișoara Packard. Mă duc mai bine să vorbesc cu ea. Regret că trebuie să vă părăsesc, doamnă Beresford. În camera aceea veți găsi ziare și reviste.

– Nici o problemă, spuse Tuppence.

Întră în camera arătată. Era o încăpere plăcută cu vedere spre grădină și ușile care dădeau spre aceasta erau larg deschise. În cameră erau scaune ușoare, iar pe mese vaze cu flori. Pe un perete era o bibliotecă în care se găseau amestecate romane moderne și cărți de călătorie și, de asemenea, unele care s-ar fi putut numi vechi favorite și pe care multe din pensionarele casei erau bucuroase să le recitească.

În momentul de față în cameră era o singură persoană. O doamnă bătrână, cu părul alb pieptănat spre spate, care stătea pe un scaun cu un pahar cu lapte în mână și uitându-se la el. Avea o față drăguță, rozalie și-i zâmbi prietenoasă lui Tuppence.

– Bună dimineața, spuse ea. Ai venit să locuiești aici sau în vizită?

– Sunt în vizită, răspunse Tuppence. Am o mătușă aici. Acum e cu soțul meu. Ne-am gândit că două persoane deodată ar fi cam prea mult.

– Asta-i foarte înțelept, spuse bătrâna doamnă. Luă o gură de lapte. Mă întreb... nu, cred că e absolut în regulă. Nu vrei ceva? Un ceai sau poate o cafea? Lasă-mă să sун. Aici sunt foarte serviabili.

– Nu, mulțumesc.

– Sau poate un pahar cu lapte. Azi nu e otrăvit.

– Nu, nu, nici lapte. Nu mai stau mult.

– Ei bine, dacă zici... dar n-ar fi fost nici o problemă, să știi. Aici nimeni n-ar gândi că e vreo problemă decât, se înțelege, dacă ceri ceva cu totul imposibil.

– Aș spune că mătușa pe care o vizităm cere uneori lucruri de-a dreptul imposibile, spuse Tuppence. E domnișoara Fanshawe, adăugă ea.

– Oh, domnișoara Fanshawe! Oh, da.

Ceva părea s-o rețină, dar Tuppence spuse cu voioșie:

– E cam împielită, imi închipui. Întotdeauna a fost.

– Da, într-adevăr așa e. Știi, am avut și eu o mătușă care semăna foarte bine cu ea, mai ales când a îmbătrânit. Dar noi toate ținem foarte mult la domnișoara Fanshawe. Dacă vrea, poate să fie foarte, foarte amuzantă.

– Da, aș zice că poate fi, spuse Tuppence. Reflectă câteva clipe încercând s-o vadă pe mătușa Ada în noua lumină.

– E foarte acidă, spuse bătrâna doamnă. Apropo, numele meu e Lancaster, doamna Lancaster.

– Eu sunt doamna Beresford.

– Știi, când și când îți pică bine un pic de malițiozitate, îți face plăcere. Mă refer la felul în care le descrie pe unele oaspete de aici și ce spune despre ele. Firește, nu s-ar cuveni să ne amuzăm pe tema asta, dar o facem.

– Sunteți de mult aici?

– De o bucată bună de timp. Stai să văd, șapte ani... opt... ani. Da, trebuie să fie mai mult de opt ani. Oftă. Pierzi legătura cu lucrurile. Și cu lumea. Singurele rude pe care le am trăiesc în străinătate.

– Trebuie să fie destul de trist.

– Nu, nu chiar. N-am ținut cine știe ce la ele. Nici măcar nu le cunoșteam bine. Am fost foarte bolnavă, foarte rău bolnavă, și eram singură pe lume, așa că s-au gândit că era mai bine pentru mine să trăiesc într-un loc ca acesta. Cred c-am avut mare noroc că am venit aici. Sunt persoane atât de amabile și cu judecată. Iar grădinile sunt cu adevărat frumoase. Mă cunosc și nu mi-ar plăcea să trăiesc pe propriile mele picioare pentru că uneori devin foarte confuză, să știi. Foarte confuză. Își atinse fruntea. Aici. Încep să încurc lucrurile. Nu-mi aduc întotdeauna aminte cum trebuie ce și cum s-a întâmplat.

– Îmi pare rău, spuse Tuppence. Cred că toată lumea are câte ceva, nu-i așa?

– Unele boli sunt foarte dureroase. Avem aici două femei care au artrită reumatică. Suferă îngrozitor. Așa că eu cred că nu prea contează dacă devii nițel confuz cu privire la ce și unde s-a întâmplat, și cine era, și așa mai departe. Cel puțin nu te doare nimic.

– Cred că aveți dreptate, spuse Tuppence.

Ușa se deschise și intră o fată în halat alb cu o tăviță pe care se afla o cafetieră și o farfurie cu doi biscuiți, și o puse în fața lui Tuppence.

– Domnișoara Packard s-a gândit că poate v-ar prinde bine o ceașcă de cafea, spuse ea.

– Mulțumesc.

Fata ieși, și doamna Lancaster spuse:

– Ei, vedeți? Sunt foarte atente, nu-i așa?

– Într-adevăr.

Tuppence își turnă cafea și începu s-o bea. Cele două femei rămaseră un timp tăcute. Tuppence oferi farfuria cu biscuiți, dar bătrâna doamnă clătină din cap.

– Nu, mulțumesc, dragă. Mie îmi place laptele simplu.

Puse paharul gol pe masă, se lăsă pe spate și închise pe jumătate ochii. Tuppence se gândi că probabil era ora la care obișnuia să tragă un pui de somn, de aceea rămase tăcută. Totuși, pe neașteptate, doamna Lancaster păru să se trezească. Deschise ochii, se uită la Tuppence și spuse:

– Văd că te uiți la cămin.

– Zău? întrebă Tuppence, ușor mirată.

– Da. Mă întrebam... se aplecă și își coborî glasul. Scuză-mă, era bietul dumatăle copil?

Luată prin surprindere, Tuppence ezită.

– Eu... nu, nu cred, spuse ea.

– Mă întrebam și eu. Credeam că de asta ai venit. S-ar cuveni să vină cineva cândva. Probabil vor veni. Și se vor uita la cămin, așa ca dumneata. Acolo e, să știi. În spatele căminului.

– Oh, da? întrebă Tuppence.

– Mereu la aceeași oră, spuse doamna Lancaster cu glasul coborât. Mereu la aceeași oră din zi. Se uită la ceasul de pe polița căminului. Se uită și Tuppence. Unsprezece, spuse bătrâna doamnă. Unsprezece și zece. Da, în fiecare dimineață, la aceeași oră. Oftă. Oamenii n-au înțeles... le-am spus ce știam... dar nu m-au crezut!

Tuppence se simți ușurată văzându-l pe Tommy intrând pe ușă. Se ridică.

– Aici sunt. Sunt gata. Se îndreptă spre ușă și, întorcând capul, spuse: La revedere, doamnă Lancaster.

– Cum te-ai descurcat? îl întrebă pe Tommy în timp ce pășeau în hol.

– Adică după ce m-ai părăsit ca pe o casă în flăcări?

– Mi s-a părut că am un efect negativ asupra ei, nu-i așa? Într-un fel e tonic, să știi.

– De ce e tonic?

– Păi, la vârsta mea și cu aspectul îngrijit și ușor blazat, e plăcut să te gândești că poți fi luată drept o femeie depravată sau cu un farmec sexual fatal.

– Prostuțo, spuse Tommy ciupind-o cu afecțiune de braț. Cu cine pâlăvrăgeai? Părea o bătrânică tare de treabă.

– Era foarte drăguță. O băbuță cumsecade, cred. Dar din păcate bate câmpii.

– Bate câmpii?

– Da. Crede că în spatele căminului e un copil mort, sau așa ceva. M-a întrebat dacă era bietul meu copil.

– Destul de deprimant, spuse Tommy. Presupun că aici sunt și persoane nițel atinse, după cum sunt și altele perfect normale a căror singură problemă e bătrânețea. Totuși, părea drăguță.

– Oh, era drăguță, spuse Tuppence. Drăguță și foarte dulce. Mă întreb ce-și inchipuie exact și de ce.

Domnișoara Packard apăru brusc.

– La revedere, doamnă Beresford. Sper că vi s-a adus o cafea?

– Oh, da, am primit, mulțumesc.

– A fost foarte amabil din partea dumneavoastră că ați venit. Întorcându-se spre Tommy, spuse: Știu că domnișoara Fanshawe s-a bucurat mult de vizita dumneavoastră. Îmi pare rău că a fost nepoliticoasă cu soția dumneavoastră.

– Cred că și asta i-a făcut mare plăcere, spuse Tupence.

– Da, aveți dreptate. Chiar că-i place să fie nepoliticoasă cu lumea. Din păcate, se pricepe foarte bine la asta.

– Și așa exersează de câte ori poate, spuse Tommy.

– Sunteți foarte înțelegători, spuse domnișoara Packard.

– Am vorbit cu o doamnă, parcă doamna Lancaster, nu?

– Oh, da, doamna Lancaster. Toți de aici ținem foarte mult la ea.

– E... e nițel ciudată?

– Are închipuiri, spuse îngăduitoare domnișoara Packard. Avem câteva persoane aici care au închipuiri. Absolut inofensive. Dar... așa sunt ele. Își închipuie lucruri care li s-au întâmplat lor sau altor persoane. Încercăm să nu le luăm în seamă, nu le încurajăm. Cred că-i doar un exercițiu de imaginație, un fel de fantezie în care le place să trăiască. Ceva palpitant, sau ceva trist și tragic. Nu contează care anume. Dar, slavă Domnului, n-au mania persecuției. Asta n-ar face-o.

– Ei bine, s-a terminat, spuse cu un oftat Tommy urcând în mașină. Cel puțin șase luni n-o să trebuiască să mai venim.

Nu trebuiă să mai aștepte șase luni pentru a reveni, căci trei săptămâni mai târziu mătușa Ada muri în somn.

3. Înmormântarea

– **Î**nmormântările sunt cam triste, nu? întrebă Tupence.

Tocmai se întorseseră de la înmormântarea mătușii Ada, ceea ce presupusese o călătorie lungă și obositoare cu

trenul, întrucât înmormântarea avusese loc într-un sat din Lincolnshire unde majoritatea rudelor mătușii Ada fuseseră îngropate.

– Cum te așteptai să fie o înmormântare? întrebă logic Tommy. O scenă de veselie nebună?

– În unele locuri ar putea fi. Vreau să spun că irlandezii se bucură în timpul priveghiului, nu-i așa? La început plâng și se vaită de se omoară, apoi o dau pe băătură și chiuituri. Bem și noi ceva? adăugă ea uitându-se la servantă.

Tommy se duse și reveni plictisit cu ceva ce i se păru potrivit momentului. În cazul de față o sticlă de White Lady.

– Așa mai merge, spuse Tuppence.

Își scoase pălăria neagră și-o azvârli în celălalt capăt al camerei, apoi își dădu jos pardesiul lung, negru.

– Urâsc doliul, spuse ea. Întotdeauna miroase a naftalină pentru că e ținut pe undeva la păstrare.

– Nu-i nevoie să continui să porți doliu. A fost doar pentru înmormântare.

– Oh, nu, știu asta. În câteva minute am să urc să-mi pun un jersey roșu doar ca să mai înveselesc atmosfera. Poți să-mi mai dai un pahar de White Lady.

– Zău, Tuppence, habar n-aveam că înmormântările pot produce o dispoziție ca de petrecere.

– Spuneam că înmormântările sunt triste, spuse Tuppence după câteva minute când reapăru într-o rochie de culoarea cireșei, cu o broșă în formă de șopârlă bătută în diamante și rubine pe umăr, pentru că cele ca cea a mătușei Ada sunt triste. Adică vin doar oameni bătrâni, și nu prea sunt flori. Nu vezi o grămadă de lume oftând și trăgându-și nasul. Pur și simplu e vorba de cineva bătrân și singur căruia n-o să i se prea ducă dorul.

– Aș zice că ți-ar fi mai ușor să suporti dacă ar fi vorba de înmormântarea mea, de exemplu.

– Aici greșești total, spuse Tuppence. Nu vreau deloc să mă gândesc la înmormântarea ta, pentru că aș prefera să mor înaintea ta. Dar dacă ar fi să merg la înmormântarea ta,

află că ar fi o revărsare de durere. Va trebui să-mi iau o grămadă de batiste.

– Cu bordură neagră?

– Nu mă gândisem la bordură neagră, dar e o idee drăguță. Și, în plus, slujba de înmormântare e destul de plăcută. Te face să te simți înălțat sufletește. Adevărata durere e reală. Te simți îngrozitor, dar se întâmplă ceva cu tine. Adică, e ca un fel de transpirație.

– Zău, Tuppence, găsesc că remarcile tale despre moartea mea și efectul pe care ți-l va produce sunt de un prost gust ieșit din comun. Nu-mi place. Hai să uităm de înmormântări.

– De acord. Să uităm.

– S-a dus biata băbuță, spuse Tommy, și s-a dus împăcată și fără să sufere. Așa că să lăsăm asta. Mai bine m-aș ocupa de hârtiile astea.

Se duse la masa de scris și răscoli printre hârtii.

– Unde am pus scrisoarea domnului Rockbury?

– Care domn Rockbury? Ah, te referi la avocatul care ți-a scris.

– Da. Despre lichidarea afacerilor ei. Se pare că sunt singura rudă care-i mai rămăsese.

– Păcat că n-a avut o avere să-ți lase, spuse Tuppence.

– Dacă ar fi avut avere, ar fi lăsat-o casei ăleia de pisici. Moștenirea pe care le-a lăsat-o prin testament va înghiți banii pe care-i avea. Mie n-o să-mi revină mare lucru. Oricum, nici n-am nevoie și nici nu vreau.

– Îi plăceau atât de mult pisicile?

– Nu știu. Presupun că da. N-am auzit-o niciodată poimenind de ele. Știi ce cred eu? întrebă Tommy gânditor. Cred că se amuza copios spunând vechilor ei prietene când veneau pe la ea: "Ți-am lăsat câte ceva în testamentul meu, dragă", sau "Ți-am lăsat prin testament broșă asta care-ți place atât de mult". În realitate, n-a lăsat nimic nimănui, cu excepția casei de pisici.

– Da, pariez că s-a distrat grozav pe treaba asta, spuse Tuppence. Parcă și o văd spunând ce mi-a spus la o grămadă

din vechile ei prietene, sau așazise prietene, pentru că nu-mi inchipui că erau persoanele care să-i plăcă. Se distra ducându-le cu zăhărelul. Era o drăcoaică bătrână, nu-i așa, Tommy? Numai că amuzant e că plăcea tocmai pentru că era o drăcoaică. E ceva să fii în stare să smulgi de la viață puțină distracție când ești bătrân și pironit într-un azil. Va trebui să mergem la Sunny Ridge?

– Unde-i cealaltă scrisoare, cea de la domnișoara Packard? Oh, da, iat-o. Am pus-o peste cea a lui Rockbury. Da, spune că sunt niște lucruri acolo care, din cât se pare, au intrat acum în proprietatea mea. Știi, când s-a dus acolo, a luat niște mobilă cu ea. Și, firește, mai sunt și lucrurile ei personale. Îmbrăcămintea și chestii din astea. Presupun că cineva trebuie să se uite printre ele. Mai sunt scrisori și acte. Eu sunt executorul ei, așa că treaba asta îmi vine mie. Nu cred să existe ceva acolo pe care să vrem să-l luăm, nu-i așa? Cu excepția biroului mic care mi-a plăcut întotdeauna. Cred că a aparținut unchiului William.

– L-ai putea lua ca amintire, spuse Tuppence. Restul lucrărilor cred că le-am putea trimite la o firmă de licitații:

– Așa că nu e nevoie să mai mergi și tu, spuse Tommy.

– Mi-ar plăcea să merg.

– Serios? De ce? N-ar fi prea plictisitor pentru tine?

– Ce, să mă uit prin lucrurile ei? Nu, nu cred. Bănuiesc că am să găsesc o mulțime de curiozități. Scrisori vechi și bijuterii antice.... astea sunt lucruri care întotdeauna sunt interesante, și cred că se cuvine să te uiți personal la ele, nu doar să le trimiți la licitație sau să lași străinii să se ocupe de ele. Nu, am să merg și eu, și dacă găsesc ceva ce ne place îl vom păstra, iar cu restul facem cum am stabilit.

– De ce vrei, de fapt, să mergi? Mai ai și un alt motiv, nu-i așa?

– Vai, e cumplit să fii măritată cu cineva care te cunoaște atât de bine.

– Așadar, ai și-un alt motiv?

– Nu unul propriu zis.

– Ei hai, Tuppence. Nu ești tu cea care să se dea în vânt după scormonitul în lucrurile bătrânilor.

– Cred că-i de datoria mea, spuse cu fermitate Tuppence. Cât privește celălalt motiv...

– Continuă. Ascult.

– Aș vrea s-o revăd pe... pe bătrânica aia cumsecade.

– Pe aia cu copilul mort din spatele căminului?

– Da. Mi-ar plăcea să mai stau de vorbă cu ea. Aș vrea să știu ce era în mintea ei când mi-a spus toate lucrurile alea. Era ceva de care își amintea, sau doar ceva ce-și închipuia? Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât mi se pare mai fantastic. E o poveste pe care și-a însăilat-o singură în minte... sau e ceva care s-a petrecut cu adevărat cândva, ceva legat de-un copil mort sau de-un cămin? Ce a făcut-o să creadă că acel copil mort ar fi putut fi copilul meu? Arăt eu ca o femeie căreia i-a murit copilul?

– Nu știu cum te aștepti tu să arate cineva căruia i-a murit cândva un copil. Eu n-aș fi gândit așa. În orice caz, Tuppence, datoria noastră e să ne ducem, iar tu poți să te distrezi în felul tău macabru, dacă asta vrei: Așa că rămâne stabilit. Îi vom scrie domnișoarei Packard și fixăm o zi.

4. Casa din tablou.

Tuppence inspiră adânc.

– E exact la fel, spuse ea.

Ea și Tommy stăteau pe treptele de la intrare de la Sunny Ridge.

– De ce n-ar fi? întrebă Tommy.

– Nu știu. E doar un sentiment... ceva în legătură cu timpul. În locuri diferite trece diferit. Când te întorci în unele locuri, ai senzația că timpul a trecut într-un ritm fan-

tastic și s-au întâmplat o mulțime de lucruri... s-au schimbat. Dar aici... Tommy... îți amintești de Ostend?

– Ostend? Am fost acolo în luna de miere. Fără să îmi amintesc.

– Și mai ții minte ce scria pe frontispiciu? *VAGONUL-MAI-STĂTONEAZĂ*. Ce-am mai râs! Suna atât de caraghios!

– Cred că era Knocke, nu Ostend.

– Nu contează, văd că ții minte. Ei bine, ceea ce simt e ca în acea metaforă, numai că, de data asta, cuvintele sunt *TIMPUL-MAI-STĂTONEAZĂ*. Aici nu s-a schimbat nimic. Timpul a staționat. Lucrurile continuă să fie exact aceleași.

– Nu știu despre ce vorbești. Ai de gând să stăm toată ziua aici discutând fără să sunăm? În primul rând, mătușa Ada nu mai e aici. Asta-i o schimbare.

Tommy apăsă pe butonul soneriei.

– Asta va fi singura schimbare. Bătrâna mea doamnă va sta bând tot lapte și vorbind despre cămin, și doamna Cutărică va înghiți un degetar sau o linguriță, și o femeie micuță va răsări dintr-o cameră strigând că vrea cacao, și domnișoara Packard va coborî la parter, și...

Ușa se deschise. O tânără într-un halat de nylon spuse:

– Domnul și doamna Beresford? Domnișoara Packard vă așteaptă.

Tânăra era pe cale să-i conducă în aceeași cameră de zi-ca odinioară, când pe scări apărură domnișoara Packard și-i salută. Purtarea ei nu mai era vioaie ca de obicei, cu o nuanță vag îndoliată... nu prea intensă, căci ar fi fost stânjenitoare. Era expertă în a-și prezenta condoleanțele atât cât era nevoie.

Biblia accepta ca durată de viață de trei ori douăzeci de ani plus zece, iar în stabilimentul ei rar se întâmpla ca moartea să vină sub această cifră. Prin urmare, decesele erau de așteptat.

– Foarte bine că ai venit. Am strâns cu grijă, ca să vă puteți uita mai ușor prin lucruri. Mă bucur că ai putut veni

așa repede, pentru că am deja trei sau patru persoane care așteaptă un loc liber. Sunt sigură că mă înțelegeți și că nu vă gândiți că încerc să vă zoresc în vreun fel.

– O, nu, firește, vă înțelegem foarte bine, spuse Tommy.

– Camera domnișoarei Fanshawe e încă ocupată, explică domnișoara Packard.

Domnișoara Packard deschise ușa camerei în care o văzuseră ultima dată pe mătușa Ada. Avea acel aspect pustiu al unei camere în care patul era acoperit cu o hușă împotriva prafului, lăsând să se ghicească sub ea forma păturilor împăturate cu grijă și a pernelor bine bătute.

Ușile șifonierului erau larg deschise, iar hainele din el fuseseră scoase și aranjate în teancuri frumos împăturate pe pat.

– Ce faceți de obicei... adică, ce face lumea cu hainele și cu tot restul? întrebă Tuppdence.

Ca întotdeauna, domnișoara Packard se dovedi competentă și de mare ajutor.

– Vă pot da numele câtorva societăți care ar fi deosebit de încântate să primească lucrurile astea. Mătușa dumneavoastră avea o etolă de blană foarte frumoasă și un palton de bună calitate, dar presupun că n-ați dori să le folosiți personal, nu? Poate însă aveți în vedere pe cineva căruia v-ați gândit să le dați.

Tuppdence clătină din cap.

– Avea și câteva bijuterii, spuse domnișoara Packard. Le-am pus la loc sigur. Le găsiți în sertarul din dreapta al mesei de toaletă. Le-am pus acolo chiar înainte să mă anunțați că veniți.

– Vă mulțumesc foarte mult pentru grija dumneavoastră, spuse Tommy.

Tuppdence se uita lung la un tablou de deasupra căminului. Era o mică pictură în ulei reprezentând o casă de un roz pal, așezată pe malul unui canal străjuit de un mic pod arcuit. Sub pod, lipită de unul din malurile canalului, se vedea o barcă goală. În zare se vedeau doi plopi. Era o scenă

foarte plăcută, totuși Tommy se întrebă de ce Tuppence o privea cu atâta interes.

– Ce ciudat, murmură Tuppence.

Tommy o privi întrebător. Știa din experiență că lucrurile pe care Tuppence le considera ciudate, nu puteau fi descrise de fapt deloc prin acel adjectiv.

– Ce vrei să spui, Tuppence?

– Ciudat. Niciodată când am mai fost pe aici n-am remarcat acest tablou. Dar ce-i mai ciudat e că eu am văzut undeva casa asta. Sau poate doar seamănă cu o casă pe care am văzut-o. Mi-o amintesc foarte bine... Ciudat, nu-mi amintesc unde și când.

– Cred că ai remarcat-o fără să conștientizezi că o remarci, spuse Tommy, gândindu-se că alegerea cuvintelor nu fusese prea fericită, ca și stânjenitoarea repetare a cuvântului "ciudat" de către Tuppence.

– Tu l-ai observat când am fost ultima oară aici, Tommy?

– Nu, dar nici nu m-am uitat în mod deosebit pe pereți.

– Oh, tabloul acela, spuse domnișoara Packard. Nu, n-aveați cum să-l observați pentru că sunt aproape sigură că pe atunci nu era agățat deasupra căminului. De fapt, tabloul aparținea altei pensionare de-a noastră și ea i l-a dăruit mătușii dumneavoastră. Domnișoara Fanshawe l-a admirat în repetate rânduri, iar bătrâna doamnă i l-a făcut cadou și a insistat să-l primească.

– Înțeleg, spuse Tuppence. Deci nu aveam cum să-l văd aici. Totuși am senzația că această casă imi este foarte cunoscută. Ție nu Tommy?

– Nu.

– Acum am să vă las, spuse domnișoara Packard. Dacă aveți nevoie de mine anunțați-mă și vin imediat.

Zâmbi și ieși din cameră, închizând ușa după ea.

– Nu-mi prea plac dinții femeii ăsteia, spuse Tuppence.

– Dar ce-au?

– Sunt prea mulți. Sau prea mari... *“Ca să te mănânc mai bine fetițe...”* Ca bunicuța Scufiței Roșii.

– Azi ești în toane ciudate, Tuppence.

– Cam sunt. Întotdeauna m-am gândit la domnișoara Packard ca la o persoană drăguță, dar azi, într-un fel, mi se pare destul de sinistru. Tu n-ai impresia asta?

– Nu. Ei hai să terminăm cu ce avem aici de făcut... să ne uităm prin “efectele” mătușii Ada, cum spun avocații. Asta-i biroul de care ți-am vorbit... biroul unchiului William. Ți place?

– E încântător. Regency, așa zice. E drăguț că bătrânii care vin aici pot să-și aducă unele lucruri personale. Nu țin să iau fotoliul din păr de cal, dar măsuța asta de lucru îmi place. Este exact ce ne trebuie pentru colțul acela de lângă fereastră unde ținem stativul ăla de-a dreptul oribil.

– Perfect. Le trec pe listă pe astea două.

– Și luăm și tabloul de deasupra căminului. Este o pictură grozav de atrăgătoare și sunt foarte sigură că am mai văzut undeva casa aia. Acum hai să ne uităm la bijuterii.

Deschiseră sertarul mesei de toaletă. Înăuntru era un set de camee și o brățară florentină, cercei și un inel cu pietricele divers colorate.

– Am mai văzut pietre din astea, spuse Tuppence. De regulă poartă un nume. Uneori sunt extrem de scumpe. Diamant, smaralde, ametist, nu, asta nu-i foarte scump. Nu cred că sunt veritabile. Nu-mi pot imagina pe cineva dându-i mătușii tale un inel cu pietre prețioase. Rubin, smarald... greu e că nu știi de unde să începi. Am s-o iau de la capăt. Rubin, smarald, iar rubin, nu, nu, cred că e altceva, apoi ametist, încă o pietricică rozalie, un rubin de data asta și în mijloc un mic diamant. Asta da, e o amintire. Cu adevărat drăguță. Atât de demodată și sentimentală!

Își strecură inelul pe deget.

Cred că lui Deborah i-ar plăcea să-l aibă, spuse ea. Ca și setul florentin. E moartă după lucrurile din perioada

victoriană. În ziua de azi mulți sunt. Acum să ne uităm la lucruri. Mereu au avut scuzația că e o treabă macabră. Oh, asta-i etola de blană. Foarte valoroasă, așa zice, dar n-o vreau. Mă întreb dacă nu există aici cineva... cineva care s-a purtat deosebit de drăguț cu mătușa Ada... sau cineva cu care a fost mai prietenă... mă refer la vizitatoare. Am observat că aici li se spune vizitatoare sau musafire. Dacă a avut vreuna, o prietenă adică, ar fi drăguț să-i oferim etola. E veritabilă. O vom întreba pe domnișoara Packard. Restul lucrurilor pot fi date de pomană. Așadar, rămâne stabilit, nu? Să mergem s-o căutăm pe domnișoara Packard. La revedere, mătușă Ada, spuse cu glas tare, uitându-se la pat. Mă bucur că am venit să te vedem data trecută. Îmi pare rău că nu ți-am plăcut, dar dacă te-a amuzat să nu mă plăci și să-mi spui lucrurile alea grosolane, să știi că nu-ți port pică. Trebuia să te amuzi cumva. Și nu te vom uita. Ne vom gândi la tine când vom privi biroul unchiului William.

Plecară în căutarea domnișoarei Packard. Tommy îi spuse că va aranja ca biroul și măsuța de lucru să-i fie trimise acasă, iar pentru restul mobilei va lua legătura cu o firmă de licitație. Cât privea îmbrăcămintea mătușii Ada, lăsa la latitudinea domnișoarei Packard cui să o dea.

– Nu știi dacă cineva de aici n-ar vrea etola ei de blană? întrebă Tuppence. E foarte drăguță. Poate vreo prietenă? Sau poate vreo soră care a făcut ceva deosebit pentru mătușa Ada?

– Sunteți foarte amabilă, doamnă Beresford. Mă tem că domnișoara Fanshawe n-a prea avut prietene printre vizitatoarele noastre, dar domnișoara O'Keefe, una din surori, a făcut mult pentru ea și a fost deosebit de bună și răbdătoare, și cred că va fi încântată și onorată s-o primească.

– Și mai e tabloul de deasupra căminului, spuse Tuppence. Mi-ar plăcea să-l iau... dar poate că persoana căreia i-a aparținut ar vrea să-l ia înapoi. Nu s-ar cuveni s-o întreb...?

Domnișoara Packard o întrerupse.

Îmi pare rău, doamnă Beresford. Mă tem că nu se poate. Cea care i l-a dat domnișoarei Fanshawe, doamna Lancaster, nu mai e la noi.

— Nu-i aici? întrebă mirată Tuppence. Doamna Lancaster? Cea pe care am văzut-o când am fost ultima dată aici... cu părul alb pieptănat peste cap? Bea lapte în camera de zi de la parter. Spuneți că a plecat?

— Da. Totul s-a petrecut destul de brusc. Una din rudele ei, o anume doamnă Johnson, a luat-o cam acum o săptămână. Doamna Johnson s-a întors cu totul pe neașteptate din Africa unde trăia de patru sau cinci ani. Acum este în măsură să aibă grijă de doamna Lancaster, căci ea și soțul ei și-au cumpărat o casă în Anglia. Nu cred că doamna Lancaster a vrut cu adevărat să ne părăsească. Se acomodase foarte bine aici, se înțelegea cu toată lumea și era fericită. A fost foarte tulburată, aproape că plângea... dar ce poți să faci? Ea nu prea avea un cuvânt de spus, căci familia Johnson îi plătea sederea aici. Eu am încercat să le sugerez că era aici de atâta timp și se acomodase foarte bine și că, poate, ar fi fost recomandat să rămână...

— Cât timp a stat aici doamna Lancaster? întrebă Tuppence.

— Oh, cred că aproape șase ani. Da, cam atât. Asta explică de ce ajunsese să se simtă aici ca în adevărata ei casă.

— Da, spuse Tuppence. Da, o înțeleg. Se încruntă, îi aruncă o privire nervoasă lui Tommy, apoi împunse aerul cu o bărbie hotărâtă.

— Îmi pare rău că a plecat. Când am vorbit cu ea, am avut senzația că o mai întâlnisem... chipul ei îmi era familiar. După aceea mi-am adus aminte că o cunoscusem printr-o prietenă a mea, doamna Blenkinsop. Mă gândeam s-o întreb dacă așa e când aveam să venim iar la mătușa Ada. Dar dacă a plecat cu rudele ei, se schimbă treaba.

Înțeleg foarte bine, doamnă Beresford. E mare lucru pentru vizitatoarele noastre să ia legătura cu cineva care le-a

cunoscut fostele prietene sau rude. Nu-mi amintesc dacă a pomenit vreodată de o doamnă Blenkinsop dar, în orice caz, e prea puțin probabil s-o fi făcut.

– Îmi puteți spune mai multe despre ea, cine erau rudele ei și cum a ajuns să vină aici?

– Nu sunt prea multe de spus. Cum spuneam, cam acum șase ani a sosit o scrisoare de la doamna Johnson în care punea întrebări referitoare la azil, apoi doamna Johnson a venit personal aici și l-a inspectat. A spus că auzise de Sunny Ridge de la o prietenă și a întrebat de condiții și tot restul, după care a plecat. Peste o săptămână sau două am primit o scrisoare de la o firmă de avocatură din Londră prin care ni se cereau lămuriri suplimentare, ca în final să ne scrie că ar vrea s-o primim pe doamna Lancaster și că, dacă aveam un loc liber, doamna Johnson avea s-o aducă într-o săptămână. Întâmplător chiar aveam un loc liber, și doamna Johnson a adus-o pe doamna Lancaster aici, iar doamnei Lancaster păru să îi placă și locul și camera pe care i-o rezervasem. Doamna Johnson a spus că doamna Lancaster ar vrea să-și aducă unele lucruri. Am fost într-un totu de acord, pentru că așa se întâmplă de regulă. Așa că totul s-a aranjat cât se poate de bine. Doamna Johnson a explicat că doamna Lancaster era o rudă a soțului ei, nu foarte apropiată, dar își făceau griji pentru ea pentru că ei urmau să plece în Africa, cred că în Nigeria, unde soțul ei urma să preia o afacere și era posibil să lipsească destul de mult din țară, și cum nu aveau să-i ofere doamnei Lancaster un cămin, vroiau să fie siguri că e primită într-un loc unde să se simtă cu adevărat bine. Din ceea ce auziseră despre azilul nostru, aveau convingerea că ăsta era locul ideal. Așa că totul s-a aranjat și doamna Lancaster s-a instalat aici, și s-a acomodat foarte bine.

– Înțeleg.

– Toată lumea de aici o plăcea tare mult pe doamna Lancaster. Era nițel... ei bine, știți la ce mă refer... avea

mintea încetoșată. Adică uită, încurcă lucrurile și uneori nu-și amintea nume și adrese.

– Primea multe scrisori? întrebă Tuppence. Mă refer la scrisori și lucruri din străinătate.

– Păi, cred că doamna Johnson – sau domnul Johnson – i-au scris de câteva ori din Africa, dar asta numai în primul an. Mă tem că oamenii chiar uită, să știți. Mai ales când sunt într-o țară nouă și dau de un alt fel de viață, și-apoi, nu cred că au avut vreodată legături strânse. Era o relație distantă, cred, o responsabilitate familială, atâta tot. Toate aranjamentele financiare s-au făcut prin avocat, domnul Eccles, o firmă bună, renumită. De fapt, mai avuseserăm câteva afaceri cu ea așa că știam de firma asta, și ea știa de noi. Dar cred că majoritatea prietenelor și rudelor doamnei Lancaster se stinseseră din viață, așa că n-a prea auzit de nici una, și nu prea cred să fi venit cineva s-o viziteze. Un an mai târziu, a venit totuși un bărbat foarte arătos. N-o cunoșteă personal, dar era prieten cu familia Johnson și lucrase și el în colonii. Cred că a venit doar ca să se asigure că era bine și fericită.

– Iar pe urmă, toți au uitat-o, spuse Tuppence.

– Mă tem că așa e, spuse domnișoara Packard. Trist, nu? Dar, de regulă, așa se întâmplă. Din fericire, majoritatea vizitatoarelor noastre își fac prietene aici. Se împrietenesc cu cineva cu care au gusturi sau amintiri comune, și lucrurile se rezolvă în mod fericit. Cred că majoritatea lor își uită în mare măsură trecutul.

– Presupun că unele sunt puțin... Tommy ezită, căutând cuvântul, puțin... își duse mâna la frunte, dar și-o trase. Nu vreau să zic...

– Oh, știu perfect la ce vă referiți. Nu, nu luăm pacienți bolnave mintal, să știți, dar avem ceea ce s-ar putea numi cazuri pe muchie. Adică, persoane destul de senile... care nu-și pot purta singure de girjă, sau care au închipuiri și își imaginează personalități istorice. Într-un mod foarte inofensiv, să știți. Am avut aici două Marie Antoinette, una

vorbea mereu de ceva numit Petit Trianon și bea foarte mult lapte pe care cred că-l asocia cu acel loc. Și am avut un sufletel care insista că era madam Curie și că ea descoperise radiul. Citea cu mare interes ziarele, mai ales știrile despre descoperirile științifice sau despre bomba atomică. Ne explica mereu cum ea și soțul ei fuseseră primii care întreprinseseră experiențe în acest domeniu. Când ești bătrân, închipuirile astea inofensive te ajută să fii fericit. Dar nu durează tot timpul, să știi. Nu în fiecare zi ești Marie Antoinette și nici madam Curie. De obicei, asta se întâmplă cam o dată la două săptămâni. După aceea cred că obosești continuând să-ți joci rolul. Și, firește, cel mai adesea, persoanele de aici suferă de pierderea memoriei. Nu-și pot aminti foarte bine cine sunt. Sau susțin într-una că au uitat ceva foarte important pe care trebuie neapărat să și-l amintească. Tot felul de lucruri din astea.

– Înțeleg, spuse Tuppence. Ezită, apoi continuă: Doamna Lancaster... Căminul din camera de la parter o făcea mereu să-și amintească anumite lucruri, sau asta se întâmpla cu orice cămin?

Domnișoara Packard tresări.

– Un cămin? Nu înțeleg la ce vă referiți.

– A spus ceva ce n-am înțeles... Poate avea vreo amintire neplăcută asociată cu un cămin, sau citise o poveste care o înspăimântase.

Posibil.

Tuppence spusese:

– Totuși, îmi fac probleme în privința tabloului pe care i l-a dat mătușii Ada.

– Zău că nu văd de ce vi le faceți, doamnă Beresford. Bănuiesc că la vremea asta a uitat cu totul de el. Nu cred că-l prețuia în mod deosebit. A fost încântată că domnișoara Fanshawe l-a admirat și s-a bucurat să i-l dea, și cred că ar fi bucuroasă să știe că și dumneavoastră vă place și vreți să-l aveți. Și eu mi-am zis că e un tablou dragut. Nu ca m-aș pricepe cine știe ce la tablouri.

– Uitați ce-am să fac. Dacă-mi dați adresa, îi voi scrie doamnei Johnson doar ca s-o întreb dacă n-are nimic împotriva să-l păstrez.

– Singura adresă pe care o am este a hotelului din Londra unde urmau să plece... parcă Cleveland îi spunea. Da Cleveland Hotel, George Street, W.1. O lua acolo pe doamna Lancaster pentru patru sau cinci zile, iar după aceea cred că se duceau la niște rude în Scoția. Bănuiesc că cei de la Cleveland Hotel au adresa unde au plecat.

– Mulțumesc... Acum să vedem ce facem cu etola mătușii Ada.

– Mă duc să o aduc pe domnișoara O'Keefe.

Ieși din cameră.

– Tu și doamna Blenkinsop a ta, bombăni Tommy.

Tuppence arăta mulțumită de sine.

– Una dintre cele mai bune creații ale mele, spuse ea. Mă bucur că m-am putut folosi de ea... tocmai încercam să inventez un nume când, brusc, mi-a venit în minte doamna Blenkinsop. A fost amuzant, nu?

– E mult de atunci... Pentru noi s-a terminat cu spionii din timpul războiului și cu contraspionajul.

– Păcat. Era distractiv... locuiam în casa aia de oaspeți... îmi inventam noi personaje... chiar începusem să cred că eram doamna Blenkinsop.

– Ai avut noroc că ai scăpat cu bine din asta și, după părerea mea, cum ți-am mai spus-o o dată, ai exagerat.

– Ba nu. Am fost perfectă în rol. O femeie drăguță, cam prostuță, și mult prea preocupată de cei trei fii ai săi.

– La asta mă și refer. Un fiu ar fi fost arhisuficient. Te-ai încărcat prea mult cu trei.

– Îmi deveniseră aproape reali. Douglas, Andrew și... Doamne, am uitat numele celui de-al treilea! Știu exact cum arătau, le știu firile și unde erau încartiruiți, și cu câtă indiscreție vorbeam de scrisorile primite de la ei.

– Ei bine, s-a terminat, spuse Tommy. În locul ăsta nu e nimic de descoperit, așa că las-o baltă pe doamna Blenkinsop.

După ce mor și mă îngropi și ții doliu cât se cuvine după mine, ai să te muți într-un azil de bătrâni și atunci ai să ai tot timpul să crezi că ești doamna Blenkisop. Cel puțin, la asta mă aștept.

– Va fi destul de plictisitor să trebuiască să joci un singur rol, spuse Tuppence.

– De ce crezi că bătrânele vor să fie Marie Antoinette sau madame Curie sau cine mai știe cine?

– Presupun că din cauză că s-au plictisit. Chiar că ajungi să te plictisești. Sunt sigură că și tu te-ai plictisi dacă nu te-ar mai ajuta picioarele să umbli, sau dacă degetele ți-ar deveni prea țepene ca să împletești. Vrei cu disperare ceva care să te amuze, așa că încerci să intri în pielea unui personaj celebru și să vezi cum e. Înțeleg perfect treaba asta.

– Sunt convins, spuse Tommy. Dumnezeu să ajute azilul în care ai să ajungi. Îmi inchipui că majoritatea timpului ai să te crezi Cleopatra.

– N-am să fiu un personaj celebru. Voi fi ceva ca de pildă o slujitoare de la bucătăria castelului lui Anne de Cleves, răspândind o grămadă de bârfe picante pe care le-am auzit.

Ușa se deschise și domnișoara Packard apără însoțită de o femeie înaltă și pistruiată, cu o claie de păr roșu, îmbrăcată în uniformă de soră.

– Aceasta este domnișoara O'Keefe – doamna și domnul Beresford. Vor să-ți spună ceva. Pe mine vă rog să mă scuzați, mă solicită o pacientă.

Tuppence dăruie sorei etola mătușii Ada, iar sora O'Keefe fu încântată.

– Oh! E minunată! Totuși, e prea bună pentru mine. Poate o vreți pentru dumneavoastră...

– Nu, n-o vreau. Mi-e prea mare. Eu sunt micuță. Este exact măsura pentru fete înalte ca dumneata. Mătușa Ada era înaltă.

-- Ah! era o mare doamnă... trebuie să fi fost frumoasă când era tânără.

-- Bănuiesc că da, spuse Tommy cu indoială. Deși cred că a fost un chin să ai grijă de ea.

-- Asta da. Dar avea o mare tărie de spirit. Nimic n-o dărâma. Și nu era deloc proastă. Rămâneai uimit de felul în care ajungea să știe tot. Era ascuțită ca un ac.

-- Totuși, era cam temperamentală.

-- Da, așa e. Dar cele care se vaită și oftează tot timpul te fac să ajungi cu moralul la pământ. Domnișoara Fanshawe n-a fost niciodată săcâitoare. Ce povești ne mai spunea despre vremurile de demult... O dată a sărit pe spatele unui cal din capul scărilor casei de la țară unde stătea când era copil... sau așa spunea ea. O fi adevărat?

-- Păi, eu aș lua-o de bună.

-- Aici nu știi niciodată ce să crezi. Bătrânelele îți spun niște basme de-ți stă mintea-n loc! Au recunoscut niște criminali... trebuie anunțată poliția imediat, dacă nu viața le e în pericol.

-- Îmi amintesc că data trecută când am fost aici cineva spunea că a fost otrăvită, spuse Tuppence.

-- Ah, era doamna Lockett. În fiecare zi i se întâmplă. Numai că ea nu vroia să fie chemată poliția, ci doctorul. E nebună după doctori.

-- Iar cineva, o femeie micuță, strigă după cacao...

-- Trebuie să fi fost doamna Moody. Sărăcuța, s-a dus.

-- Adică a plecat... s-a dus acasă?

-- Nu, i-a venit de hac o tromboză... așa dintr-odată. Ținea foarte mult la mătușa dumneavoastră, deși domnișoara Fanshawe nu prea avea timp de ea...

-- Am auzit că doamna Lancaster a plecat.

-- Da, au venit ai ei după ea. Ea nu vroia să plece, sărăcuța.

-- Ce era cu povestea pe care mi-a spus-o... despre căminul din camera de zi de la parter?

– A, ea avea o grămadă de povești... despre ce i s-a întâmplat ei și despre secretele în care le știa...

– Era ceva despre un copil... un copil răpit, sau un copil omorât...

– Ce lucruri ciudate le trec prin cap! De vină e și televizorul care le dă idei...

– Ți se pare stresant să lucrezi aici cu toate bătrânele astea? Trebuie să fie obositor.

– Oh, nu, mie îmi plac bătrânii. De asta m-am băgat să lucrez la geriatrie.

– Ești de mult aici?

– De un an și jumătate... Se opri. Dar luna viitoare plec.

– De ce?

Pentru prima oară, în purtarea sorei O'Keefe interveni o anumită rețineră.

– Vedeți dumneavoastră, omul are nevoie de schimbare, doamnă Beresford.

– Dar vei face același gen de muncă?

– Oh, da. Ridică de pe pat etola de blană. Vă mulțumesc încă o dată... și sunt bucuroasă să am ceva care să-mi amintească de domnișoara Fanshawe... Era o doamnă... Da, în ziua de azi nu găsești multe ca ea.

5. Disparația unei bătrâne doamne

Lucrurile mătușii Ada au sosit la timpul cuvenit. Biroul fu instalat și admirat. Măsuța de lucru luă locul stativului care fu plasat într-un colț întunecos din hol. Iar tabloul cu căsuța roz de lângă pod fu atârnat de Tuppençe deasupra căminului din dormitorul ei, unde putea să-l vadă în fiecare dimineață când își bea ceaiul.

Cum conștiința încă o mai muștra un pic, Tuppence scrisese o scrisoare în care explică felul în care tabloul ajunsese în posesia ei, adăugând că dacă doamna Lancaster îl vroia înapoi, nu trebuia decât să le dea de știre. Expedie scrisoarea pe adresa D-nei Jonhston (pentru Dna. Lancaster), Cleveland Hotel, George Street, Londra, W.1.

Nu primi nici un răspuns, iar peste o săptămână scrisoarea îi fu returnată cu mențiunea: "Necunoscută la această adresă".

– Ce aiureală, spuse Tuppence.

– Poate că n-au stat decât o noapte sau două, sugeră Tommy.

– Ar fi trebuit să-și lase adresa următoare.

– Ai scris pe plic "A se transmite la următoarea adresă"?

– Da, am scris. Știu, am să sun și-am să-i întreb. Trebuie să fi trecut adresa în registrul hotelului.

– În locul tău m-aș lăsa păgubaș, spuse Tommy. De ce te agiți atât? Cred că băbuța a uitat complet de tablou.

– Nu strică să încerc.

Tuppence se așeză lângă telefon și, la un moment dat, primi legătura cu Cleveland Hotel.

Câteva minute mai târziu intră în biroul lui Tommy.

– Foarte curios, Tommy... nici măcar n-au fost acolo. Nici o doamnă Johnson, nici o doamnă Lancaster, nici o cameră rezervată pentru ele, și nici un indiciu că au mai trecut cândva pe acolo.

– Cred că domnișoara Packard a incurcat numele hotelului. L-a scris în grabă, și pe urmă probabil l-a pierdut sau nu și-a mai adus aminte numele lui corect. Treburi din astea se întâmplă des, să știi.

– Nu m-aș fi gândit că și la Sunny Ridge. Domnișoara Packard e atât de conștiincioasă!

– Poate n-au făcut rezervarea din timp la hotel și l-au găsit plin, așa că au trebuit să se ducă în altă parte. Știi cum e cu cazarea la Londra... Chiar trebuie să te mai agiți?

Tuppence se retrase.

La un moment dat reveni.

– Știu ce am să fac. Am să-o sun pe domnișoara Packard și am să-i cer adresa avocaților.

– Care avocați?

– Nu-ți amintești că ne-a spus de o firmă de avocați care s-a ocupat cu toate aranjamentele întrucât familia Johnson era în străinătate?

Tommy, care era ocupat cu conceperea unui discurs pentru o conferință la care urma să participe curând, și murmura în surdină "adevărata întrebare este dacă un astfel de contingent ar trebui înființat", întrebă: Cum se scrie contingent, Tuppence?

– Ai auzit ce spuneam?

– Da, o idee foarte bună... splendidă... excelentă... așa să faci...

Tuppence ieși, apoi băgă iar capul pe ușă și spuse:

– C-o-n-s-i-s-t-e-n-t.

– Nu se poate... ai înțeles greșit cuvântul.

– Despre ce scrii?

– Cuvântarea pe care am să-o țin la UISS și chiar aş vrea să mă lași în pace.

– Scuze.

Tuppence se îndepărtă. Tommy continuă să scrie propoziții și apoi să le șteargă. Tocmai se luminase la față căci începuse să aibă spor la scris când ușa se deschise din nou.

– Uite-o, spuse Tuppence, 32, W.C.2, tel. Holborn 051386. Directorul executiv al firmei este domnul Eccles. Puse foaia de hârtie la îndemâna lui Tommy. Acum, preiei tu cazul.

– Nu! spuse ferm Tommy.

– Ba da! E mătușa ta.

– Ce treabă are mătușa Ada cu asta? Doamna Lancaster nu mi-e nici o mătușă.

– Dar e vorba de avocați, insistă Tuppence. E treaba bărbaților să aibă de a face cu avocații. Ei consideră că femeile sunt proaste și nu le bagă în seamă...

– Un punct de vedere foarte logic, spuse Tommy.

– Oh, Tommy, trebuie să mă ajuți! Tu te duci și dai telefon, iar eu mă uit în dicționar cum se scrie contingent.

Tommy îi aruncă o privire, dar se duse.

În cele din urmă reveni și răsti cu fermitate:

– Problema asta e acum închisă, Tuppence.

– L-ai găsit pe domnul Eccles?

– Strict vorbind l-am găsit pe domnul Wills care neîndoelnic este câinele de pază al firmei Pärtingford, Lockjaw și Harrison. Dar era complet informat și expeditiv. Toate scrisorile și mesajele merg via Southern Counties Bank, filiala Hammersmith, care transmite mai departe toate mesajele. Și aici, Tuppence, dă-mi voie să-ți spun, drumul se închide. Bănci ce transmit chestiile mai departe, dar nu-ți suflă nici o adresă nici ție, nici altcuiva. Au regulamentul lor și-l păstrează cu sfințenie. Au gura mai lipită decât a pomposului nostru prim ministru.

– Perfect, voi trimite o scrisoare prin bancă.

– Fă-o și, pentru numele lui Dumnezeu, lasă-mă în pace, altfel nu mai țin discursul ăsta în vecii vecilor.

– Mulțumesc dragă. Nu știu ce m-aș face fără tine. Îl sărută pe creștet.

– Umbli cu periuța, spuse Tommy.

II

Abia în seara joi următoare Tommy întrebă pe neașteptate:

– Apropo, ai primit vreun răspuns la scrisoarea trimisă prin bancă doamnei Johnson?

– Drăguț din partea ta că mă-ntrebi, spuse cu ironie Tuppence. Nu, n-am primit. Adăugă gânditoare: Și nici nu cred că am să primesc vreodată.

-- De ce nu?

-- De fapt, nici nu te interesează, spuse cu răceală Tuppence.

-- Ascultă, Tuppence... știu că am fost destul de ocupat... Toată treaba asta cu UISS... Slavă Domnului că e doar o dată pe an.

-- Începe luni, nu-i așa? Ține cinci zile...

-- Patru.

-- Și vă duceți cu toții pâș-pâș, la casa voastră strict secretă de undeva de la țară, și țineți discursuri și citiți cuvântări și însărcinați tineri cu misiuni ultra secrete în Europa și dincolo de ea. Am uitat ce înseamnă UISS. Cu toate inițialele de azi...

-- Uniunea Internațională a Serviciilor Secrete.

-- Ce bombastic! Foarte caraghios. Și presupun că tot locul e împânzit cu microfoane, și fiecare știe cele mai secrete conversații ale celuiilalt.

-- Cât se poate probabil, răspunse Tommy cu un rânjet.

-- Și bănuiesc că îți place?

-- Păi, într-un fel, da. Te întâlnești cu o mulțime de vechi prieteni.

-- Toți căm duși cu sorcova de acum, presupun. Măcar ajută la ceva treaba asta?

-- Dumnezeuule, ce întrebare! Ca și cum ai crede că se poate răspunde simplu cu Da sau Nu...

-- Mai e vreun om bun de ceva?

-- La asta ți-aș răspunde Da. Unii sunt chiar foarte buni.

-- Va fi acolo și bătrânul Josh?

-- Da.

-- Cum arată în ziua de azi?

-- Complet surd, pe jumătate orb, strâmbat de reumatism... dar ai fi surprinsă să constăți că încă nu-i scapă nimic.

-- Întelg, spuse Tuppence. Reflectă. Aș dori să fiu și eu acolo.

Tommy păru stânjenit.

-- Sper să-ți găsești o ocupație cât sunt plecat.

-- S-ar putea, răspunse Tuppence pe gânduri.

Soțul ei o privi cu acea vagă neliniște pe care Tuppence reușea întotdeauna să i-o stârnească.

-- Tuppence... ce pui la cale?

-- Nimic, deocamdată. Doar mă gândesc.

-- La ce?

-- La Sunny Ridge. Și o bătrânică simpatică ce sorbea lapte și vorbea în dodii despre un copil mort și un cămin. Asta mă intrigă. Mă gândeam că am să aflu mai multe de la ea data viitoare când ne ducem la mătușa Ada... dar n-a mai existat nici o dată viitoare pentru că mătușa Ada a murit... iar când ne-am dus totuși acolo, la Sunny Ridge... doamna Lancaster... dispăruse!

-- Te referi la faptul că neamurile ei au luat-o? Asta nu-i dispariție -- e foarte normal.

-- E dispariție. Nici o adresă prin care să-i dai de urmă... nici un răspuns la scrisori -- asta-i dispariția plănuită. Sunt tot mai convinsă de asta.

-- Dar...

-- Ascultă, Tommy... să presupunem că, la un moment dat, a avut loc o crimă. Totul părea în siguranță și mușamalizat... Dar, să mai presupunem că cineva din familie văzuse ceva, sau știa ceva... cineva bătrân și limbut... cineva care stătea la palavre cu lumea... cineva despre care îți dai brusc seama că reprezintă un pericol pentru tine. Ce-ai face în cazul ăsta?

-- Arsenic în supă? propuse vesel Tommy. O bătă în cap? Un vânt pe scări?

-- Astea-s soluții extreme. Moartea subită atrage atenția. Ai căuta soluții mai simple... și ai găsi una. Un azil respectabil pentru doamne în vârstă. Faci o vizită acolo, îți

dai numele de doamna Johnson sau Robinson... sau găsești o terță persoană de bună credință să facă toate aranjamentele. Stabilești ca toate aranjamentele financiare să se facă printr-o firmă de avocați de încredere. Poate ai făcut deja aluzii la faptul că bătrâna ta rudă are închipuiri și o ia razna uneori... cum fac foarte multe bătrâne, de altfel. Nimănui nu i se va părea ciudat dacă bate câmpii despre lapte otrăvit sau copii morți în spatele unui cămin, sau despre răpiri sinistre, nimeni nu-și va pleca urechea s-o asculte. Vor crede doar că bătrâna doamnă Cutare are iar închipuiri... nimeni nu va lua nimic în seamă.

– Cu excepția doamnei Thomas Beresford, spuse Tommy.

– Ei bine, da. Eu am luat-o în seamă.

– Dar de ce?

– Nu știu prea bine, răspunse încetișor Tuppence. E ca în basme. M-au furnicat degetele... așa am presimțit că vine ceva rău... și brusc mi s-a făcut frică. Mă gândisem întotdeauna la Sunny Ridge ca la un loc drăguț și pașnic... și dintr-o dată am început să-mi pun întrebări... E singurul fel în care pot să mă explic. Vroiam să aflu mai multe. Iar acum sârmana doamnă Lancaster a dispărut. Cineva a luat-o pe sus.

– Dar de ce s-o fi făcut?

– Cred că devenea mai incomodă – incomodă din punctul lor de vedere, probabil își amintea mai multe, vorbea mult, sau poate a recunoscut pe cineva... ori cineva a recunoscut-o pe ea... sau i-a spus ceva care i-a dat idei noi despre ceva ce se întâmplase cândva. În tot cazul, dintr-un motiv sau altul, a devenit un pericol pentru cineva.

– Ascultă, Tuppence, toată povestea asta e plină de ceva și cineva. E doar o idee pe care-o clocești. Doar nu vrei să te amesteci în treburile care nu te privesc...

– În ceea ce te privește, nu-i vorba să fii amestecat în ceva. Așa că n-ai de ce să-ți faci griji.

– Lasă Sunny Ridge în pace.

– N-am intenția să mă întorc la Sunny Ridge. Cred că mi-au spus tot ce știau. Și cred că bătrâna se simțea foarte în siguranță acolo. Vreau să aflu unde este acum... vreau să ajung la ea la timp, înainte să i se întâmple ceva.

– Ce naiba crezi că ar putea să i se întâmple?

– Nu vreau să mă gândesc. Dar sunt pe urmele ei... am să fiu Prudence Beresford, detectiv privat. Îți amintești când eram Sclpitorii Detectivi Blunt?

– Eu eram, spuse Tommy. Tu erai domnișoara Robinson, secretara mea particulară.

– Nu tot timpul. Oricum, asta am să fac în timp ce tu ai să te joci de-a spionajul internațional la păș-păș Manor. Am să fiu ocupată cu "Salvarea doamnei Lancaster".

– Probabil ai s-o găsești bine-mersi.

– Sper. Nimeni n-ar fi mai încântat ca mine.

– Și cum ți-ai propus să acționezi?

– Cum spuneam, mai întâi trebuie să mă gândesc. Un anunț sau ceva de genul ăsta? Nu, ar fi o greșeală.

– Ei bine, ai grijă, spuse Tommy.

Tuppence nu se osteni să-i răspundă.

III

Luni dimineată Albert, de foarte mulți ani reazemul vieții casnice a familiei Beresford, puse tava cu ceaiul de dimineată pe masa dintre cele două paturi, trase draperiile, anunță că e o zi frumoasă și ieși din cameră.

Tuppence căscă, se ridică în capul oaselor, se frecă la ochi, umplu o ceașcă de ceai, picură câțiva stropi de lămâie în el și făcu observația că părea să fie o zi frumoasă, dar nu se știe niciodată sigur.

Tommy se întoarse pe partea cealaltă și mormăi.

– Trezește-te, spuse Tuppence. Nu uita că azi ai de umblat.

– Oh, Doamne! Așa-i.

Se ridică și el și se servi cu ceai. Se uită cu plăcere la tabloul de deasupra căminului.

– Trebuie să-ți spun că tabloul tău e foarte drăguț, Tuppence.

– Asta pentru că soarele intră lateral pe fereastră și-l luminează.

– E odihnitor.

– Măcar de mi-aș aminti unde am mai văzut-o.

– Nu cred că asta contează. Ai să-ți amintești tu cândva.

– Ce folos! Vreau să-mi amintesc acum.

– De ce?

– Nu înțelegi? E singurul indiciu pe care îl am. A fost tabloul doamnei Lancaster...

– Dar cele două treburi nu se leagă nicicum, spuse Tommy. Adică, e drept că tabloul a aparținut odată doamnei Lancaster. Dar s-ar putea doar să-l fi cumpărat ea, sau cineva din familia ei, de la vreo expoziție. Sau poate l-a primit cadou de la cineva. L-a luat cu ea la Sunny Ridge pentru că s-a gândit că arată drăguț. Nu există nici un motiv să crezi că ar avea vreo legătură personală cu ea. Dacă ar fi fost așa, nu i l-ar fi dat în dar mătușii Ada.

– E singurul indiciu pe care îl am, insistă Tuppence.

– E o casă drăguță și pașnică, spuse Tommy.

– În tot cazul, cred că e o casă pustie.

– Ce înțelegi prin pustie?

– Nu cred să locuiască cineva în ea. Nu cred că o să iasă vreodată cineva din casa aceea. Nimeni n-o să treacă podul, nimeni n-o să dezlege barca, n-o să urce în ea ca să vâslească și să se îndepărteze.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Tuppence, ce se întâmplă cu tine?

– Am simțit asta de când am văzut-o prima oară. Mi-am zis “Ce casă drăguță de locuit!” Iar apoi am gândit: “Dar nu

locuiește nimeni în ea, sunt sigură.” Asta dovedește că o mai văzusem. Ia stai puțin... stai puțin... încep să-mi amintesc. Îmi amintesc ceva...

Tommy o privi lung.

– Pe fereastră, spuse gătit Tuppence. Pe fereastra unei mașini? Nu, n-ar fi fost bun unghiul. De-a lungul canalului... și un podeț arcuit, și pereții roz ai casei, cei doi plop, nu, mai mult de doi. Erau o mulțime de plop. Oh, vai, de-aș putea...

– Ei, Tuppence, las-o baltă!

– Trebuie să-mi amintesc.

– Doamne sfinte! Tommy se uită la ceas. Trebuie să mă grăbesc. Tu și tabloul tău *déjà vu*.

Sări din pat și se precipită spre baie. Tuppence se lăsă pe pernă, închise ochii și încercă să reconstituie umbrele amintirilor care începeau să se destrame.

Tommy își turna a doua ceaia în sufragerie, când Tuppence apărură îmbujorată și victorioasă.

– Am găsit – știu unde am văzut casa aia. Am văzut-o pe fereastră trenului.

– Unde? Când?

– Nu știu. Va trebui să mă gândesc. Țin minte că mi-am spus: “Într-o zi am să merg să văd casa aia”... și am încercat să văd numele următoarei gări. Dar știi cum sunt trenurile în ziua de azi. A tras la jumătatea gării... iar următoarea prin care am trecut era dărăpănată de tot, iarba creștea pe peroane și nicăieri vreun indicator sau vreun nume.

– Unde dracu’ e servieta mea? Albert!

Urmă o căutare furibundă.

Tommy se întoarse pentru a-și lua la revedere. Tuppence stătea privind gânditoare la oul prăjit din fârfurie.

– La revedere, spuse Tommy. Și, pentru numele lui Dumnezeu, Tuppence, nu-ți băga nasul unde nu-ți fierbe oala.

Cred că lucrul pe care chiar am să-l fac este să plec în câteva călătorii cu trenul, spuse Tuppence cu un aer gânditor.

-- Da, asta poți să faci, o încurajă Tommy. Ia-ți un bilet în circuit. Sunt unele trasee care-ți dau posibilitatea să străbați mii de mile pe tot întinsul insulelor britanice la un preț foarte convenabil. Asta ar trebui să te-aducă pe pământ, Tuppence. Călătorește cu toate trenurile care-ți vin în minte, oriunde ai chef. Măcar ai să ai o preocupare până mă întorc.

-- Transmite-i toate cele bune lui Josh.

-- Am să-i transmit. Apoi, privindu-și soția cu un aer îngrijorat, adăugă: Aș fi vrut să poți veni cu mine. N-ai... n-ai să faci vreo prostie, nu-i așa?

-- Firește că nu, răspunse Tuppence.

6. Tuppence pe urmele vânatului

Vai, oftă Tuppence, vai! Se uită cu tristețe în jur. Își zise că niciodată nu se simțise mai nenorocită. Firește, știuse că o să-i fie dor de Tommy, dar nu-și închipuise și cât de dor o să-i fie.

Pe parcursul îndelungatei lor căsnicii nu prea avuseră ocazia să stea despărțiți. Încă înainte de căsătorie își ziseră "cuplul tinerilor aventurieri". Înfruntaseră împreună greutăți și pericole, se căsătoriseră, făcuseră doi copii și tocmai când lumea începuse să li se pară monotonă și plictisitoare, venise cel de-al doilea război mondial și, într-un mod ce părea aproape miraculos, se poméniră din nou implicați împreună în jocul de culise ale serviciului secret britanic. O pereche oarecum neortodoxă, ei fuseseră recrutați de un om imposibil de descris ce-și spunea "domnul Carter", dar la cuvântul căruia se înclina toată lumea. Trăiseră aventura și, o dată în plus, o trăiseră împreună. Apropo, asta nu fusese la prevăzut în planul dom-

nului Carter. Doar Tommy fusese recrutat. Însă Tuppence își pusese la bătaie toată ingenuozitatea ei nativă și reușise ca trăgând cu urechea, să întoarcă foaia în favoarea ei astfel încât atunci când Tommy ajunsese la o casă de odihnă de pe malul mării în rolul unui anume domn Meadow prima persoană pe care îi căzuseră ochii fusese o doamnă de vârstă mijlocie care tricota și pe care, atunci când îl privise cu niște ochi inocenți, fusese forțat s-o salute ca pe doamna Blenkinsop. După aceea lucraseră în doi.

“Totuși, de data asta nu pot s-o fac”, își zise Tuppence. Nici un tras cu urechea, nici ingeniozitate, nimic n-ar fi putut s-o ducă la acea casă secretă Manor sau s-o facă să ia parte la manevrele complicate ale UISS. Era doar un club de “Old Boys”, își spuse cu năduf. Fără Tommy apartamentul era pustiu, lumea era dezolantă, și “Eu ce naiba să fac?” gândi Tuppence.

Întrebarea era pur retorică, de fapt, pentru că întreprinsese deja primii pași în ceea ce plănuse să facă. De data asta nici nu se punea problema de serviciu secret, contra-spionaj, sau altceva de genul ăsta. “Prudence Beresford, detectiv privitat, iată ce sunt”, își spuse Tuppence.

După un prânz frugal înghițit în fugă, masa din sufragerie fu umplută cu tabele ce cuprindeau orarul trenurilor, ghiduri, hărți și câteva jurnale vechi cărora Tuppence reușise să le dea de urmă.

Cândva în ultimii trei ani (nu mai demult, era sigură) făcuse o călătorie cu trenul și uitându-se pe fereastra vagonului remarcase o casă. Dar, ce călătorie?

Ca majoritatea oamenilor în ziua de azi, familia Beresford călătorea în principal cu mașina. Călătoriile cu trenul erau puține și la mare distanță între ele.

Scoția, bine-nțeles, când s-au dus la fiica lor Deborah... numai că atunci călătoriseră noaptea.

Penzance – vacanțele de vară – dar Tuppence știa că linia aia era moartă.

Nu; aceasta fusese o călătorie mult mai nepregătită.

Cu răbdare și perseverență, Tuppence făcu o listă cu toate călătoriile posibile care ar fi putut corespunde cu ceea ce căuta ea. Câteva întâlniri la cursele de cai, o vizită în Northumberland, două posibile locuri în Wales, un botez, două nunți, o licitație la care participaseră, câțiva cățeluși pe care-i dusesse cândva unei prietene. Întâlnirea avusese loc la un nod de cale ferată dintr-un câmp cu aspect arid al cărui nume Tuppence nu și-l amintea.

Tuppence oftă. Se părea că nu-i rămânea decât soluția propusă de Tommy – să-și cumpere un bilet în circuit și să călătorească pe rutele care i se păreau cele mai probabile.

Într-un carnetel își notase crâmpieie de amintiri ce-i străfulgeraseră prin minte, în caz că i-ar fi fost de ajutor.

O pălărie, de exemplu... Da, o pălărie pe care o aruncase în plasa de bagaje din compartiment. Da... asta era sigur... O făcuse uitându-se la casă... și își scosese pantofii pentru că o dureau picioarele.

Așadar, hotărât fusese o întrunire socială la care fie se duceau fie că se întorceau de la ea... Firește, se întorceau, căci picioarele o dureau de prea mult stat în picioare în pantofii ei cei mai buni. Și din cauza acelei pălării cu flori... o nuanță de vară... sau fusese cea de catifea, de iarnă?

Tuppence nota de zor detalii din orarul mersului trenurilor, când intră Albert și o întrebă ce dorea pentru cină, și ce comenzi avea pentru măcelar și băcan.

– Cred că zilele următoare am să fiu plecată, spuse Tuppence. Așa că n-o să comand nimic. Am de gând să fac niște călătorii cu trenul.

– Să vă pregătesc niște sandviciuri?

– Da. Cu șuncă și mai vezi tu cu ce.

– Ouă și brânză doriți? Sau o conservă de paté... avem una pe care o avem de mult și e timpul s-o mâncăm.

Recomandarea era intrucâtva sinistă, dar Tuppence spuse:

- Perfect. Pune-o și pe asta.
- Ați trimis scrisori dinainte?
- Încă nici măcar nu știu unde plec, spuse Tuppence.
- Înțeleg.

Ce era reconfortant la Albert era că el întotdeauna accepta totul. Niciodată nu trebuise să i se explice ceva.

Albert ieși iar Tuppence se întoarse la planul ei. Deci, ce avea? Un eveniment cu caracter social care includea o pălărie și pantofi de gală. Din păcate, cele pe care le trecuse pe listă presupuneau rute diferite... O nuntă pe ruta de sud, cealaltă în estul Angliei. Botezul era la nord de Bedford.

Măcar de și-ar putea aminti ceva mai multe despre scenă... Stătea pe partea dreaptă a trenului. La ce se uitase înainte de canal... La păduri? La copaci? La vreo fermă? La un sat din depărtare?

Storcându-și creierii, își ridică privirea încruntându-se – Albert se întorsese. Cât de departe era de a ști, în acel moment, că Albert stătea acolo așteptând să i se acorde atenție nici mai mult nici mai puțin decât ca un răspuns la o rugăciune!

- Acum ce mai e, Albert?
- Dacă toată ziua de mâine veți fi plecată...
- Și poimâine, probabil.
- Pot să-mi iau și eu liber?
- Da, desigur.
- E vorba de Elizabeth... i-au ieșit bubițe. Milly crede că e pojar...

– Vai! Milly era nevasta lui Albert, iar Elizabeth era cea mai mică dintre copiii lor. Deci Milly vrea să te duci acasă, firește.

Albert locuia într-o căsuță îngrijită la câteva străzi depărtare.

– Nu cine știe ce... Îi place să mă știe plecat când are treabă până peste cap... nu vrea s-o încurc... Dar e vorba de ceilalți puști... aș putea să-i scot undeva să nu-i stea în cale.

– Desigur. Bănuiesc că sunteți cu toții în carantină.

– Oh, ce e bine e că ceilalți au avut și le-a trecut. Charlie a avut pojar, și Jean la fel. Oricum, pot să-mi iau o zi?

Tuppence îl asigură din nou că putea.

În străfundul subconștientului ei se agita ceva. O fericită anticipare... o aducere aminte... Pojar... Da, pojar. Ceva legat de pojar.

Dar ce ar fi putut să aibă de a face casa de lângă canal cu pojarul...?

Firește! Anthea. Anthea era fina lui Tuppence... iar fiica Antheei, Jane, era la școală... în clasa întâi... și primise premiul întâi, iar Anthea o sunase... ceilalți doi copii mai mici aveau pojar și nu avea cu cine să-i lase, iar Jane ar fi fost foarte dezamăgită dacă lipsea de la premieră... așa că, nu putea Tuppence...?

Iar Tuppence răspunsese "desigur"... n-avea nimic deosebit de făcut decât să se ducă la școală, s-o scoată pe Anthea în oraș, să-i dea o masă, apoi să se întoarcă la jocurile sportive ținute cu ocazia serbării, și tot restul. Era un tren special care mergea la școală.

Totul îi reveni în mintea cu o claritate uimitoare – chiar și rochia pe care o purtase, un imprimeu de vară, cu flori de câmp!

Văzuse casa la întoarcere. La dus fusese absorbită de o revistă pe care o cumpăraseră, dar la întors nu mai avea nimic de citit, așa că se uitase pe fereastră până când, doborâtă de oboseala acumulată peste zi, adormise.

Când se trezise, trenul gonea pe lângă canal. Era o regiune parțial împădurită, din loc în loc câte-un pod, pe alocuri o potecă întortocheată sau un drum de țară... o fermă îndepărtată... nici un sat.

Trenul începu să încetinească, fără nici un motiv aparent doar dacă era pe undeva un semnal. Opri smucit într-o haltă de lângă un pod, mai degrabă un podeț ce se arcuia peste un

canal, un canal probabil lăsat în paragină. De cealaltă parte a canalului, aproape de apă, era casa... o casă despre care Tuppence își spusese pe loc că era cea mai drăguță casă pe care o văzuse vreodată... o casă liniștită, pașnică, scăldată în lumina aurie a soarelui ce cobora spre apus.

“Trebuie să aflu ce-i cu casa aia”, gândise Tuppence. “Într-o zi, trebuie să mă întorc și să mă uit la ea. E genul de casă în care mi-ar plăcea să trăiesc”.

Cu o smucitură, trenul o luă încetișor din loc.

“Am să mă uit cum se numește următoarea gară, ca să pot să știu unde să vin”.

Dar nu urmasese ceea ce s-ar fi numit în mod normal o gară. Era vremea în care căile ferate începuseră să aibă de suferit, găurile mici erau închise, chiar lăsate în paragină, iarba se lăfăia pe peroanele pline de gropi. Timp de douăzeci de minute, o jumătate de oră, trenul își văzu de drum, dar Tuppence nu reuși să găsească nici un reper de identificare. Peste câmpii, în depărtare, văzu la un moment dat turla unei biserici.

Apoi urmasese un grup de fabrici... cuptoare cu coșuri înalte... o linie de case prefabricate, apoi din nou câmp deschis.

Tuppence gândise: “Casă aceea a fost aproape ca un vis. Poate a și fost un vis... Nu cred că am să mă duc vreodată să mă uit la ea... e prea complicat. În plus, ce păcat, poate... Într-o zi s-ar putea să dau de ea din întâmplare...”

Și așa, uitase complet de ea, până când un tablou atârnat pe perete îi redeșteptase amintirea... dar o amintire confuză.

Iar acum, grație unui cuvânt rostit de Albert, confuzia era înlăturată. Căutarea luase sfârșit.

Sau, pentru o exprimare corectă, căutarea începuse.

Tuppence alegea trei hărți, un ghid și câteva alte accesorii. Acum cunoștea în mare zonă pe care o avea de cercetat. Școala lui Jane era însemnată printr-o cruce mare – o

linie secundară care se unea cu linia ferată principală ce ducea la Londra.

Conform planului, zona se întindea pe o suprafață considerabilă. Calea ferată trecea la nord de Medchester, apoi la sud-est de Market Basing care era un orașel dar un important nod de cale ferată, și pe urmă la vest de Shaleborough.

Tuppence se ghidă după acest traseu pentru a identifica șoselele ce străbăteau regiunea.

A doua zi, devreme, avea să ia mașina și să plece la drum.

Se ridică și se duse în dormitor unde studie tabloul de deasupra poliței căminului.

Nu, nu era nici o greșeală. Aceea era casa pe care o văzuse pe fereastra trenului în urmă cu trei ani. Casa pe care promisese s-o revadă într-o zi...

Ziua aceea sosise... Era mâine.

CARTEA A DOUA

Casa de pe canal

7. Vrăjitoarea prietenoasă

În dimineța următoare, înainte de plecare, Tuppence aruncă o ultimă privire atentă tabloului din camera sa, nu atât pentru a-și fixa mai bine detaliile casei în minte, cât pentru a-i memora așezarea în decor. De data asta avea s-o vadă nu pe fereastra trenului, ci din mașină. Unghiul de abordare avea să fie cu totul altul. Puteau să existe multe podețe boltite, multe canale scoase din uz ca acela... poate și alte case la fel (ceea ce Tuppence refuza să creadă).

Tabloul era semnat, dar semnătura artistului era ilizibilă... Tot ce se putea spune era că începea cu B.

Tuppence își luă ochii de la tablou și își verifică bagajul: un mers al trenurilor cu harta corespunzătoare; un vraf de hărți rutiere, o listă cu nume de locuri: Medchester, Wesleigh – Market Basing-Middlesham – Inchwell. Între ele era inclus triunghiul pe care se hotărâse să-l examineze. Luă și o mică geantă pentru noapte, întrucât avea să aibă la activ trei ore de mers cu mașina înainte ca măcar să ajungă la zona operativă, iar după aceea avea să piardă o mulțime de timp conducând încet pe drumurile de țară uitându-se după canale.

După ce se opri în Medchester pentru o cafea și o gustare, o luă pe un drum secundar ce mergea în paralel cu linia de cale ferată și care trecea printr-o zonă împădurită, cu o mulțime de pârâie.

Ca în majoritatea regiunilor rurale din Anglia, tăblițe indicatoare erau din belșug, purtând nume de care Tuppence nu auzise în viața ei, și rareori părănd să ducă la locurile cu pricina. Acest sistem rutier din Anglia părea să aibă o anumită doză de viclenie, cel puțin prin părțile acestea. Drumul o cotea de lângă canal, iar când te repezeai plin de speranță înspre locul în care credeai că s-ar putea să se ivească iar canalul, o dădeai în bară. Dacă o luai către Great Michelden,

următorul indicator la care ajungeai îți oferea să alegi între două drumuri, unul spre Pennington Sparrow, iar celălalt spre Farlingford. Alegeai Fathlinford, și chiar reușeai să o iei spre un asemenea loc, când următorul indicator te trimitea ferm înapoi la Medchester, astfel că practic te învârteai în jurul cozii. De fapt, Tuppence nu găsi Great Michelden, și mult timp fu absolut incapabilă să dea de canalul pierdut. Poate lucrurile ar fi mers mai ușor dacă ar fi avut cât de cât o idee ce sat căuta. Când și când dădea de calea ferată care îi dădea speranțe și pornea cu elan spre Bees Hill, South Winterton și Farrell St Edmund. Farrell St Edmund avusese cândva o gară care însă fusese desființată cu câțva timp în urmă! "Dacă ar exista măcar un drum ca lumea care să meargă în lungul canalului sau în lungul căii ferate, treburile ar fi mult mai simple".

Ziua trecea și Tuppence era tot mai nedumerită. La un moment dat nimeri peste o fermă străjuită de un canal, dar drumul care ducea la fermă se încăpățână să nu aibă nimic de a face cu canalul, și mergea peste deal, ajungând la ceva numit Westpenfold care avea o biserică cu o turlă pătrată ce nu servea la nimic.

De acolo, se făcea un drum, singurul care părea să te scoată din Westpenfold și care, conform simțului de orientare al lui Tuppence (din ce în ce mai puțin demn de încredere) părea să ducă în oricare direcție opusă celei în care ar fi vrut să meargă; urmându-l, se pomeni brusc într-un loc unde se bifurcau spre stânga și spre dreapta două drumuri. Acolo se aflau resturile unui indicator cu ambele brațe rupte.

"Încotro?" se întrebă Tuppence. "Cine o fi știind? Eu una, nu."

O apucă la stânga.

Drumul mergea înainte, șerpuind când la dreapta, când la stânga. În cele din urmă făcu o curbă strânsă, se lăți și urcă un deal, ieșind din pădure în câmp deschis. După ce trecu coama dealului, o luă iar în jos. De undeva, nu foarte de departe, se auzi un țipăt plângăreț.

“Parcă-ar fi tren”, își zise cu speranță Tuppence.

Era un tren... Acolo jos era o linie de cale ferată, iar pe ea trecea un marfar scotând țipete disperate. Iar dincolo de șine era canalul, și de cealaltă parte a canalului era o casă pe care Tuppence o recunoscuse, iar peste canal era un mic podet arcuit. Șoseaua trecu pe dedesubtul liniei ferate, urcă iar și o lua pe pod. Tuppence conduse cu viteză redusă pe podul îngust. După pod, drumul trecea pe lângă casă. Tuppence merse încet uitându-se după o cale de acces spre casă. Nu părea să existe vreuna. Un perete înalt și o apăra dinspre drum.

Acum, avea casa pe dreapta. Tuppence opri mașina și se întoarse la pod, apoi o privi de acolo.

Majoritatea ferestrelor înalte erau acoperite cu obloane verzi. Casa avea o înfățișare foarte liniștită, ca de casă pustie. Nimic nu sugera că cineva locuia acolo. Se întoarse la mașină și năi merse puțin. În dreapta avea peretele potrivit de înalt al casei. În stânga avea doar un gard viu care străjuia lanurile verzi.

La un moment dat, ajunse la o poartă de fier forjat prinsă în zid. Parcă mașina la marginea drumului, coborî și se duse să se uite printre zăbrele porții. Ridicându-se pe vârfuri, se uită peste ea. Văzu o grădină. În mod sigur, aici nu era acum o fermă, deși se poate să fi fost cândva. Era de presupus că dincolo de grădină începea câmpul. Grădina era întinsă și cultivată. Nu era deosebit de îngrijită, dar arăta ca și cum cineva încerca, destul de greu, s-o țină în stare bună.

De la poarta de fier, o potecă se arcuia prin grădină și înconjură circular casa. Asta trebuia să fi fost ușa principală, deși nu arăta ca o intrare principală. Era o modestă, dar masivă ușa din spate. Privită din partea asta, casa arăta cu totul altfel. În primul rând, nu era pustie. În ea locuiau oameni. Ferestrele erau deschise și aveau perdele, iar lângă ușa se afla o găleată de gunoi. În capătul îndepărtat al grădinii Tuppence văzu un bărbat solid care săpa, și o femeie

masivă, în vârstă, care săpa și ea, dar încet și perseverent. Privită din acest unghi, casa își pierdea aspectul încântător, categoric, n-ar fi inspirat prin nimic un artist încât să vrea să o picteze. Era doar o casă în care locuia cineva. Tuppence rămase pe gânduri. Ezită. Să-și vadă de drum și să uite definitiv casa? Nu, nu-i prea yenea s-o facă, mai ales după bătaia de cap pe care i-o dăduse găsierea ei. Cât să fi fost ceasul? Ceasul ei se oprise. Dinspre casă se auzi zgomotul unei uși deschise. Se uită din nou prin poartă.

Ușa casei se deschise, și ieși o femeie. Puse jos o sticlă de lapte, apoi se îndreptă și privi către poartă. O văzu pe Tuppence, ezită o clipă, după care păru să ia o hotărâre și se îndreptă spre poartă. "Vai, 'e o vrăjitoare prietenoasă!", își spuse Tuppence.

Femeia avea în jur de cincizeci de ani. Avea părul lung, lăsat liber pe spate, fluturând în bătaia vântului. Lui Tuppence îi amintea de un tablou (al lui Nevinson?) cu o vrăjitoare tânără călare pe o coadă de mătură. Poate din cauza asta îi venise în minte termenul "vrăjitoare". Numai că femeia asta nu era nici tânără, nici frumoasă. Era de vârstă mijlocie, cu o față ridată și îmbrăcată cam șleampăt. Avea în vârful capului un fel de pălărie cocoțată ca o clopotniță, iar nasul și bărbia păreau că vor să se unească. Ca descriere, ar fi putut fi sinistră, dar nu arăta sinistră. Părea zâmbitoare și bine intenționată. "Da", gândi Tuppence, "ești exact ca o vrăjitoare, dar o vrăjitoare prietenoasă. Cred că ești ceea ce în mod obișnuit se spune o «vrăjitoare albă»".

Femeia ajunsese într-un mod ezitant la poartă și vorbea. Avea un glas plăcut cu un ușor accent din țara burilor.

– Căutați pe cineva? întrebă ea.

– Scuzați-mă, vi se pare, probabil, nepoliticos din partea mea să mă uit așa prin poartă, dar... dar mă interesează casa asta.

– Nu vreți să intrați și să s-o vedeți din grădină?

– Păi... Mulțumesc, dar n-aș vrea să vă deranjez.

Nu-i nici un deranj. N-am nimic de făcut. E o după-amiază încântătoare, nu?

– Da.

– M-am gândit că probabil v-ați rătăcit, spuse femeia. Multora li se întâmplă.

– Nu, mi-am zis doar că e o casă foarte drăguță, când am văzut-o de pe cealaltă parte a podului.

– Da, aia e cea mai frumoasă latură a ei. Uneori vin pictori și o schițează... sau veneau... cândva.

– Da, cred că veneau, spuse Tuppence. Cred că... am văzut un tablou... într-o expoziție, adăugă ea repede. O casă care semăna foarte mult cu asta. Poate era chiar asta.

– Se poate. Știți, e ciudat. Vin niște pictori și pictează. Apoi mai vin și alții. Exact ca și cum ar avea în fiecare an o expoziție. Toți par să aleagă același loc. Nu știu de ce. Prind fie un colț de pajiște și pârâul, fie un anumit stejar, fie un pâl de sălcii, sau aceeași priveliște a bisericii normande. Cinci sau șase tablouri diferite reprezentând același lucru, majoritatea nereușite, aș spune. Numai că eu nu mă pricep deloc la artă. Intrați, vă rog.

– Sunteți foarte amabilă, spuse Tuppence. Aveți o grădină tare drăguță, adăugă.

– Da, nu-i prea rea. Avem câteva flori și niște zarzavaturi și alte lucruri. Dar bărbatul meu nu prea mai poate să muncească, iar eu n-am timp pentru toate câte sunt de făcut.

– Am văzut casa asta, cândva, din tren, spuse Tuppence. Trenul a încetinit, iar eu am văzut casa și m-am întrebat dacă am s-o mai revăd. E destul de mult de atunci.

– Iar acum ați coborât dealul cu mașina și iat-o! spuse femeia. E ciudat cum se potrivește unele lucruri, nu-i așa?

“Slavă Domnului că-i o femeie cu care e grozav de ușor să vorbești”, gândi Tuppence. “Nu e nevoie să-ți chinui mintea ca să scornești o explicație. Spui exact ce-ți trece prin cap”.

– Vreți să intrăm în casă? întrebă vrăjitoarea prietenoasă. Văd că vă interesează. E o casă foarte veche, să știți. Din perioada georgiană, sau așa ceva. Firește, noi avem doar o jumătate de casă, să știți.

– Oh, înțeleg, spuse Tuppence. E împărțită în două, nu?

– Țsta e chiar spatele, spuse femeia. Fața e pe partea cealaltă, partea pe care ați văzut-o de pe pod. După mine, e foarte ciudat felul în care a fost împărțită. Eu aș fi gândit că era mai simplu s-o împarți altfel – în partea stângă și partea dreaptă, ca să zic așa. Nu față și spate. Țsta e spatele.

– Locuiți de mult aici?

– De trei ani. După ce bărbatul meu a ieșit la pensie, ne-am dorit un locșor undeva la țară unde să trăim liniștiți. Țsta a fost ieftin pentru că e izolat. Nu-i nici un sat prin preajmă.

– Am văzut în depărtare turla unei biserici.

– Ah, aia e Sutton Chancellor. Este la două mile și jumătate de aici. Și noi facem parte din parohia asta, firește, dar nu dai de nici o casă până-n sat. Iar satul e foarte mic. Doriți o ceașcă de ceai? Tocmai puneam ceainicul pe foc când m-am uitat afară și v-am văzut. Își duse palmele la gură și strigă: Amos! Amos!

În depărtare, bărbatul cel solid întoarse capul.

– Ceaiul e gata în zece minute, strigă femeia.

Bărbatul ridică o mână în semn că a înțeles. Femeia se răsuci, deschise ușa și o invită Tuppence să intre.

– Pe mine mă cheamă Perry, spuse ea pe ton prietenos. Alice Perry.

– Pe mine Beresford, spuse Tuppence. Doamna Beresford.

– Intrați, doamnă Beresford, să aruncați o privire.

Tuppence se opri o clipă. Gândi: "Mă simt că în Hansel și Gretel. Vrăjitoarea mă invită în casa ei... Poate e o casă de turtă dulce... Ar trebui să fie".

Apoi se uita din nou la Alice Perry și își zise că nu era casa de turtă dulce a vrăjitoarei din Hansel și Gretel. Și nici nu era vrăjitoarea aia. Avea în față o femeie absolut obișnuită. Nu, nu chiar obișnuită. Era ciudat de prietenoasă. "S-ar putea să știe să facă vrăji, dar sunt sigură că ar fi vrăji bune", gândi Tuppence. Își aplecă puțin capul și pași peste pragul casei vrăjitoarei.

Înăuntru era cam întuneric. Holurile erau miciute. Doamna Perry o conduse printr-o bucătărie într-o cameră care, evident, era camera de zi. Casa n-avea nimic palpitant. După părerea lui Tuppence, asta era o adăugire în stil victorian la corpul principal al casei. Pe orizontală, era îngustă. Părea să constea dintr-un culuar care deservea un șir de camere. Își zise că, în mod cert, era un mod ciudat de a împărți o casă.

- Luați loc, iar eu vă aduc ceaiul, spuse doamna Perry.

- Să vă ajut.

O, nu-i nevoie, nu-mi ia decât o clipă. Totul e deja pus pe tavă.

Din bucătărie se auzi un fluierat. Apă din ceainic începuse să clocotească. Doamna Perry ieși și reveni peste câteva minute cu tava cu ceai, cu o farfurie cu fursecuri, un borcan cu dulceață și trei cești cu farfurioare.

- Acum că sunteți înăuntru, cred că sunteți dezamăgită, spuse doamna Perry.

Era o remarcă isteată și foarte aproape de adevăr.

- Oh, nu, protestă Tuppence.

Eu aș fi, în locul dumneavoastră. Pentru că nu se potrivește deloc, nu? Vreau să spun că partea din față a casei nu se potrivește cu cea din spate. Dar se trăiește confortabil în ea. Nu are multe camere, nici nu-i prea luminoasă, dar conținea foarte mult ca preț.

- Cine a împărțit casa și de ce?

Asta s-a întâmplat acum mult timp, cred. Îmi închipui că cel care a împărțit-o s-a gândit că era prea mare

sau prea incomodă. Vroia doar un loc pentru weekend, sau ceva de genul ăsta. Așa că a păstrat camerele bune, sufrageria și salonul, și a făcut bucătărie din micul birou de până atunci, iar la etaj două dormitoare și baia. Apoi a ridicat un zid și a lăsat în partea din spate fosta bucătărie și celelalte încăperi demodate.

– Cine locuiește în partea din față? Cineva care vine doar în weekend-uri?

– Acum nu locuiește nimeni acolo. Mai luați un fursec.

– Mulțumesc.

– În ultimii doi ani cel puțin, n-a venit nimeni. Nici măcar nu știu cui îi aparține acum.

– Dar când ați venit prima dată?

– Pe-atunci venea pe-aici o tânără... se spunea că era actriță. Cel puțin așa am auzit eu. Dar noi n-am văzut-o niciodată bine. Doar așa în fugă, câteodată. De obicei, venea sâmbătă noaptea târziu, după spectacol, presupun, iar de plecat pleca duminică seara.

– O femeie destul de misterioasă, rosti încurajator Tuppence.

– Exact așa o consideram și eu, să știți. Îmi imaginam tot felul de povești despre ea. Uneori îmi spuneam că era ca Greta Garbo. Felul în care umbla, mereu cu ochelari negri și pălării trase pe ochi. Doamne, am rămas cu pălăria pe cap!

Își scoase pălăria și răs.

– E pentru o piesă pe care o jucăm în casa parohială din Sutton Chancellor. Mai mult un basm pentru copii. Eu joc rolul vrăjitoarei.

– Oh, rosti Tuppence ușor deconcertată, apoi se grăbi să adauge: Ce nostim!

– Da, nostim, nu-i așa? Sunt numai bună de vrăjitoare, nu? Răs și își atinse bărbia. Am față. Sper ca asta să nu bage lumea la idei. Să nu creadă că sunt ochiul dracului.

Nu cred că vor gândi așa, spuse Tuppence. Sunt convinsă că ați fi o vrăjitoare bună.

– Mă bucur că gândiți așa, spuse doamna Perry. Cum spuneam, actrița asta... nu-mi amintesc acum cum o chema... parcă domnișoara Marchmont, nu sunt sigură... ei bine, nici nu vă puteți închipui ce povești brodam în mintea mea despre ea. Și abia dacă am văzut-o sau i-am vorbit. Uneori îmi vine să cred că era extrem de timidă și nevropată. Veneau aici după ea reporterii, dar nu-i primea niciodată. Câteodată – o să spuneți că sunt proastă – îmi imaginam niște lucruri foarte sinistre despre ea. De pildă, mă gândeam că se temea să fie recunoscută. Poate nu era câtuși de puțin actriță. Poate era căutată de poliție. Poate era vreo infractoare. Uneori e foarte palpitant să-ți imaginezi tot felul de lucruri. Mai ales când nu vezi prea multă lume.

– Nu venea nimeni cu ea?

– Nu sunt sigură. Dar, știți, pereții ăștia despărțitori sunt subțirei și uneori se aud prin ei voci și treburi de genul ăsta. Cred că, din când în când, aducea pe câte cineva. Dădă din cap. Un bărbat sau altul. Poate de aceea vroiau un loc liniștit ca ăsta.

– Un bărbat însurat, spuse Tuppence intrând în jocul fanteziei.

– Da, putea fi un bărbat însurat, nu?

– Sau poate cel care venea cu ea era soțul ei. Alesese locul ăsta de la țară pentru că vroia s-o omoare și poate că a și omorât-o și a îngropat-o în grădină.

– Vai! exclamă doamna Perry. Dumnezeuastră chiar aveți imaginație! Eu nu m-am gândit niciodată la asta.

– Îmi închipui că cineva trebuie să fi știut totul despre ea, spuse Tuppence. Mă refer la agenții imobiliari sau alții de genul ăsta.

– S-ar putea. Dar aș prefera să nu știu, dacă mă înțelegeți.

– Da, vă înțeleg.

– Știți, casa asta are o atmosferă. Vreau să spun că plutește în aer senzația că aici s-a întâmplat ceva.

Nu avea pe nimeni care să vină să-i facă menajul sau curăţenie?

Pe aici e greu de găsit aşa ceva. N-ai pe nimeni la îndemână.

Uşa se deschise şi intră bărbatul solid care săpase în grădină. Se duse în bucătărioara anexă şi se auzi cum se spală pe mâini. Apoi intră în camera de zi.

Acesta e soţul meu, spuse doamna Perry. Amos. Avem un oaspete, Amos. Dumneaei este doamna Beresford.

Îmi pare bine de cunoştinţă, spusé Tuppence.

Amos Perry era un bărbat înalt, cu aspect de măcelăr. Era mai solid şi mai puternic decât i se păruse lui Tuppence. Spuse:

— Mă bucur să vă cunosc, doamnă Beresford.

Avea un glas plăcut şi zâmbea, dar Tuppence se întrebă o clipă dacă era într-adevăr ceea ce se numea "întreg la minte". Ochii lui aveau o privire tâmp-întrebătoare, încât Tuppence se întrebă la rândul ei dacă nu cumva doamna Perry vrusese o locuinţă izolată din cauza vreunei tulburări mentale a soţului ei.

— E îndrăgostit de grădină, spuse doamna Perry.

După intrarea lui, conversaţia începu să şchioapăte. Doamna Perry vorbi majoritatea timpului dar personalitatea ei păru să se fi schimbat. Vorbea parcă mai nervos şi îi acorda o atenţie deosebită soţului. Tuppence îşi zise că atitudinea ei semăna cu cea a unei mame care îndeamnă un copil timid să vorbească, să-şi etaleze ce are mai bun în el, şi e puţin nervoasă la gândul că nu s-ar putea descurcă. După ce îşi termină ceaiul, Tuppence se ridică şi spuse:

— Trebuie să plec. Vă mulţumesc mult pentru ospitalitate, doamnă Perry.

— Să vedeţi grădina înainte de a pleca. Domnul Perry se ridică. Veniţi, am să v-o arăt eu.

Îşi cu el şi o conduse spre colţul unde săpase.

– Frumoașe flori, nu-i așa? întrebă el. Am niște trandafiri frumoși aici. Uitați-i pe ăștia dungați roșu cu alb.

– Comandantul Beaurepaire, spuse Tuppence.

– Noi le spunem "York și Lancaster". Războiul Celor Două Roze. Au un parfum dulce, nu?

– Miros grozav.

– Sunt mai frumoși decât cei care sunt la modă acum, Hybrid Teas.

Într-un fel, grădina avea un aspect emoționant. Bu-ruienile mai domneau ici și colo, dar florile erau legate cu grijă, de o mână de amator.

– Au culori luminoase, spuse domnul Perry. Îmi plac culorile vii. Adesea aducem oamenii să ne vadă grădina. Mă bucur că ați venit.

– Vă mulțumesc mult. Casa și grădina dumneavoastră sunt într-adevăr dragute.

– Ar trebui să vedeți și partea cealaltă.

– E lăsată în părăsire sau va fi vândută? Soția dumneavoastră spune că nu locuiește nimeni în ea.

– Nu știm. N-am văzut pe nimeni, și nici nu are vreo plăcuță de vânzare, și n-a venit nimeni să se intereseze de ea.

– Cred că ar fi un loc draguț în care să trăiești.

– Doriți o casă?

– Da, spuse Tuppence hotărându-se repede. Da, de fapt, căutăm un locșor la țară pentru când soțul meu va ieși la pensie. Asta se va întâmpla probabil la anu, dar căutăm din timp.

– Aici e liniște, dacă vă place liniștea.

– Îmi inchipui că aș putea întreba agenții imobiliari din partea locului. Nu așa ați găsit și dumneavoastră casa?

– Mai întâi am văzut un anunț într-un ziar. Pe urmă, da, ne-am dus la o agenție imobiliară.

– Unde, în Sutton Chancellor? Asta e satul de care aparțineți, nu?

Sutton Chancellor? Nu. Agenția e în Market Basing. Îi spune Russell & Thompson. Ați putea merge să întrebați acolo.

– Da. La ce distanță de aici e Market Basing?

– Sunt două mile până la Sutton Chancellor, iar de acolo până la Market Basing mai sunt șapte. Pe aici e numai câmp, dar de la Sutton Chancellor șoseaua e ca lumea, se circulă bine.

– Înțeleg, spuse Tuppence. La revedere, domnule Perry, și vă mulțumesc mult că mi-ați arătat grădina.

– Așteptați un pic. Se opri, tăie o margaretă enormă și, apucând reverul pardesiului lui Tuppence, i-o prinse în butonieră. Gata, arată draguț, spuse el.

O clipă, Tuppence se simți cuprinsă de o panică bruscă. Acest bărbat masiv, necioplit, bine dispus o înspăimântă subit. Se uita în jos la ea, zâmbind. Zâmbea într-un fel sălbatic, aproape ca un rânjet.

– Vă stă bine, continuă el. Foarte bine.

Tuppence gândi: "Mă bucur că nu mai sunt tânără... Nu cred că mi-ar plăcea să-mi prindă o floare la rever". Spuse din nou la revedere și se îndepărtă în grabă.

Ușa casei era deschisă și Tuppence intră pentru a-și lua la revedere de la doamna Perry. Doamna Perry era în bucătărie spălând ceștile de ceai și Tuppence, aproape mecanic, luă un prosop de vase și începu să le șteargă.

– Vă mulțumesc foarte mult, și dumneavoastră și soțului dumneavoastră, spuse ea. Ați fost niște gazde foarte amabile. Ce e asta?

Din peretele bucătăriei, sau mai de grabă de dincolo de el, unde fusese cândva o mașină de gătit demodată, venea un țipăt puternic și un zgomot de zgârâituri.

– Trebuie că e un gugustiuc care a picat pe horn în căminul din casa cealaltă, spuse doamna Perry. Așa se întâmplă în perioada asta a anului. Și în căminul nostru a picat săptămâna trecută unul. Își fac cuiburile în hornuri.

– Cum... în cealaltă casă?

– Da, iată-l din nou.

Se auzi iarăși țipătul jalnic al nefericitei păsări. Doamna Perry spuse:

– Înțelegeți, într-o casă goală nu deranjează pe nimeni. Hornurile ar trebui curățate, la fel și căminele.

Zgârâieturile continuă.

– Sărmana pasăre, spuse Tuppence.

– Da, n-o să poată să mai iasă.

– Vreți să spuneți că o să moară acolo?

– Da. Cum vă spuneam, a căzut una și în căminul nostru. De fapt, două. Una era pui. N-a avut nimic. Am pus-o afară și și-a luat zborul. Cealaltă a murit.

Zbaterile furibunde și țipetele continuau.

– Oh, aș vrea să putem ajunge la ea, spuse Tuppence.

Domnul Perry intra pe ușă.

– S-a întâmplat ceva? întrebă el privindu-le pe rând.

– E o pasăre, Amos. Trebuie să fie în căminul din sufrageria de alături. O auzi?

– Oh, a căzut din cuib.

– Aș vrea s-o luăm de acolo, spuse doamna Perry.

– Nu poți face nimic. O să moară de spaimă, dacă nu de altceva.

– Atunci o să miroasă, spuse doamna Perry.

– De aici n-o să miroasă nimic. Sunteți miloase, ca toate femeile, spuse el uitându-se de la una la cealaltă. Dacă vreți, intrăm.

– E vreo fereastră deschisă?

– Putem intra pe ușă.

– Care ușă?

– Cea de aici, din curte. Cheia e atârnată printre celelalte chei.

Ieși afară și o luă spre capătul casei, unde deschise o ușă mică. Era un fel de magazie, însă din ea o ușă dădea în casa de alături, iar lângă ușa magaziei, într-un cui, atârneau șase sau șapte chei grosolane.

– Asta se potrivește, spuse domnul Perry.

Dădu cheia jos, o băgă în broască și, după câteva încercări, cheia se învârti.

– Am mai intrat aici o dată când am auzit apa curgând. Cineva a uitat să închidă cum trebuie robinetul.

Intră urmat de cele două femei. Ușa dădea într-o cămaruță în care mai erau încă diferite glastre de flori pe o poliță, și o chiuvetă cu capac.

– E seră, n-ar trebui să mă mir, spuse domnul Perry. Aici se înmulțeau florile. Vedeți? Aici, în stânga, sunt o mulțime de glastre.

Din seră dădea o altă ușă, care nici măcar nu era în-cuiată. Îi trecură pragul. Tuppence gândi că era ca și cum ai trece în altă lume. Coridorul era acoperit cu un covor moale. Puțin mai încolo era o ușă întredeschisă și prin ea răzbăteau țipetele nefericitei păsări. Perry împinse ușa și cele două femei intrară.

Ferestrele aveau storurile trase, dar marginea unuia era ușor desprinsă și prin ea intra lumina. Deși era semiîntuneric, pe podea se putea vedea un covor decolorat dar frumos, de culoare verde închis. Pe un perete era o bibliotecă, însă nici un scaun sau mese. Fără îndoială, mobila fusese scoasă, perdelele și draperiile fiind lăsate ca accesorii următorului proprietar.

Doamna Perry se îndreptă spre cămin. Pe grătar zăcea o pasăre, zbătându-se și scoțând țipete disperate. Se aplecă, o luă și spuse:

– Deschide dacă poți fereastra, Amos.

Amos se duse la fereastră, dădu la o parte storul, apoi împinse cerceveaua. După ce o deschise, doamna Perry se aplecă în afară și dădu drumul guguștiucului. Acesta căzu pe pajiște, și săltă câțiva pași.

– Mai bine o omor, spuse Perry. E beteagă.

– Mai las-o un pic. Nu se știe. Păsările își revin repede. Șpăima le paralizează mai mult.

Într-adevar, după câte clipe, gugustiul se zbatu, țipa și își lua zborul.

— Sper să nu mai cadă din nou pe horn, spuse Alice Perry. Ciudate lucruri, păsările astea. Nu știu la ce sunt bune. Intră într-o cameră și niciodată nu sunt în stare să iasă singure. Câtă zarvă pentru o pasăre! Vai, ce mizerie, adăugă ea.

Se uitară cu toții la grătarul căminului. Din horn căzuse o grămadă de funingine, de moloz și cărămizi sparte. Era clar că hornul ar fi trebuit reparat de mult.

— Aici ar trebui să locuiască cineva, spuse doamna Perry privind în jur.

— Da, cineva care să aibă grijă de casă, o aprobă Tuppence. Ar trebui s-o vadă un constructor și să-i facă ceva, altfel curând se va dărâma toată casa.

— Probabil că în camerele de sus a intrat apa prin acoperiș. Da, uitați-vă acolo, la tavan, se vede deja.

— Oh, ce rușine să lași să se dărăpăneze o frumusețe de casă! spuse Tuppence. E o cameră frumoasă, nu?

Ea și doamna Perry se uitară admirativ în jur. Construită în 1790, casa avea grația tuturor caselor din perioada aceea. Tapetul decolorat mai păstra încă modelul original al frunzelor de salcie.

— Acum e o ruină, spuse domnul Perry.

Tuppence împinse cu vâtraiul resturile din grătar.

— Ar trebui măturat, spuse doamna Perry.

— Doar nu vrei să-ți bați capul cu o casă ce nu-ți aparține, spuse soțul ei. Las-o în pace, femeie. Măine dimineată va fi în aceeași stare.

Tuppence dădu la o parte cărămizile cu vârful pantofului.

— Ooh! exclamă ea cu dezgust.

Pe grătar zăceau două păsări moarte. După cum arătau, trecuse ceva timp de când murisera.

– Asta e cuibul care a căzut acum câteva săptămâni. E de mirare că nu miroase mai tare, spuse Perry.

– Asta ce e? întrebă Tuppence.

Împinse cu vârful pantofului ceva pe jumătate ascuns în moloz. Apoi se aplecă și îl ridică.

– Nu atingeți o pasăre moartă! spuse doamna Perry.

– Nu-i o pasăre moartă. Trebuie că a mai căzut ceva pe coș. Se uită lung la ceea ce ținea în mână. E o păpușă. E păpușa unui copil.

O privi cu toții. Prăpădită, ruptă, cu hainele numai zdrențe și capul bălăbănindu-se pe umeri, fusese cândva o păpușă de copil. Un ochi de sticlă îi căzuse. Tuppence se uita lung la ea.

– Mă întreb cum a putut să cadă pe horn o păpușă de copil, spuse ea. Extraordinar!

8. Sutton Chancellor

După ce părăsi casa de lângă canal, Tuppence o luă pe drumul șerpuit care, așa cum fusese asigurată, ducea la satul Sutton Chancellor. Era un drum izolat. Nu se vedea nici o casă, doar câmpuri din care dădeau în drum urme săpate în noroi. Traficul era ca și inexistent – întâlneau doar un tractor și un camion ce transporta pâine. Turla bisericii pe care o observase în depărtare părea să fi dispărut cu totul... dar în final reapăru foarte aproape, după ce lanul fu ascuns pe neașteptate de un brâu de cōpaci. Tuppence se uită la kilometraj și văzu că făcuse două mii de la casa de lângă canal.

Era o biserică veche și atrăgătoare, înconjurată de o curte măricică, și având lângă ușă o tisă singuratică.

Tuppence lăsa mașina în fața porții, intră și se opri câteva clipe să cerceteze biserica și curtea din jurul ei. Apoi se

îndreptă spre ușa bisericii cu bolta ei normandă și ridică mânerul greu. Ușa nu era încuiată, așa că intră.

Interiorul era neatrăgător. Biserica era veche, fără doar și poate, dar în periada victoriană avusese parte de o curățenie și lustruire mult prea zeloase. Stranele din pin și vitraliile în roșu și albastru își pierduseră tot farmecul pe care-l avuseseră cândva. O femeie de etate medie, îmbrăcată în taior și fustă de tweed aranja florile în vasele de alamă din jurul amvonului – terminase deja altarul. Se uită la Tuppence cu o privire pătrunzătoare și întrebătoare. Tuppence se plimbă în sus și în jos, privind tablele memoriale de pe pereți. O familie pe nume Warrender părea să fi fost cel mai bine reprezentată în anii precedenți. Căpitanul Warrender, maiorul Warrender, Sarah Elisabeth Warrender, mult iubită soție a lui George Warrender. O tăbliță mai nouă amintea moartea Juliei Starke (o altă preaiubită soție) a lui Philip Starke, de asemenea din abazia Sutton Chancellor... așa încât părea că neamul Warrender se stinsese. Nici unul nu era deosebit de sugestiv sau interesant. Tuppence ieși din biserică și începu să-i dea ocol pe afară. Exteriorul era mai atrăgător decât interiorul.

Era o biserică măricică și Tuppence își zise că Sutton Chancellor trebuie să fi fost odată un centru rural mai important decât era acum. Lăsă mașina unde era și o porni pe jos spre sat. Întâlni un magazin sătesc, un oficiu poștal și cam o duzină de căsuțe sau vilișoare, câteva erau acoperite cu stuf, dar celălalt erau destul de plate și neatrăgătoare. La capătul străzii principale a satului erau șase ateliere. Pe ușa unuia dintre ele, o plăcuță de aramă anunța: "Arthur Thomas, coșar".

Tuppence se întreabă dacă vreun agent imobiliar ar fi apelat la serviciile lui pentru casa de lângă canal care în mod cert avea nevoie de ele. Ce prostie din partea ei să nu întrebe de numele casei!

O lua agale înapoi spre biserică, unde își lăsase mașina, și se opri să cerceteze mai bine curtea bisericii. Îi plăceau curtea bisericii și cimitirul din ea. Erau foarte puține morminte noi. Majoritatea pietrelor de mormant erau din perioada victoriană, iar cele anterioare erau pe jumătate șterse de timp și licheni. Pietrele vechi erau atrăgătoare. Unele dintre ele erau lespezi drepte, având în vârf un inger și o ghirlandă de flori. Tuppence se plimbă printre ele citind inscripțiile. Iarăși familia Warrender. Mary Warrender, 47 ani, Alice Warrender, 33 ani, colonelul John Warrender ucis în Afganistan. Diversi copii Warrender – adânc regretați, – și versuri elovente cu gânduri pioase. Se întrebă dacă mai locuia încă aici vreun Warrender. Din cât se părea, încetaseră să mai fie îngropați aici. Nu reuși să găsească vreo piatră de mormânt mai nouă de 1843. Înconjurând tisa, dădu peste un preot în vârstă care stătea aplecat peste un șir de pietre de mormânt de lângă peretele din spatele bisericii. La apropierea lui Tuppence, se îndreptă și se întoarse.

Bună ziua, spuse el binevoitor.

– Bună ziua, răspunse Tuppence și adăugă: Mă uitam la biserică.

– Renovarea victoriană a distrus-o, spuse clericul.

Avea un glas plăcut și un zâmbet drăguț. Părea să aibă șaptezeci de ani, dar Tuppence presupuse că nu era chiar atât de bătrân, deși în mod cert avea reumatism și era nesigur pe picioare.

– S-au băgat aici prea mulți bani în timpurile victoriene, spuse el cu tristețe. Și prea mulți meșteri fierari. Erau cucernici, dar, din păcate, nu aveau pic de simț artistic. Nu aveau gust. Ai văzut fereastra de la răsărit?

Da, răspunse Tuppence. E îngrozitoare.

Mai mult de atât nu pot să fiu de acord cu dumneata... Eu sunt vicarul, adăugă el cam inutil.

Ma gândeam eu că dumneavoastră trebuie să fiți, spuse politicoasă Tuppence. Sunteți de mult aici?

De zece ani, draga mea. E o parohie drăgută. Oamenii cumsecade, atât câți au mai rămas. Am fost foarte fericit aici. Nu le prea plac predicile mele, adăugă cu tristețe. Îmi dau toată silința, dar, firește, nu mă pot preface că sunt cu adevărat modern. Ia loc, spuse ospitalier, fluturându-și mâna spre o piatră de mormânt de alături.

Tuppence se așează mulțumind, iar vicarul își alege și el o piatră în vecinătatea ei.

— Nu pot sta mult în picioare, se scuză el. Pot să te ajut cu ceva sau ești doar în trecere?

— Sunt doar în trecere. M-am oprit să mă uit la biserică. Aproape că m-am rătăcit cu mașina prin lanurile de primprejur.

— Da, da, e foarte greu să nimerești drumul pe aici. O mulțime de indicatoare sunt rupte, iar primăria nu le repară, cum ar trebui s-o facă. Adăugă: Nu știam că are o așa mare importanță. Oamenii care vin prin locurile astea cu mașina de obicei nu caută să ajungă undeva anume. Cei care caută urmează șoseaua principală. Îngrozitor, adăugă iar. Mai ales noua autostradă. Cel puțin, așa cred eu. Zgomotul și viteza și traficul neîntrerupt. Oh, nu-mi da atenție. Eu sunt un bătrân închistat. Nici nu ghicești ce fac aici, continuă el.

— Am văzut că cercetați niște pietre de mormânt. A fost vreun act de vandalism? Au spart adolescenții unele din ele?

— Nu. Dar nu e de mirare să crezi asta cu atâtea cabine telefonice devastate și cu toate lucrurile pe care le fac tinerii vandali. Sărmanii copii, altceva mai bun nu știu să facă. Nu găsesc nimic mai amuzant decât să distrugă lucrurile. Trist, nu-i așa? Foarte trist. Nu, aici nu s-a întâmplat nici o stricăciune. În general, băieții de aici sunt drăguți. Nu, eu cautam mormântul unui copil.

Tuppence se cutremură pe piatra ei.

— Mormântul unui copil?

Da. Mi-a scris cineva. Un anume maior Waters care vrea să știe dacă e posibil ca un copil să fi fost înmormântat aici. Firește, m-am uitat în registrul parohiei, dar n-am găsit înregistrat nici un astfel de nume. În tot cazul, am reușit să mă uit la pietre. M-am gândit că cel care a scris a reținut greșit numele, sau că s-a făcut o încurcătură.

– Care era numele de botez? întrebă Tuppence.

– Nu-l știa. Poate Julia, după mamă.

– Câți ani avea copilul?

– Nici în privința asta nu era sigur... Toată povestea e destul de vagă. Personal cred că omul a reținut greșit numele satului. Eu nu-mi amintesc să fi trăit aici un Waters, și nici n-am auzit.

– Dar familia Warrender? întrebă Tuppence întorcându-se cu gândul la numele din biserică. Biserica pare să fie plină cu tăblițe cu numele lor, iar aici sunt o mulțime de morminte de ale lor.

– Ah, familia aceea s-a stins. Aveau o proprietate frumoasă, din secolul al paisprezecelea. A ars acum aproape o sută de ani... așa că presupun că dacă a mai rămas vreun Warrender, a plecat și nu s-a mai întors. Pe locul acela s-a construit o casă nouă. A construit-o un bogătaș pe nume Starke. Se spune că e o casă foarte urâtă, dar confortabilă. Foarte confortabilă. Are băi și toate celelalte. Îmi închipui că lucrurile astea sunt importante.

– Mi se pare ciudat ca cineva să scrie și să întrebe de mormântul unui copil, spuse Tuppence. Era o rudă?

– Tatăl copilului, spuse vicarul. Îmi imaginez că e una din tragediile războiului. O căsnicie care s-a destrămat când soțul a plecat cu armata la război. În timp ce el lupta dincolo de hotare, tânăra soție a fugit cu alt bărbat. A existat un copil, un copil pe care el nu l-a văzut niciodată. Îmi închipui că acum trebuie să fie mare, dacă e în viață. Sunt douăzeci de ani de atunci, dacă nu mai mult.

– Nu e cam târziu s-o caute?

– Din cât se pare, doar de curând a auzit că a avut un copil. A aflat absolut din întâmplare. Ciudată poveste!

– Ce l-a făcut să creadă că acel copil a fost înmormântat aici?

– Cred că cineva i-a spus că o întâlnise pe soția lui în timpul războiului și ea îi spusese că locuia în Sulton Chancellor. Lucruri din astea se întâmplă, să știi. Te întâlnești cu un prieten sau o cunoștință pe care n-ai mai văzut-o de ani de zile, și ea îți dă vești din trecut pe care n-ai fi avut cum să le afli altfel. În mod cert însă, acum nu locuiești aici. De când sunt aici, nimeni cu numele ăsta n-a locuit aici, și, din câte știu, nici în împrejurimi. Firește, mama și-ar fi putut lua alt nume. În orice caz, cred că tatăl va angaja avocați, și se va interesa la agențiile mobiliare, și până la urmă va da de capăt poveștii ăsteia. O să-i ia ceva timp...

– Era bietul dumitale copil? Îngână Tuppence.

– Poftim?

– Nimic. Zilele trecute cineva m-a întrebat "Era bietul dumitale copil?" E ceva destul de stupefiant să-o auzi așa, dintr-odată. Dar nu prea cred că bătrâna care m-a întrebat asta știa ce vorbește.

– Știu. La fel mi se întâmplă și mie adesea. Spun ceva fără să știu cu adevărat ce vreau să spun prin acel lucru. E foarte supărător.

– Cred că cunoașteți totul despre cei care locuiesc aici acum.

– Da, dar nu sunt prea multe de știut. De ce? Te interesează cineva de aici?

– Mă întrebam dacă a locuit aici vreodată o anume doamnă Lancaster.

– Lancaster? Nu, nu-mi amintesc numele ăsta.

– Și există o casă... am trecut pe lângă ea în timp ce rătăceam cu mașina, fără să știu precis unde mă aflu, doar urmam drumul dintre lanuri...

– Știu. Câmpiile de pe aici sunt tare drăguțe. Și poți găsi specii rare. Botanice, vreau să spun. În tufișurile de pe margine. Nimeni nu culege flori din tufișurile astea. Pe aici nu avem niciodată turiști. Da, am găsit de câteva ori niște specii foarte rare. Dusty Cranesbell, de exemplu...

– Lângă canal era o casă, spuse Tuppence, refuzând să se lase atrasă în domeniul botanicii. Lângă un podeț arcuit. Era cam la vreo două mile de aici. Mă întreb ce nume avea.

– Stai să văd. Canal... podeț arcuit. Ei bine... Sunt câteva case ca asta. De pildă ferma Merricot.

– Nu era fermă.

– Ah, gata, cred că era casa familiei Perry... Amos și Alice Perry.

– Așa e. Domnul și doamna Perry.

– E o femeie cu aspect bătaios, nu-i așa? Interesant. Mereu m-am gândit că e foarte interesant. Un chip medieval, nu crezi? O să joace rolul vrăjitoarei la serbarea de aici. Seamănă destul de mult cu o vrăjitoare, nu-i așa?

– Da, răspunse Tuppence. O vrăjitoare prietenoasă.

– Ai perfectă dreptate, draga mea. Da, o vrăjitoare prietenoasă.

– Însă el...

– Da, sârmanul om. Nu e complet *compos mentis*... dar nu face nici un rău.

– Au fost foarte drăguți. M-au invitat la o ceașcă de ceai. Dar eu vroiam să știu numele casei. Am uitat să-i întreb. Locuiesc doar într-o jumătate din ea, nu?

– Da, da. În ceea ce erau cândva bucătăria și dependințele. I se spune "Waterside", deși cred că vechiul ei nume era "Watermead". Un nume mai drăguț, după părerea mea.

– Cui aparține cealaltă parte a casei?

– Inițial, întreaga casă a aparținut familiei Bradley. Asta a fost acum mulți ani. Apoi a fost vândută, apoi revândută, și mult timp a rămas goală. Când am venit eu aici, era

folosită ca un fel de locuință de vacanță. O folosea o actriță... parcă domnișoara Margrave o chema. Nu prea stătea aici. Venea doar din când în când. N-am cunoscut-o personal. Nu venea niciodată la biserică. O vedeam uneori de la distanță. O făptură frumoasă. O făptură foarte frumoasă.

– De fapt, cui aparține casa acum? insistă Tuppence.

– Habar n-am. E posibil să-i aparțină tot ei. Cealaltă parte e doar închiriată familiei Perry.

– Știți, am recunoscut-o de cum am văzut-o pentru că am un tablou cu ea.

– Zău? Trebuie să fi fost al lui Boscombe... sau Boscobel, nu-mi aduc acum aminte numele exact. Ceva în genul ăsta. Era din Cornwall, un artist destul de cunoscut, cred. Îmi închipui că nu mai trăiește. Da, el obișnuia să vină destul de des pe aici. Schița peisaje. A făcut și câteva tablouri în ulei, unele foarte reușite.

– Acest tablou de care vorbești, l-a primit o mătușă a mea care a murit acum o lună. I l-a dat o anume doamnă Lancaster. De asta vroiam să știu dacă vă spune ceva acest nume.

Dar vicarul clătină iarăși din cap.

– Lancaster? Lancaster. Nu, nu mi-l amintesc. Ah! dar iată persoana pe care trebuie s-o întrebi. Draga noastră domnișoară Bligh. Este foarte activă. Știe totul despre parohie. Ea dirijează totul. Organizația de femei, Băieții cercetași și Școala de ghizi... totul. Întreab-o pe ea. E foarte activă, chiar foarte activă.

Vicarul oftă. Faptul că domnișoara Bligh era foarte activă părea să-l necăjească.

– În sat i se spune Nellie Bligh. Uneori băieții cântă după ea Nellie Bligh. Nellie Bligh. Nu e numele ei adevărat. În realitate o cheamă Gertrude sau Geraldine, așa ceva.

Domnișoara Bligh, care era femeia pe care Tuppence o văzuse în biserică, se apropia cu pas iute, ținând încă în mână un bidonaș de apă. Se uită foarte curioasă la Tup-

pence. își iuți pasul și începu să vorbească înainte de a ajunge la ei.

– Mi-am terminat treaba, exclamă ea voioasă. I-am cam dat zor. Da, i-am dat zor. Firește, după cum știi, vicare, eu dimineata mă ocup de biserică. Dar azi am avut o întrunire de urgență la casa parohială, și nici nu-ți vine să crezi cât a durat! Atâta ceartă! Uneori îmi spun că oamenii au obiecții doar ca să se amuze. Doamna Partington a fost deosebit de enervantă. Vroia ca totul să fie discutat pe larg, și se întreba dacă avem suficiente prețuri diferite de la firme diferite. Când toată treaba costă oricum atât de puțin, ce mai contează câțiva șilingi ici și colo! Iar firma Burkenhead a fost întotdeauna extrem de serioasă. Știi, vicare, cred că n-ar trebui să șezi pe piatra aia.

– Lipsă de respect? întrebă vicarul.

– Oh, nu, nu m-am gândit deloc la asta, vicare. Vroiam să spun că e piatră, și că ține umezeală, iar cu reumatismul dumatăle... Ochii îi alunecară întrebători spre Tuppence.

– Să ți-o prezint pe... vicarul ezită.

– Doamna Beresford, spuse Tuppence.

– Ah, da, rosti domnișoara Bligh. V-am văzut puțin mai înainte uitându-vă prin biserică. Aș fi venit să vorbesc cu dumneavoastră, să vă arăt câteva lucruri interesante, dar eram tare grăbită să-mi termin treaba.

– S-ar fi convenit să vă ajut, spuse Tuppence cu glasul ei cel mai dulce. Însă cred că mai mult v-aș fi încurcat, căci, din cât am văzut, știți exact unde trebuie pusă fiecare floare.

– E foarte drăguț că spuneți asta, dar e foarte adevărat. Eu aranjez florile în biserică de... oh, nici nu mai știu de câți ani. La serbări îi lăsăm pe școlari să-și aranjeze propriile ghivece cu flori, deși, săracuții, nu se pricep cătuși de puțin. Cred că le-ar prinde bine puțină instruire, dar doamna Peake nu-i va instrui niciodată. E atât de dificilă. Spune că le-ar adormi inițiativa. Stați aici, în vale? o întrebă pe Tuppence.

– Ma duceam la Market Basing, răspuse Tuppence. Poate îmi puteţi recomanda un hotel curăţel unde să trag când ajung acolo?

– Cred că o să fiţi un pic dezamăgită. Este doar un târg, nu e conceput pentru turişti. Blue Dragon e de două stele, dar uneori stelele nu înseamnă nimic, după părerea mea. Cred că v-ar avantaja mai bine The Lamb. E mai liniştit, să ştiţi. Rămâneţi mult acolo?

– Oh, nu, doar o zi sau două, cât să văd împrejurimile.

– Mă tem că nu-s prea multe de văzut. Nu sunt antichităţi interesante sau altceva de genul ăsta. Districtul nostru e pur rural şi agricol, spuse vicarul. Dar liniştit, foarte liniştit. După cum îţi spuneam, se găsesc nişte flori sălbatice interesante.

– Da, am auzit şi sunt nerăbdătoare să culeg câteva specii în perioada în care vom vâna o căsuţă.

– Vai, ce interesant! spuse domnişoara Bligh. Vă gândiţi să vă stabiliţi prin părţile astea?

– Soţul meu şi cu mine nu ne-am hotărât în mod definitiv asupra unui anumit loc, spuse Tuppence. Şi nu ne grăbim. El mai are optsprezece luni până la pensie. Dar m-am gândit că nu strică să arunc o privire. Personal, prefer să stau într-un loc patru sau cinci zile, să fac o listă cu micile proprietăţi care mi-ar conveni şi apoi să mă duc cu maşina să le văd. Să vii pentru o zi de la Londra ca să vezi o anumită casă, mi se pare foarte obositor.

– Da. Aveţi maşina aici, nu-i aşa?

– Da. Măine dimineaţă va trebui să mă duc la agenţia imobiliară din Market Basing. Îmi închipui că aici în sat nu există un loc unde aş putea rămâne, nu?

– Ba da, la doamna Copleigh, spuse domnişoara Bligh. Ea primeşte în gazdă vară. Turişti de vară. Este extrem de curată. Toate camerele ei sunt foarte curate. Desigur, ea oferă doar pat şi un mic dejun şi poate o masă uşoară seara. Dar nu prea cred să ia pe cineva înainte de august, sau cel mai devreme iulie.

– Aș putea să mă duc s-o întreb, spuse Tuppence.

E o femeie foarte onorabilă, spuse vicarul. Și meliță întruna. Nu i-ar tăcea gura o clipă!

– În satele astea mici întotdeauna sunt o mulțime de bârfe și șușoteli, spuse domnișoara Bligh. Cred că ar fi o idee bună s-o ajut pe doamna Beresford. Am s-o duc la doamna Copleigh și vom vedea ce șanse există.

– Sunteți foarte amabilă, spuse Tuppence.

– Atunci să plecăm, rosti vioaie domnișoara Bligh. La revedere, vicare. Încă mai cercetezi? Ce sarcină tristă și fără sorți de izbândă! Cred că a fost o cerere absolut nerezonabilă.

Tuppence își luă la revedere de la vicar, spunându-i că ar fi bucuroasă dacă ar putea să-l ajute.

– Mi-aș putea petrece ușor câteva ore uitându-mă la pietrele de mormânt. Am vederea foarte bună pentru vârsta mea. Deci căutați numele Waters?

– Nu chiar, răspunse vicarul. Vârsta e cea care contează, cred eu. Un copil de vreo șapte ani. O fată. Maiorul Waters crede că soția lui și-ar fi putut schimba numele și, probabil, copilul a luat și el celălalt nume. Dar cum el nu știe care e numele, problema este foarte încurcată.

– Din câte înțeleg, întreaga afacere e încurcată, spuse domnișoara Bligh. Nu trebuia să te angajezi la așa ceva, vicare. Ți s-a propus un lucru monstruos.

– Sărmanul om părea foarte îndurerat, spuse vicarul. O poveste foarte tristă. Dar nu vă mai rețin.

În timp ce era călăuzită de domnișoara Bligh, Tuppence își spuse că indiferent de cât de recunoscută era doamna Copleigh pentru limbuția ei, nu putea să vorbească mai mult ca domnișoara Bligh. De pe buze i se revărsa un torent de vorbe atât rapid cât și dictatorial.

Vilișoara doamnei Copleigh se dovedi a fi plăcută și spațioasă, retrasă față de ulița satului, cu o grădină de flori îngrijită în față, cu trepte curate și un mâner de alamă bine lustruit. Ca persoană, doamna Copleigh i se păru lui Tuppence ca un personaj extras din cărțile lui Dickens. Era

foarte micuță și foarte rotundă, așa că părea o minge de cauciuc care se rostogolea spre tine. Avea ochii luminoși și zămbitori, părul blond strâns în bucle care îi cădeau ca niște cârnați, și un aer de vigoare copleșitoare. După ce începu prin a exprima o ușoară îndoială – “Păi, să știți, de obicei nu primesc. Nu. Soțul meu și cu mine credem că vizitatorii de vară sunt cu totul altceva. În ziua de azi toată lumea o face, dacă poate. Dar nu în perioada asta a anului. Nu până în iulie. Totuși, dacă e doar pentru câteva zile și doamna n-o să se supere că lucrurile nu vor fi chiar așa cum ar trebui, atunci, poate...” – doamna Copleigh o lăsa mai moale.

Tuppence îi spuse că nu o deranja, iar doamna Copleigh, după ce o cercetă cu mare atenție, fără, însă, să-și stăvilească potopul de cuvinte, spuse că poate doamna ar vrea să urce și să vadă camera, iar apoi lucrurile s-ar putea aranja.

În acest punct, domnișoara Blight se rupse din loc cu oarecare regret din cauză că nu reușise să obțină de la Tuppence toate informațiile pe care și le-ar fi dorit, ca de pildă de unde venea, cu ce se ocupa soțul ei, câți ani avea, dacă avea sau nu copii, și alte probleme de larg interes. Dar trebui să renunțe întrucât avea o întrunire acasă la ea pe care urma s-o prezideze și o îngrozea gândul că altcineva i-ar fi putut lua râvnitul post.

– O să vă simțiți perfect la doamna Copleigh, o asigură ea pe Tuppence, sunt sigură că va avea grijă de dumneavoastră. Dar cum rămâne cu mașina?

– Oh, o voi aduce mai târziu. Doamna Copleigh imi va spune unde e mai bine s-o pun. O pot lăsa afară, aici, pentru că nu-i o stradă prea îngustă, nu?

– Se va ocupa soțul meu de asta, spuse doamna Copleigh. O va parca aici, pe drumul lateral, unde va sta foarte bine. E o fundătură.

Acest lucru fiind rezolvat, domnișoara Bligh plecă în grabă la întrunirea ei. Următoarea problemă ridicată fu cea

a mesei de seară. Tuppence întreabă dacă în sat exista vreo cârciumă.

- Oh, nu-i un loc în care să între o doamnă, spuse doamna Copleigh, dar dacă vă mulțumiți cu niște ouă și o felie de șuncă și poate cu niște marmeladă de casă...

Tuppence spuse că ar fi grozav. Camera ei era mică, dar veselă și plăcută, cu un tapet cu boboci de trandafiri și un pat ce arăta confortabil, și cu un aer general de curățenie strălucitoare.

- Da, este un tapet drăguț, domnișoară, spuse doamna Copleigh care părea hotărâtă să-i acorde lui Tuppence statutul de persoană necăsătorită. L-am ales pentru ca orice cuplu tânăr căsătorit care ar veni aici să se simtă ca în luna de miere. Romantic, dacă mă înțelegeți.

Tuppence fu de acord că romantismul era un lucru foarte de dorit.

- În ziua de azi, tinerii căsătoriți nu-și permit să cheltuiască prea mult. Nu ca altă dată. Majoritatea economisesc ca să-și cumpere o casă, sau plătesc deja rate. Sau dacă stau cu chirie trebuie să-și cumpere mobilă, or după asta nu le mai rămâne și pentru luna de miere sau alte lucruri de genul ăsta. Majoritatea tinerilor sunt socotiți. Nu-și risipesc în vânt banii, să știți.

Se întoarse din nou la parter, turuind neconținut în timp ce mergea. Tuppence se întinse pe pat cu intenția de a prinde o jumătate de oră de somn după o zi oarecum obositoare. Își puna mari speranțe în doamna Copleigh, și se gândea că, după ce se va fi odihnit suficient, va fi în stare să îndrepte conversația înspre cele mai rodnice subiecte. Era sigură că avea să audă totul despre casa de lângă pod, cine locuise acolo, cine din împrejurime avusese o reputație bună sau rea, ce scandaluri existaseră și alte teme de acest gen. Cel mai mult se convinse de asta după ce făcuse cunoștință cu domnul Copleigh, un bărbat care abia deschidea gura. Conversația lui era alcătuită în majoritatea din mormăieli

amabile, de obicei semnificând afirmații. Uneori, pe ton mai posac, dezaprobări.

Din cât putuse vedea Tuppence, era mulțumit să-și lase nevasta să vorbească, el fiind mai mult sau mai puțin atent, fiind mai degrabă preocupat de planurile pentru a doua zi care părea să fie zi de târg.

În ceea ce o privea pe Tuppence, nimic nu s-ar fi potrivit mai bine. Totul putea fi descris într-un slogan: "Dacă doriți informații, le găsiți la noi". Doamna Copleigh era la fel de bună ca un radio sau un televizor. Trebuia doar să răsucești butonul și cuvintele se revărsau însoțite de gesturi și expresii faciale. Nu avea numai silueta ca o minge de cauciuc, ci și fața părea făcută din cauciuc. Tuppence aproape că vedea în fața ochilor persoanele despre care îi vorbea doamna Copleigh.

Tuppence se ospătă cu ouă și șuncă, și felii groase de pâine cu unt și laudă jeleul de mure, făcut în casă, jeleul ei favorit, după cum afirmă cu sinceritate, și făcu tot posibilul ca să rețină torentul de informații astfel încât să și poată să și le noteze mai târziu în carnet. În fața ei părea să răsară întreaga panoramă a trecutului acestui district de țară.

Cum nu exista o ordine cronologică, pe alocuri lucrurile erau dificil de înțeles. Doamna Copleigh sărea de la lucruri întâmplate în urmă cu cincisprezece ani la unele de acum doi ani sau de săptămâna trecută, ca apoi să se întoarcă iar cu douăzeci de ani în urmă. Toate astea necesitau o selecție, și Tuppence se întreba dacă va reuși că la sfârșit să se aleagă cu ceva.

Primul buton apăsător nu-i aduse nici un rezultat. Acesta fu menționarea numelui doamnei Lancaster.

— Cred că era de pe aici, spuse Tuppence străduindu-se ca vocea să-i sune cât mai vag. Avea un tablou... o pictură foarte drăguță, făcută de un pictor care cred că era cunoscut pe aici.

— Cum ați spus?

- Doamna Lancaster.

- Nu, nu-mi amintesc de nici o familie Lancaster prin părțile astea. Lancaster. Lancaster. Un domn a avut un accident de mașină. Nu, mașina era un Lancaster. Nu cunosc nici o doamnă Lancaster. Să fi fost domnișoara Bolton? Cred că acum ar trebui să aibă în jur de șaptezeci de ani. Poate s-o fi măritat cu vreun domn Lancaster. A plecat în străinătate și chiar am auzit că s-a măritat.

- Tabloul pe care i l-a dat mătușii mele era pictat de un anume domn Boscobel. . parca așa îl chema. Ce jeleu delicios!

- Nu-i pun deloc mere, cum face majoritatea femeilor. Se spune că încheagă mai bine, dar îi ia tot parfumul.

- Da, sunt într-un totu de acord cu dumneavoastră.

- Cum ați spus? Începe cu B, dar n-am prins restul.

- Boscobel.

- Oh, mi-l amintesc bine pe domnul Boscowan. Stați să văd. Trebuie să fie... cincisprezece ani cel puțin de când venea pe aici. A venit câțiva ani la rând. Îi plăcea locul. De fapt, a închiriat o vilă. Una din vilășoarele fermierului Hart, care o păstra pentru lucrătorii lui. Dar primăria a construit una nouă. În total a construit patru vile noi special pentru lucrători... Domnul B era un artist adevărat. Purta niște haine foarte nostime. Din catifea sau plușcord. De obicei aveau găuri în coate, și purta cămăși verzi și galbene. Oh, era foarte colorat. Îmi plăceau tablourile lui. Le expunea o dată pe an, cred că în jurul Crăciunului. Nu, bine-nțeles că nu, trebuie să fi fost vara. Iarna nu era niciodată aici. Da, foarte drăguțe. Nimic palpitant, dacă înțelegeți ce vreau să spun. Doar o casă și câțiva copaci sau două vaci privind peste un gard. Dar totul drăguț și pașnic și frumos colorat. Nu ca ale tinerilor din ziua de azi.

- Vin mulți pictori pe aici?

- Nu prea. Nu de care să vorbești. Vara vin câteva doamne și fac schițe, dar nu mă interesează cine știe ce.

Anul trecut am avut un tip tânăr care-și spunea artist. Nici nu era bărbierit ca lumea. Nu pot spune că mă dădeam în vânt după tablourile lui. Culori împrăstiate cu pensula, la întâmplare. Nu înțelegeai nimic. A vândut o grămadă de tablouri și, rețineți, nu erau ieftine.

– Trebuiau să fie cinci lire, intră în discuție domnul Copleigh, atât de neașteptat încât Tuppence tresări.

Așa crede soțul meu, traduse doamna Copleigh. El crede că nici un tablou n-ar fi trebuit să coste mai mult de cinci lire. Vopselele n-ar trebui să coste atât. Asta spuneai, nu, George?

– Ah, răspunse George.

– Domnul Boscowan a pictat un tablou cu casă aceea de lângă pod și canalul... Waterside sau Watermead, nu-i spun așa? Pe drumul ăla am venit azi.

Ah, ați luat-o pe drumul ăla? Nu prea e drum, nu? Prea îngust. Întotdeauna mi-am zis că e prea siguratică. Mă refer la casă. Nu mi-ar plăcea să locuiesc în ea. E prea izolată. Nu ești de acord, George?

George emise un zgomot care exprima ușoara dezaprobare și posibilul dispreț față de firea fricoasă a femeilor.

– Acolo locuiește Alice Perry, spuse doamna Copleigh.

Tuppence își abandonează cercetările despre domnul Boscowan și înaintează o părere despre familia Perry. Din cât intuia, era mai bine să te ții de doamna Copleigh, care sărea de la un subiect la altul.

– Sunt o pereche ciudată, spuse doamna Copleigh.

George scoase un sunet de aprobare.

– Stau singuri, ca doi cucii. Nu se prea amestecă, cum se spune. Iar ea arată ca de pe altă lume, Alice Perry asta.

Nebună, spuse domnul Copleigh.

– Nu știu dacă aș spune asta. Arată ca o nebumă într-adevăr. Cu părul ăla care îi flutură în vânt. Și poartă vestoane bărbătești și cizme ciudate, și uneori nu-ți răspunde cum

trebuie dacă o întrebi ceva. Dar eu n-aș spune că e nebună. Ciudată, atâta tot.

– Oamenii o plac?

– Nimeni n-o cunoaște prea bine, deși au venit de vreo șapte ani. Există o mulțime de povești pe seama ei, dar astea sunt doar povești.

– Ce fel de povești?

Întrebările directe nu erau ocolite de doamna Copleigh, dimpotrivă, se grăbea să răspundă la ele.

– Se spune că cheamă spiritele, noaptea, stând în jurul unei mese. Și există niște povești cu lumini care umblă noaptea prin casă. Și se mai spune că citește o mulțime de cărți din alea, deștepte... cu desene de cercuri și stele. După părerea mea, cel care nu e prea zdravăn e Amos Perry.

– E doar nătâng, spuse cu indulgență domnul Copleigh.

– În privința asta s-ar putea să ai dreptate. Dar cândva s-a vorbit și despre el. Îl pasionează grădinăritul, dar nu se prea pricepe.

– Stau doar în jumătate de casă, nu-i așa? întrebă Tuppence. Doamna Perry a fost foarte amabilă și m-a invitat înăuntru.

– Zău? A făcut-o? Nu știu dacă mi-ar fi plăcut să intru în casa aia, spuse doamna Copleigh.

– Partea în care stau ei e în regulă, spuse domnul Copleigh.

– Și cealaltă nu? întrebă Tuppence. Cea din față care dă spre canal.

– Ei bine, se spuneau o grămadă de povești despre ea. Firește, de ani de zile nu mai locuiește nimeni acolo. Se spune că e ceva ciudat cu ea. Tot felul de povești. Dar când te duci acolo, jos, nimeni nu-și amintește nimic. A trecut prea mult timp. A fost construită acum mai bine de o sută de ani, să știți. Se spune că prima care a locuit acolo a fost o doamnă frumoasă. Casa a fost construită pentru ea de unul din domnii de la curte.

– Curtea reginei Victoria? întrebă cu interes Tuppence.

– Nu cred să fi fost ea. Ea era ciudată... o regină bătrână ciudată. Nu, aş spune că a fost mai înainte. În timpul unui George. Domnul acela venea aici, s-o vadă, şi povestea spune că într-o noapte s-au cercetat şi el i-a tăiat beregata.

– Îngrozitor! exclamă Tuppence. Nu l-au spânzurat?

– Nu. Oh, nu, nici vorbă. Dacă e să ne luăm după poveste, a scăpat de cadavru zidindu-l în cămin.

– A zidit-o în cămin!

– Povestea are mai multe versiuni. Una din ele este că femeia era călugăriţă, şi fugise de la mănăstire, şi de asta a trebuit să fie zidită. Aşa se face la mănăstire.

– Dar n-au zidit-o călugăriţele.

– Nu, nu. El a făcut-o, iubitul ei. Se spune că a umplut tot căminul cu cărămizi, iar deasupra a bătut în cuie o foaie mare de tablă. În tot cazul, sărmana femeie n-a mai fost văzută niciodată plimbându-se în rochiile ei frumoase. Alţii spun că a plecat cu el. S-au dus să locuiască la oraş sau s-au întors de unde au plecat. Oamenii au auzit zgomote şi au văzut lumini în casă, şi foarte mulţi se feresc să treacă pe lângă ea după căderea întinericului.

– Dar ce s-a întâmplat mai târziu? întrebă Tuppence zicându-şi că să mergi dincolo de domnia reginei Victoria era prea departe de ceea ce căuta ea.

– Nu ştiu să se fi întâmplat prea multe. Când a fost scoasă la vânzare, a cumpărat-o un fermier pe nume Blodgick. Nici el n-a stat mult acolo. Era ceea ce se numeşte un fermier gentleman. Îi plăcea casa, presupun, dar pământul fermei nu-i prea era de folos, şi nu ştia să se descurce cu el. Aşa că a vândut-o şi el. A trecut prin multe mâini... De fiecare dată veneau constructori şi făceau modificări... băi noi... cheştii de genul ăsta... O dată a fost cumpărată de o pereche care a făcut acolo o fermă de pui. Dar casei i s-a dus

numele că-i purtătoare de ghinion. Însă toate astea s-au întâmplat nițel înainte de a mă naște eu. Cred că și domnul Boscowan s-a gândit la un moment dat s-o cumpere. Asta a fost când a pictat-o.

– Cam câți ani avea domnul Boscowan când venea pe aici?

– Aș spune ca patruzeci, sau un pic mai mult. În felul lui, era un bărbat arătos, deși începuse să se îngreșe. În ochii fetelor era ceva.

– Ah, rosti domnul Copleigh. De data asta era un mormăit de avertizare.

– Ei bine, știu cu toții cum sunt pictorii, spuse doamna Copleigh incluzând-o și pe Tuppence în acei "toți". Umblă mult prin Franța, deprind maniere frânțuzești...

– Nu era căsătorit?

– Când a venit prima dată aici nu era. Se aprinsese puțin după fiica doamnei Charrington, dar n-a ieșit nimic din asta, deși ea era o fată încântătoare, dar prea tânără pentru el. Nu avea mai mult de douăzeci și cinci de ani.

– Cine era doamna Charrington? întrebă Tuppence punându-și speranța în introducerea de noi personaje.

"Oricum, ce dracu caut eu aici? își spuse, simțindu-se brusc cuprinsă de un val de oboseală. "Nu fac decât să ascult o grămadă de bârfe despre oameni, imaginându-mi tot felul de lucruri, ca de pildă o crimă, care nu-s deloc adevărate. Acum înțeleg... Totul a început când o bătrână drăguță, dar cu mintea răvășită, a început să evocē niște povești despre acest domn Boscowan, sau altul ca el, care i-a dat tabloul și i-a vorbit despre casă și legende legate de ea, despre ceva care a fost zidit de viu într-un cămin, și ea, din anumite motive, s-a gândit că e vorba de un copil. Și iată-mă acum pe mine umblând după cai verzi pe pereți. Tommy mi-a spus că-s proastă, și a avut dreptate – sunt proastă".

Așteptă ca în șuvoiul de vorbe al doamnei Copleigh să intervină o pauză ca să se poată ridica, să spună politicos noapte bună și să se ducă la culcare.

Doamna Copleigh era în plin avânt.

– Doamna Charrington? Oh, doamna Charrington și fiica ei au locuit un timp scurt la Watermead. Era o doamnă drăguță, doamna Charrington. Era văduva unui ofițer, cred. Nu era înstărită deloc, dar chiria era mică. Toată ziua se ocupa de grădină, era pasionată de grădinărit. Nu se prea pricepea la curățenia casei. De câteva ori m-am dus s-o ajut, dar n-am putut s-o fac tot timpul. Trebuia să merg cu bicicleta, sunt peste două mile până acolo. Pe drumul ăla nu e nici un autobuz.

– A locuit acolo mult timp?

– Doi sau trei ani, nu mai mult. Cred că s-a speriat după ce-au venit necazurile. Și apoi, a avut propriile ei necazuri cu fata ei, parcă Lilian o chema.

Tuppence luă o înghițitură de ceai și se hotărî să termine povestea cu doamna Charrington înainte de apleca la culcare.

– Care a fost necazul cu fata? Domnul Boscowan?

– Nu, nu domnul Boscowan a băgat-o în bucluc. N-am să cred niciodată asta. Celălalt.

– Cine era celălalt? Altcineva care locuia acolo, jos?

– Nu cred că locuia prin părțile astea. Cineva pe care îl cunoscuse la Londra. S-a dus acolo să studieze baletul, parcă. Sau artele? Domnul Boscowan i-a aranjat să intre la o școală acolo. Cred că îl chema Slate.

– Slade? sugeră Tuppence.

– S-ar putea. Ceva în genul ăsta. Oricum, fata s-a dus la școală și așa a ajuns să-l cunoască pe tipul ăsta. Mamei ei nu i-a plăcut asta. I-a interzis să se întâlnească cu el. Putea să procedeze mai bine. În unele privințe, era cam prostuță, ca multe văduve de ofițeri, de altfel. Considera că fetele trebuie să facă ce li se spune. Era de modă veche. O fi ținut în India și prin părțile alea pe unde a fost, dar aici când e vorba de un tânăr chipeș și scapi fata din ochi, să nu te aștepti să facă ce i-ai spus. Nu fata ei. El venea din când în când pe aici și se întâlneau în afara casei.

- Și atunci a dat de bucluc, nu-i așa? întrebă Tuppence, folosind binecunoscutul eufemism pentru a nu ofensa simțul moral al domnului Copleigh.

- El trebuie să fi fost, presupun. În tot cazul, treaba era clară. Eu am văzut cum stau lucrurile înainte ca mama ei să vadă. Era o făptură frumoasă. Înaltă și chipeșă. Dar eu cred că nu era una din acelea-ce pot ține piept lucrurilor. A cedat de una singură. După părerea mea, tipul ăla a tratat-o rău. A plecat și a părăsit-o când a aflat cum stătea treaba. Firește, altă mamă s-ar fi dus să vorbească cu el și să-i spună să-și asume răspunderea, dar doamna Charrington n-a făcut-o. În tot cazul, a fost destul de înțeleaptă ca să-și ia fata de aici. A închis casa, iar mai târziu a scos-o la vânzare. Cred că s-au întors ca să-și ia lucrurile dar n-au mai venit în sat și nici n-au spus nimănui nimic. De atunci, nici una din ele n-a mai revenit aici. A circulat pe aici o poveste. Niciodată n-am știut dacă e ceva adevărat în ea.

- Unii inventează, spuse pe neașteptate domnul Copleigh.

- Ai dreptate, George. Totuși, s-ar putea să fie adevărat. Astfel de lucruri se întâmplă. Și-apoi, fata aia nu mi se părea prea zdravănă la cap.

- Ce poveste? întrebă Tuppence.

- Nu-mi prea place s-o spun. A trecut mult de atunci, și n-aș vrea să spun ceva de care nu sunt sigură. Louise a doamnei Badcock a răspândit-o. Era o mare mincinoasă, fata aia. Inventă tot felul de lucruri.

- Dar ce spunea? întrebă Tuppence.

- Spunea că fata doamnei Charrington și-ă omorât copilul și după aceea s-ă sinucis. Mama ei aproape că a înebunit de durere și rudele ei au trebuit s-o interneze într-un ospiciu, sau într-un sanatoriu.

Tuppence simți că ametește. Scaunul parcă se invârtă cu ea. Oare să fi fost doamna Charrington doamna Lancaster? Și-a schimbat numele, a rămas ușor țâcănită după tra-

gedia fetei sale. Doamna Copleigh vorbea în continuare, fără milă.

– Personal, n-am crezut o iotă. Fata aia, Badcock, era în stare să spună orice. Noi nu aveam timp să ne plecăm urechea la tot ce se spunea, aveam grijile noastre. Ne preocupau alte lucruri... lucruri adevărate, care se întâmplau și care ne înțepeneau de spaimă.

– De ce? Ce se întâmpla? întrebă Tuppence, mirându-se că într-un loc atât de pașnic ca Sutton Chancellor se putuseră întâmpla lucruri atât de grave.

– Aș spune că la vremea respectivă toate ziarele au scris despre asta. Stați să văd, e posibil să fi trecut douăzeci de ani de atunci. În mod sigur ați citit despre asta. Copii omorâți. Prima a fost o fetiță de nouă ani. Într-o zi nu s-a întors acasă de la școală. Au căutat-o în toată regiunea. A fost găsită în Dingley Cops, strangulată. Și acum mă cutremur când mă gândesc. Ei bine, asta a fost prima crimă, iar apoi, cam după trei săptămâni, a avut loc alta. Asta s-a întâmplat în partea cealaltă a lui Market Basing, dar tot în districtul ăsta. Cineva care avea o mașină putea s-o facă... Apoi au urmat altele. Uneori nici nu treceau o lună sau două. Și pe urmă a mai fost una, nu mai departe de două mile de aici; aproape în sat, pot spune.

– Poliția n-a... n-a descoperit nimeni cine le comitea?

– Și-au dat toată silința, spuse doamna Copleigh. Au reținut foarte repede un bărbat. Cineva din partea cealaltă a lui Market Basing. Au spus că-i ajută în cercetări. Se știe ce înseamnă asta. Au crezut că au pus mâna pe el. El a fost primul, apoi a urmat altul, dar după douăzeci și patru de ore au trebuit să-i elibereze pe fiecare. Fie că au descoperit că nu aveau cum s-o facă, sau că nu se aflau atunci în zonă, sau cineva le-a oferit un alibi.

– Nu se știe, Liz, spuse domnul Copleigh. Se poate să fi știut foarte bine cine a făcut-o. Adesea se întâmplă așa, sau

cel puțin așa am auzit. Poliția știe cine e, dar nu poate aduce dovezi.

– Asta din cauza soțiilor, a mamelor sau chiar a tatilor spuse doamna Copleigh. Ce contează că poliția știe, dacă nu poate face nimic? Vine mama și spune “fiul meu a fost acasă la cină în noaptea aia”, sau prietena lui spune că a fost cu el la film și au stat tot timpul împreună, sau tatăl spune că el și fiul lui erau departe, pe câmp, și făceau ceva... ce poți să faci în cazul ăsta? Poliția poate să gândească sau chiar să fie convinsă că mama sau tatăl sau iubita minte, dar până nu vine cineva care să spună că l-a văzut pe băiatul sau bărbatul ăla în cu totul alt loc, nu prea are ce face. A fost o perioadă cumplită. Toți de aici erau de-a dreptul înnebuniți. Când am auzit că dispăruse a doua copilă, am alcătuit grupuri. Așa s-a procedat de fiecare dată după aceea.

– Da, așa e, spuse domnul Copleigh.

– Se adunau mai mulți oameni și plecau în căutare. Uneori o găseau imediat, iar alteori după câteva săptămâni. Câteodată era foarte aproape de casă, într-un loc unde credeai că ai căutat deja. Presupun că trebuie să fi fost maniac. E îngrozitor că pot să existe oameni ca ăștia! Ar trebui împușcați. Ar trebui să fie ei înșiși sugrumați. Iar eu aș face-o fără să stau pe gânduri, dacă m-ar lăsa. I-aș sugruma pe toți cei care omoară copii sau îi agresează. La ce bun să-i bagi după gratii și să aibă parte de confort și un trai moale? Iar mai curând sau mai târziu să le dai drumu, și să spui că s-au lecut, și să-i trimiți acasă. Așa ceva s-a întâmplat undeva în Norfolk. Sora mea trăiește acolo, și ea mi-a povestit. Unu s-a întors acasă și după două zile a omorât pe altcineva. Doctorii ăștia sunt nebuni! Cum să spui că s-au vindecat când nu s-au vindecat?

– Și nu aveți nici o idee cine putea să fi fost? întrebă Tuppence. Chiar credeți că era un străin?

– Pentru noi putea să fie un străin. Dar trebuie să fi fost cineva care locuia, aș spune eu, pe o rază de douăzeci de mile de aici. Nu putea fi din satul ăsta.

Întotdeauna ai crezut ca era, Liz.

Întotdeauna ți-e frică, ești convins ca e aici, lângă tine. Ajunși să te uiți la oameni și să te întrebi dacă n-ar putea fi tipul ăla, în ultimul timp s-a purtat cam ciudat. Și tot așa.

– Eu nu cred că s-a purtat deloc ciudat, spuse Tuppence. A rătat și s-a purtat exact la fel ca toți ceilalți.

– Da, s-ar putea să aveți dreptate. Am auzit spunându-se că n-ai cum să știi că un om ca ăsta nu pare deloc nebun, dar alții spun că întotdeauna are în ochi o lucire înspăimântătoare.

– Pe vremea aceea era sergent aici Jeffrey, spuse domnul Copleigh. El spunea că știe cine e, dar că nu era nimic de făcut.

– Nu l-au prins pe criminal?

– Nu. A durat peste șase luni, aproape un an. Apoi treaba s-a oprit. Și de atunci nu s-a mai întâmplat nimic asemănător pe aici. Nu, cred că a plecat. A plecat definitiv. De asta cred oamenii că ar putea să știe cine a fost.

– Adică să fi fost cineva dintre cei care au părăsit districtul?

– Lucrul ăsta face lumea să vorbească, să știți. Sunt păreri că ar putea fi cutare sau cutărică.

Tuppence ezită să pună întrebarea următoare, dar își zise că, având în vedere pasiunea doamnei Copleigh pentru sporovăială, nu mai conta dacă o pune.

– Dumneavoastră cine credeți că a fost?

– E mult de când aș da orice să știu. Însă n-a fost menționat nici un nume. Doar aluzii și priviri cu subînțeles. Unele l-au vizat pe domnul Boscowan.

– Zău?

– Da, fiindcă era pictor, și toți pictorii sunt ciudați. Așa se spune. Dar eu nu cred că el a fost!

– S-a mai spus că a fost Amos Perry, rosti domnul Copleigh.

– Soțul doamnei Perry?

– Da. E nițel ciudat. Să știți, redus mintal. E genul de tip care putea s-o facă.

– Pe atunci familia Perry locuia aici?

– Da. Nu la Watermead. Aveau o căsuță cam la cinci mile depărtare. Poliția îl luase la ochi, sunt sigur.

– Totuși, nu l-au prins cu nimic, spuse doamna Copleigh. Soția lui vorbea întotdeauna pentru el. Și atunci a vorbit și a spus că a stat tot timpul cu ea, acasă, ca de obicei. Doar uneori se ducea sâmbătă noaptea la cârciumă, dar nici o crimă n-a avut loc într-o noapte de sâmbătă, așa că n-a fost nimic cu asta. În plus, Alice Perry este genul de om pe care îl crezi când depune o mărturie. N-o scaldă și nici nu poți s-o sperii. Oricum, nu e el. Niciodată n-am crezut asta. Știu că nu pot dovedi cu nimic, dar dacă ar fi să trebuiască să arăt cu degetul pe cineva l-aș arăta pe sir Philip.

– Sir Philip? În mintea lui Tuppence se făcu iarăși vârtej. Iată că mai apărea un personaj! Sir Philip. Cine e sir Philip? întrebă ea.

– Sir Philip Starke... Locuiește sus, în Warrender House. I se spunea Vechea Abație când trăia în ea familia Warrender... înainte să fi ars. Mormintele familiei pot fi văzute în cimitirul din curtea bisericii. Practic, familia Warrender a fost aici din vremea regelui James.

– Sir Philip era rudă cu familia Warrender?

– Nu. A făcut bani în stil mare.... el sau tatăl lui. Oțelării sau așa ceva. Ciudat soi de om era sir Philip! Fabricile erau undeva în nord, dar el locuia aici. Se ținea de o parte. Un fel de pustnic. Era palid și slab, numai oase, și îi plăceau tare mult florile. Era botanist. Culegea tot felul de flori sălbatice pe care n-ai fi dat doi bani. A scris chiar o carte despre ele, parcă. Oh, da, era deștept, foarte deștept. Soția lui era o doamnă cumsecade și foarte frumoasă, deși mereu mi-am zis că avea o înfățișare tristă.

Domnul Copleigh emise una din normănelile sale.

– Ești scrântită dacă te gândești că ar fi putut fi sir Philip, spuse el. Lui îi placeau mult copii. Mereu dădea serbări pentru ei.

– Da, știu. Organiza tot felul de concursuri cu premii frumoase. Alergări cu oul în lingură... bătaii cu frișcă... Știți, dulciuri sau bani să-și cumpere dulciuri. Totuși... nu știu. Eu cred că exagera. Era un om ciudat. Când soția lui l-a părăsit pe neașteptate, mi-am zis că nu era în regulă.

– La părăsit soția?

– L-a părăsit să fi fost cam la șase luni după ce a început tot necazul. Trei copii fuseseră uciși până atunci. Lady Starke a plecat brusc în sudul Franței și nu s-a mai întors. Or ea nu era genul de femeie care să facă asta. Era o doamnă liniștită, respectabilă. Nu, nu era genul. Așadar de ce l-a părăsit? Mereu mi-am zis că din cauză că știa ceva... că aflase ceva...

– El mai trăiește încă aici?

– Nu tot timpul. Vine o dată sau de două ori pe an, iar de casă are grijă domnișoara Bligh, din sat. Ea era secretara lui, iar acum se îngrijește de lucrurile lui.

– Și soția lui?

– A murit, biata de ea. A murit curând după ce a plecat în străinătate. În biserică e o tăbliță cu numele ei. Trebuie să fi fost îngrozitor pentru ea. Poate la început n-a fost sigură, apoi poate a început să-și bânuiască bărbatul și așa a ajuns să se convingă. N-a putut îndura și a plecat.

– Astea-s închipuiri de femeie, spuse domnul Copleigh.

– Prea era înebunit după copii, or, după părerea mea, nu era un lucru normal.

– Fantezii femeiești, spuse domnul Copleigh.

Doamna Copleigh se ridică și începu să adune lucrurile de pe masă.

– Era și timpul, spuse soțul ei. Ai s-o faci pe doamna să viseze urât la noapte tot vorbind despre lucruri care s-au întâmplat cândva și care n-au nici o legătură cu cineva de pe aici.

– A fost foarte interesant, spuse Tuppence. Dar acum mi-e tare somn. Cred că ar fi bine să mă duc la culcare.

– De obicei noi ne culcăm devreme, iar dumneavoastră trebuie să fiți obosită după o zi atât de grea.

Sunt. Mi-e teribil de somn. Tuppence căscă. Noapte bună și vă mulțumesc foarte mult.

– Să urc să vă aduc o ceașcă de ceai dimineața? Opt e prea devreme?

– Nu, ar fi grozav. Dar nu trebuie să vă deranjați.

– Nu-i nici un deranj, spuse doamna Copleigh.

Tuppence se târî cu greu până în camera ei. Deschise geamantanul, scoase din el cele câteva lucruri de care avea nevoie, se dezbracă, se spală și se bage în pat. N-o mințise pe doamna Copleigh. Era obosită moartă. Toate lucrurile pe care le auzise îi treceau acum prin minte într-un fel de caleidoscop cu figuri în mișcare și tot felul de năluci înfricoșătoare. Copii morți... prea mulți copii morți. Tuppence căuta doar un copil mort în spatele unui cămin. Poate căminul avea legătură cu Waterside. Păpușa. Un copil omorât de dementa care își ieșise din mințile și așa destul de șubrede din cauză că o părăsise iubitul. "Vai, ce limbaj melodramatic folosesc!" își spuse Tuppence. Toată învălmășeala aia... toată cronologia dată peste cap, de nu mai știai ce și când s-a întâmplat.

Adormi și visă. Se făcea că o anume lady de Shalott privea pe fereastra casei. Dinspre cămin veneau zgomote de zgârâieturi. O tablă mare, de fier, era bătută în cui. Se auzeau zgomote făcute de ciocan. Boc, boc, boc. Tuppence se deșteptă. Era doamna Copleigh, care bătea la ușă. Intră voioasă, senină, puse ceaiul lângă patul lui Tuppence, trase draperiile, și își exprimă speranța că Tuppence dormise bine. Nimeni nu arătase vreodată mai veselă ca doamna Copleigh, gândi Tuppence. Normal, ea nu visase urât!

9. O dimineață în Market Basing

— Ei bine, iată o nouă zi, spuse doamna Copleigh ieșind grăbită din cameră. De câte ori mă trezesc îmi spun asta.

“O nouă zi?” gândi Tuppence în timp ce sorbea ceaiul negru și tare. “Mă întreb dacă nu m-am prostit... Să fie...? Aș fi vrut să fie Tommy aici ca să am cu cine discuta. Noaptea trecută m-a zăpăcit”.

Înainte de a părăsi camera, Tuppence își notă în carnetel diferite fapte și nume pe care le auzise în seara precedentă și pe care fusese mult prea obosită ca să le treacă atunci. Povești melodramatice din trecut, conținând poate ici și colo câte un grăunte de adevărat, dar în majoritatea aiureli, răutăți, bârfe, închipuri romantice.

“Zău, încep să cunosc viața amoroasă a unora care au trăit în secolul al optsprezecelea”, își spusese Tuppence. “Dar la ce îmi folosește? Și ce caut? Nici măcar nu mai știu. Lucrul îngrozitor e că m-am implicat și nu pot să renunț”.

Având o ascuțită bănuială că prima care ar putea-o acapara era domnișoara Bligh, pe care o simțise amenințarea numărul unu din Sutton Chancellor, Tuppence declină tot felul de oferte de ajutor și porni în grabă cu mașina spre Market Basing, oprindu-se doar când mașina fu acostată cu strigăte ascuțite de domnișoara Bligh, pentru a-i explica faptul că avea o întâlnire urgentă... Când avea să se întoarcă? Tuppence o scâldă... N-ar vrea să ia masa împreună? Domnișoara Bligh era foarte amabilă, dar Tuppence se temea că...

— Atunci, ceaiul. Vă aștept la patru și jumătate. Era aproape un ordin regal. Tuppence zâmbi, dădu din cap, o lăsă în coadă de pește și își continuă drumul.

Își zise că era posibil ca, în cazul în care avea să afle ceva interesant de la agențiile imobiliare din Market Basing, Nellie Bligh să-i poată furniza informații suplimentare utile.

Era genul de femeie care se mândrea cu faptul că știa tot despre toți. Necazul era că ar fi putut fi hotărâtă să știe totul despre Tuppence. Numai că Tuppence spera ca până după-amiază să-și fi revenit suficient pentru a se dovedi o dată în plus ființa inventivă care era!

“Ține minte, doamnă Blenkisop”, spuse Tuppence, luând prea larg o curbă strânsă și oprindu-se într-un tufiș pentru a evita coliziunea cu un tractor uriaș.

Ajunsa în Market Basing lăsă mașina în parcare din piața centrală a orașului, și se duse la oficiul poștal unde intră într-o cabină telefonică.

Îi răspunse Albert, cu răspunsul lui obișnuit – un “Alo” rosti pe un ton bănuitor.

– Ascultă, Albert... mă întorc mâine. Am să ajung la cină... poate mai devreme. Și domnul Beresford o să vină, doar dacă nu sună să spună că mai lipsește. Pregătește-ne ceva... pui, de exemplu.

– Bun, doamnă. Unde sunteți...

Dar Tuppence închise.

Viața în Market Basing părea concentrată în piața principală. Înainte de a părăsi oficiul poștal, Tuppence se interesă și află că trei din cele patru agenții imobiliare erau situate în piață, a patra fiind undeva, pe George Street. Își notă adresele și numele și porni în căutarea lor.

Începu cu agenția Loverbody & Shicke, care părea mai impunătoare.

O primi o fată pistruiată.

– Vreau niște informații despre o casă.

Fata primi vestea fără interes.

– Știu și eu... spuse, privind în jur să vadă dacă poate s-o paseze pe Tuppence vreunei colege.

– O casă, spuse Tuppence. Sunteți agenție imobiliară, nu-i așa?

– Imobiliară și de licitații. Licitația pentru Cramberry Court e miercuri, dacă vă interesează, iar cataloagele costă doi șilingi.

– Nu mă interesează licitațiile. Vreau să întreb de o casă.

-- Mobilată?

– Nemobilată. De cumpărat... sau inchiriat.

Pistruiața se luminează puțin.

– Cred că mai bine ați vorbi cu domnul Slicker.

Tuppence fu total de acord să stea de vorbă cu domnul Slicker, și, după un timp, se află într-un birou mic, față-n față cu un tânăr îmbrăcat într-un costum de tweed în carouri, care începu să înșire diferitele caracteristici ale unor locuințe disponibile, comentând ca pentru sine... "Mandeville Road 8... trei dormitoare, bucătărie americană... Oh, nu, asta s-a dat... Amabel Lodge... locuință pitorească, patru acri... preț redus pentru vânzare rapidă.

Tuppence îl întrerupse în forță:

– Am văzut o casă care mi-a plăcut cum arată... în Sutton Chancellor... sau, mai degrabă, în apropiere de Sutton Chancellor... lângă un canal...

– Sutton Chancellor, rosti cu îndoială domnul Slicker. Nu cred că avem în registrele noastre o proprietate acolo, în momentul de față. Ce nume are?

– N-am văzut nimic scris pe ea... Posibil Waterside. Rivermead... Cred că e formată din două părți. O jumătate e dată, dar cel care stă în ea n-a putut să-mi spună nimic despre cealaltă jumătate, cea care e cu fața spre canal și care mă interesează pe mine. Pare să fie neocupată.

Domnul Slicker spuse distant că îi era teamă că nu avea cum s-o ajute, dar îi recomandă să ceară informații la agenția domnilor Blodget & Burgess. După tonul vocii, se părea că nu avea o părere grozavă despre respectiva agenție.

Tuppence se mută la Blodget & Burgess care era pe partea cealaltă a pieții, și care semăna foarte bine cu cea a domnilor Loverbody & Slicker.

Primirea fu la fel de descurajantă, și Tuppence fu pasată unui anume domn Spring, un bărbat în vârstă, aparent

într-o dispoziție proastă. Tuppence își expuse din nou problema.

Domnul Spring admise că era în temă cu locuința cu pricina, dar fie că nu vroia s-o ajute, fie că nu-l prea interesa.

– Nu e de vânzare, mă tem. Proprietarul nu vrea s-o vândă.

– Cine e proprietarul?

– Nici nu mai știu. Și-a schimbat stăpânul destul de des... la un moment dat umbla zvonul ca va fi preluată de primărie.

– Ce vroia să facă primăria cu ea?

– Zău, doamnă... (aruncă o privire la numele trecut în carnetul lui) doamnă Beresford, tare aș vrea să știu și eu răspunsul la întrebarea asta. Felul în care lucrează consiliile locale e întotdeauna învăluit în mister. Părții din spate i s-au făcut câteva reparații necesare și a fost dată cu o chirie extrem de redusă... ăă... ah, da, domnului și doamnei Perry. Cât privește adevăratul stăpân, domnul în cauză trăiește în străinătate și se pare că nu-l mai interesează. Parcă a fost o problemă cu un moștenitor minor, și casa a fost administrată de executorii testamentari. S-au ivit unele mici dificultăți legale – legea costă, doamnă Beresford – și am impresia că proprietarul ar fi mulțumit s-o vadă dărămată... nu s-a mai făcut nici o reparație, exceptând partea locuită de familia Perry. Firește, actualul teren s-ar putea să fie în viitor valoros... repararea sau consolidarea caselor rareori e profitabilă. Dacă vă interesează o proprietate ca aia, sunt sigur că v-am putea oferi ceva mult mai bun. Dacă-mi permiteți să vă întreb, de ce vă interesează în mod deosebit casa asta?

– Îmi place cum arată, răspunse Tuppence. Este o casă foarte drăguță... prima oară am văzut-o din tren...

– Oh, înțeleg! Domnul Spring își mască atât cât se pricepu o expresie de "incredibil cât de proaste pot fi femeile!" și spuse moale: În locul dumneavoastră mi-aș lua gândul de la ea.

– Presupun că ați putea să le scrieți proprietarilor și să-i întrebați dacă n-ar vrea s-o vândă... sau, dacă mi-ați da adresa lor... sau a lui...

– Dacă insistați, vom lua legătura cu avocații proprietarilor... dar eu n-aș avea mari speranțe.

– Cred că în ziua de azi nu poți face nimic fără să treci pe la avocați. Tuppence făcu pe femeia prostuță, bosumflată... Iar avocații abia se mișcă.

– Da, legea târăgănează lucrurile...

– La fel și băncile.

– Băncile... Domnul Spring păru ușor surprins.

– În loc de o adresă, foarte mulți oameni îți dau o bancă. E atât de obositor!

– Da... da, aveți dreptate... Dar în ziua de azi lumea e într-o continuă mișcare, se mută dintr-un loc în altul... pleacă în străinătate, și așa mai departe. Deschise sertarul biroului. Uitați, am aici o proprietate, Crossgates... la două mile Market Basing... stare foarte bună... grădină drăguță.

Tuppence se ridică .

– Nu, mulțumesc.

Îi spuse domnului Spring un la revedere hotărât și ieși în piață.

Făcu o scurtă vizită la cea de a treia agenție care părea să se ocupe în principal cu vânzarea fermelor de pui și vite și alte ferme aflate în paragină.

În final se opri la agenția domnilor Roberts & Wiley din George Street – care părea o agenție mică dar înfloritoare și dornică să te servească – însă, în general, neinteresată de Sutton Chancellor, și preocupată să vândă locuințe abia pe jumătate construite la niște prețuri caraghioase de mari. Tânărul isteț întrezări că ar putea pierde un client, și recu-noșcu fără chef că într-adevăr exista un loc precum Sutton Chancellor.

– Sutton Chancellor, ați spus. Încercați mai bine la Blodget & Burgess, în piață. Ei se ocupă cu proprietățile din

zona aia... dar toate sunt într-o stare foarte proastă... stau, să cadă...

– E acolo, în apropiere, o casă drăguță... lângă un pod peste canal... Am văzut-o din tren. De ce nu vrea nimeni să locuiască acolo?

– Oh! Cunosce locul, e... Riverbank... Nu poți face pe nimeni să locuiască în ea. Are reputația că e bântuită.

– Vă referiți la... stafii?

– Așa se spune. Sunt o grămadă de povești despre ea. Zgomote noaptea, gemete. Eu cred că-s gânganii.

– Vai! exclamă Tuppence. Mi s-a părut atât de drăguță și izolată.

– Mulți ar spune că e prea izolată. Iarna sunt inundații... gândiți-vă la asta.

– Înțeleg ca sunt multe la care să mă gândesc, spuse cu amărăciune Tuppence.

În timp ce se îndrepta spre The Lamb and Flag unde își propusese să se fortifice cu un prânz, își zise în gând: 'Ai la ce să te gândești – inundații, gânganii, stafii, zornăit de lanțuri, proprietari absenți, avocați, bănci... o casă pe care nimeni n-o vrea sau n-o iubește, poate cu excepția mea... Ei bine, ce vreau eu acum e MÂNCARE'.

Mâncarea la The Lamb and Flag era bună și din belșug – o mâncare sănătoasă, pentru fermieri, nu meniuri anemice franuzești pentru turiștii care erau în trecere pe acolo. O supă groasă, gustoasă, ciolan de porc cu sos de mere, brânză Stilton – sau prune și cremă de ouă, dacă preferai. dar Tuppence nu preferă.

După un tur fără țintă, Tuppence se întoarce la mașină și porni înapoi spre Sutton Chancelor.

Pe când dădea ultimul colț și avu în față biserica din Sutton Chancelor, Tuppence îl văzu pe vizar ieșind din curtea bisericii. Mergea destul de greu. Tuppence opri lângă el.

– Încă mai căutați mormântul acela? întrebă ea.

Vicarul își ținea una din mâini la spatele plăpând.

– Vai, n-am vederea prea bună. Multe inscripții sunt aproape șterse. Și mă necăjește și spatele. Sunt atât de multe pietre căzute la pământ. Când mă aplec, mă tem că n-am să mă mai pot ridica.

– N-ar trebui s-o mai faceți. Dacă v-ați uitat în registrul parohiei ați făcut tot ce ați putut.

– Știu, dar bietul om părea atât de afectat, atât de nerăbdător să afle. Sunt sigur că asta e muncă irosită, totuși consider că e de datoria mea să mai caut. Mai am o fâșie scurtă de cercetat, aceea dintre tisă și zidul din spate... deși majoritatea pietrelor sunt din secolul al optsprezecelea. Dar vreau să am cugetul împăcat ca mi-am făcut treaba cum se cuvine, să nu-mi pot reproșa nimic. Oricum, am s-o las pe mâine.

– Foarte bine, spuse Tuppence. Nu trebuie să faceți prea multe într-o singură zi. Să vă spun cum facem, adăugă ea. După ce iau o ceașcă de ceai cu domnișoara Bligh, am să mă duc eu să arunc o privire. De la tisă la zidul din spate, ați spus?

– Oh, dar nu se poate să-ți cer...

– E în regulă. O fac de plăcere. Cred că-i interesant să te uiți printr-un cimitir. Inscripțiile mai vechi îți dau o imagine despre cei ce au trăit aici. O să-mi placă foarte mult, zău.

– Ei bine, chiar aveam de făcut ceva... să-mi pregătesc predica din seara asta. Ești o prietenă foarte amabilă. Foarte amabilă.

Îi zâmbi și se îndepărtă spre vicariat. Tuppence se uită la ceas. Se opri la casa domnișoarei Bligh. "Să termin și cu asta", își zise ea. Ușa de la intrare se deschise și domnișoara Bligh, care tocmai ducea un platou cu fursecuri atunci coapte în camera de zi, o pofti înăuntru.

– Ah, iată-vă, dragă doamnă Beresford! Sunt atât de încântată să vă văd! Ceaiul e aproape gata. Ceainicul e pe foc. Sper că ați cumpărat tot ce-ați vrut, adăugă uitându-se

cam cu înțeles la sacoșa de cumpărături jalnic de goală din mână lui Tuppence.

Nu prea am avut noroc, spuse Tuppence, străduindu-se să iasă cât mai bine din încurcătura. Știți cum se întâmplă uneori... ba n-au culoarea, ba n-au modelul pe care îl vrei. Dar mie îmi place să căsă gura ori de câte ori ajung într-un loc nou, chiar dacă nu-i un loc interesant.

Fluieratul ceainicului întrerupse dicuția și domnișoara Bligh se repezi spre bucătărie, dărâmând în trecere un teanc de scrisori care așteptau să fie puse la poștă.

Tuppence se aplecă și le adună, observând în timp ce le puneă înapoi pe masă că cea de deasupra era adresată unei anume doamne York, Rosetrellis Court pentru doamne în vârstă, la o adresă din Cumberland.

"Zău, încep să cred că toată țara e plină doar de case de bătrâni! Sper ca eu și Tommy să nu trăim vreodată în una din ele!"

Doar cu câteva zile în urmă o așa-zisă prietenă amabilă și îndatoritoare îi scrisese pentru a-i recomanda o adresă foarte bună în Devon... cupluri căsătorite, majoritatea pensionari care au lucrat în serviciul public. Bucătărie foarte bună... Îți puteai aduce mobila și lucrurile personale.

Domnișoara Bligh reveni cu ceainicul și cele două femei se așezară la ceai.

Conversația domnișoarei Bligh era mai puțin melodramatică și picantă decât a doamnei Copleigh, și era centrată mai mult pe obținerea de informații decât pe furnizarea lor.

Tuppence vorbea vag despre anii petrecuți în străinătate... despre neajunsurile vieții casnice din Anglia, despre un fiu însurat și o fată măritată, amândoi având copii, și îndreptă subtil conversația înspre activitățile domnișoarei Bligh în Sutton Chancellor, care erau numeroase – Organizația de femei, Școala de ghizi, de cercetași, Uniunea Doamnelor Conservatoare, Cercul literar, Arta greacă, Prepararea dulceturilor, Aranjamentele florale,

Cercul de desen, Prietenii arheologiei... Sănătatea vicarului și necesitatea de a-l face să aibă grijă de el, lapsusurile lui... nefericitele divergențe de opinii dintre ei... triași...

Tuppence lăudă fursecurile, îi mulțumește gazdei sale, pentru ceai și se ridică să plece.

– Sunteți minunat de energică, domnișoară Bligh. Nu-mi imaginez cum reușiți să vă descurcați cu toate. Trebuie să vă mărturisesc că după o zi de excursie și cumpărături, nu-mi doresc decât să trag un pui de somn... să stau cu ochii închiși măcar o jumătate de oră. Iar patul e foarte confortabil. Vă mulțumesc că m-ați recomandat doamnei Copleigh...

– O femeie de încredere, cu toate că vorbește prea mult...

– Oh, povestirile ei despre ce s-a întâmplat în localitate mi s-au părut extrem de interesante!

– Jumătate din ceea ce spune sunt aiureli! Stați mult aici?

– Nu, mâine plec acasă. Sunt dezamăgită că n-am auzit de nici o casuță potrivită... Îmi pusesem speranța în casa aceea foarte pitorească de lângă canal...

– Înseamnă că sunteți înșărită. Are nevoie de reparații serioase... Proprietarii lipsesc... e o rușine...

– Nici măcar n-am putut afla cui aparține. Poate știți dumneavoastră. Se pare că știți tot ce se întâmplă aici...

– Nu prea m-a interesat casa aia. Tot timpul își schimba stăpânul... nu puteai ține ritmul. În jumătate din ea locuiește familia Perry... iar cealaltă jumătate stă să se prăbușească.

Tuppence spuse încă o dată la revedere și porni spre casa doamnei Copleigh. Casa era liniștită și părea goală. Tuppence urcă în camera ei, se spală pe față și își pudrează nasul, apoi ieși din nou în vârful picioarelor, se uită în lungul străzii unde își lăsase mașina, după care dădu repede colțul și o luă pe o potecă ce trecea pe câmpul din spatele satului și care, la un moment dat, dădea spre un pârleaz de unde ajungeai în curtea bisericii și în cimitir.

Tuppence trecu pârleazul și intră în cimitir, apoi, așa cum promisese, începu să examineze pietrele de mormânt. O făcea pentru că promisese, nu pentru că ar fi avut vreun motiv. Nu spera să descopere nimic aici. Era doar o amabilitate din partea ei. Bătrânul vicar era un scump, iar ea vroia să-l ajute să aibă conștiința împăcată. Pentru eventualitatea că ar fi găsit ceva interesant, își luase cu ea un carnetel și un creion. Presupuse că trebuia doar să caute o piatră de mormânt a unui copil cu vârsta respectivă. Majoritatea mormintelor din partea asta erau mai vechi. Nu erau prea interesante, nici destul de vechi pentru a fi ieșite din comun, și nici nu aveau inscripții emoționante sau tandre. Majoritatea aparțineau unor oameni destul de în vârstă. Totuși, zăbovi un pic printre ele. Jane Elwood, plecată din lumea asta pe 6 ianuarie, la vârsta de 45 de ani. William Marl, plecat din lumea asta pe 5 ianuarie, adânc regretat. Mary Traves, în vârstă de cinci ani. 14 martie 1835. Asta nu era prea demult. "În jurul tău e numai bucurie". Norocoasa micuță Mary Treves.

Aproape că ajunsese la zidul din spate. Mormintele de aici erau neîngrijite și năpădite de buruieni. Părea că nimănui nu-i pasă de bucățica asta de cimitir. Multe din pietre zăceau la pământ. În partea asta zidul era dărăpănat, stând să cadă. Pe alocuri era deja surpat.

Fiind chiar în spatele bisericii, nu se vedea din drum, și fără îndoială copiii veneau aici să strice tot ce puteau strica. Tuppence se aplecă peste o lespede de piatră... Scrisul original era șters, aproape indescifrabil... Dar privind dintr-o parte, de sus, Tuppence reuși să descifreze câteva urme de cuvinte și litere.

Se aplecă și le urmări cu degetul, încropind ici și colo câte un cuvânt.

Oricine... încalcă... una din cele mai mici...

Millstone... Millstone... Millston... iar dedesubt, încrustat neregulat de o mână de amator:

Aici zace Lily Waters.

Tuppence inspiră adânc... Își dădu seama de umbra din spatele ei, dar înainte să întoarcă capul... ceva o izbi în moalele capului și se prăbuși peste piatră fără simțire.

CARTEA A TREIA

A dispărut... o soție

10. Conferința... și după conferință

— **E**i bine. Beresford, spuse generalul-maior sir Josiah Penn. K.M.G., C.B., D.S.O., vorbind cu greutatea corespunzătoare șirului de inițiale, care veneau după numele său. Ei bine, ce părere ai de tot acest lugu-lugu?

După remarcă, Tommy bănuî că bătrânul Josiah, cum i se spunea fără respect pe la spăte, nu era impresionat de rezultatul conferinței la care luaseră parte.

— O tot dăm pe după gard, își continuă sir Josiah remarcile. O grămadă de vorbărie fără să spunem nimic. Dacă cineva spune când și când ceva de bun simț, imediat se ridică patru capete pătrate și îi închid gura. Nu știu de ce mai venim la chestiile astea. Cel puțin, eu unul știu. Știu de ce viu. N-am altceva de făcut. Dacă n-aș veni la spectacolele astea ar trebui să stau acasă. Știi ce pâțesc acolo, Beresford? Sunt terorizat. Terorizat de menajera mea, terorizat de grădinarul meu. E un scoțian bătrân care nici nu vrea să mă lase să mă ating de propriile mele piersici. Așa că am venit aici, mi-am agitat șuncile și m-am prefăcut că îndeplinesc o funcției utilă, asigurând securitatea acestei țări! O prostie! Dar dumneata? Dumneata ești un bărbat relativ tânăr. De ce ai venit să-ți pierzi timpul? Nimeni n-o să te asculte, chiar dacă ai ceva interesant de spus.

Tommy, ușor amuzat de faptul că în ciuda vârstei sale, pe care personal o considera avansată, generalul-maior sir Josiah Penn îl considera un tinerel, clătină din cap. O fi fost generalul trecut bine de optzeci de ani, destul de surd și chinuit de astm, dar nu era prostul nimănui.

— Nu s-ar face nimic dacă n-ați fi aici, domnule, spuse Tommy.

— Mi-ar plăcea s-o cred, răspunse generalul. Sunt un bulldog fără dinți... dar încă mai pot să latru. Ce mai face doamna Tommy? N-am mai văzut-o de mult.

Tommy răspunse că Tuppence era bine și activă.

– Intotdeauna a fost activă. Uneori mă ducea cu gândul la o libelulă. Mereu alergând după vreo idee de-a ei aparent absurdă, dar care mai târziu se dovedea a nu fi fost deloc absurdă. Foarte amuzantă! Nu-mi plac femeile agere din ziua de azi, toate având o Cauză cu C mare. Cât despre fetele de azi... Generalul clătină din cap. Nu mai sunt cum erau pe vremea mea. Atunci erau drăguțe ca niște cadre... parcă erau tablouri. Rochiile lor de muselină! Într-o perioadă purtau pălării *cloche*. Mai ții minte? Nu, cred că pe-atunci erai la școală. Trebuia să te apleci și să te uiți pe sub bor ca să vezi fața unei fete. Era ațâțător, iar ele știau asta! Îmi amintesc... stai să văd... era o rudă de-a dumitale... parcă mătușă, nu?... Ada. Ada Fanshaw...

– Mătușa Ada?

– Cea mai drăguță fată pe care am cunoscut-o.

Tommy reuși să-și înăbușească surprinderea. Faptul că mătușa Ada a putut fi considerată vreodată drăguță depășea orice închipuire. Bătrânul Josh vorbea în continuare.

– Da, drăguță ca o cadă. Și sprintărară! Veselă! Mereu pusă pe tachinat. Ah, îmi amintesc ultima dată când am văzut-o. Pe atunci eram ofițer simplu, tocmai pe punctul de a pleca în India. Eram la un picnic pe plajă, sub clar de lună... Amândoi am plecat să hoinărim împreună, și ne-am așezat pe o stâncă și am privit luna.

Tommy se uită la el cu mare interes. Se uită la bărbia lui dublă, la capul chel, la sprâncenele stufoase și la pungile de sub ochi. Se gândi la mătușa Ada, la începutul ei de mustață, la zâmbetul ei răutăcios, la părul cenușiu și la privirea malițioasă. Timpul, gândi el. Ce face Timpul! Încercă să-și imagineze un tânăr chipeș și o fată drăguță stând alături sub clarul de lună. Nu reuși.

– Romantic, spuse sir Josiah Penn oftând adânc. Da, romantic. Aș fi vrut s-o cer în căsătorie în noaptea aceea, dar nu poți cere pe cineva în căsătorie când ești doar un subaltern. Ar fi trebuit să mai așteptăm cinci ani ca să ne căsătorim. Nu puteai să-i ceri unei fete să accepte o logodnă atât de

lungă. Eh, știi cum se întâmplă. Am plecat în India și a trecut mult până să vii în permisie acasă. Ne-am scris o perioadă, apoi lucrurile s-au împotmolit. Cum se întâmplă de obicei. N-am mai văzut-o niciodată. Și totuși, să știi, n-am uitat-o. M-am gândit adesea la ea. Ții minte că, o dată, a fost cât pe ce să-i scriu. Asta acum câțiva ani. Auzisem că era prin împrejurimi. M-am gândit s-o întreb dacă pot să trec s-o văd. Apoi mi-am spus: "Nu fi tâmpit. Probabil acum arată cu totul altfel". Mai târziu un tip i-a pomenit numele. Spunea că e cea mai urâtă femeie pe care o văzuse. Nu prea mi-a venit să cred, dar acum îmi spun că poate am făcut bine că nu m-am dus s-o văd. Ce mai face? Trăiește?

– Nu. A murit acum vreo două sau trei săptămâni.

– Serios? Chiar a murit? Da, bănuiesc că trebuie să fi avut șaptezeci și cinci sau șaptezeci și șase de ani, nu? Poate chiar puțin mai bătrână.

– Avea optzeci de ani, spuse Tommy.

– Ca să vezi! Drăgălașa Ada cea cu părul negru. Unde a murit? Era la azil său locuia cu cineva sau... nu s-a măritat, nu?

– Nu, nu s-a măritat. Era la o casă pentru doamne bătrâne. Una destul de drăguță. Îi spune Sunny Ridge.

– Da, am auzit de ea. O cunoștință de-a surorii mele a stat acolo. Doamna... cum o chema?... ah, doamna Carstairs. Ai întâlnit-o cumva?

– Nu, n-am prea întâlnit pe nimeni. Când te duci acolo îți vizitezi doar ruda.

– Îmi închipui că e o treabă dificilă. Mă refer la faptul că nici nu știi ce să le spui.

– Mătușa Ada era deosebit de dificilă, spuse Tommy. Era o tartoriță, să știi.

– Îmi închipui. Generalul chicoti. Când era fată, putea să fie un drăcușor dacă vroia.

Oftă.

E lucru dracului să ajungi bătrân. Una din prietenele surorii mele avea închipuiri, sărăcuța. Spunea că a omorât pe cineva.

– Doamne Dumnezeule! Chiar a omorât?

– Oh, bănuiesc că nu. Nimeni nu pare s-o creadă, spuse generalul gândindu-se mai bine. Dar bănuiesc că ar fi putut s-o facă, să știi. Când spui senin în stânga și-n dreapta lucruri de genul ăsta, nimeni nu te crede, nu-i așa?

– Pe cine zicea că a omorât?

– Să fiu al naibii dacă știi. Soțul poate? Nu știu cine era și nici cum arăta. Când am cunoscut-o eu era văduvă. Ei bine, adăugă el cu un oftat, îmi pare rău de Ada. N-am văzut în ziar. Dacă aș fi știut, aș fi trimis niște flori. Un buchet de boboci de trandafir, ceva în genul ăsta. Asta purtau de obicei fetele pe umărul rochiei de seară. Era un lucru tare drăguț. Mi-o amintesc pe Ada în rochie de seară... de culoare mov. Avea prinși la ea niște boboci de trandafiri roz. Mi-a dat unul o dată. Nu erau adevărați, firește. Artificiali. L-am păstrat mult timp... ani de zile. Știu, spuse el prinzând privirea lui Tommy, lucrurile astea te fac să râzi. Îți spun, băiete, când ajungi bătrân și *găga* ca mine, devii sentimental ca în tinerețe. Ei bine, cred că ar fi mai bine să mă ridic copăcel și să mă întorc la ultimul act al acestui spectacol caraghios. Transmite-i toate cele bune doamnei Tommy, când ajungi acasă.

A doua zi în tren, Tommy depănă în gând conversația, zâmbind și încercând să și-i închipuie pe bătaioasa lui mătușă și pe fiorosul general-maior în zilele tinereții lor.

“Trebuie să-i povestesc lui Tuppence. Ce-o să mai rădă! Mă întreb ce-o fi făcut cât am fost plecat?”

Zâmbi.

II

Credinciosul Albert deschise ușa principală cu un zâmbet de bun venit.

- Mă bucur că v-ați întors, domnule.
- Și eu. Tommy se descotorosi de geamantan. Unde e doamna Beresford?
- Încă nu s-a întors, domnule.
- Vrei să spui că e plecată?
- De trei sau patru zile. Dar se va întoarce la cină. A sunat ieri și așa a spus.
- Că urmărește, Albert?
- N-aș putea spune, domnule. A luat mașina, dar a luat și o mulțime de hărți și mersul trenurilor. Ar putea fi oriunde, ca să spun așa.
- Într-adevăr... Spui că a sunat ieri. De unde a spus că suna?
- N-a spus.
- Ce oră era?
- Era dimineată. Înainte de prânz. A spus doar că totul e în regulă. Nu era foarte sigură la ce oră o să ajungă acasă, dar credea că, oricum, înainte de cină, și mi-a spus să cumpăr un pui. Vă place și dumneavoastră, domnule, nu-i așa?
- Da, spuse Tommy uitându-se la ceas, dar va trebui de-acum să se grăbească.
- Am să țin la foc mic, spuse Albert.
- Tommy rânji.
- Foarte bine, spuse el. Ține-l de coadă. Tu ce-ai făcut, Albert? Toate bune acasă?
- Am tras o spaimă cu pojarul, dar acum e bine. Doctorul spune că e alergie de la căpșuni.
- Bun, spuse Tommy. Urcă la etaj, fluierând o melodie. Intră în baie, se bărbieri și se spală, de acolo trecu în dormitor și se uită împrejur. Avea acel ciudat aspect de pustiu pe care îl căpătau unele dormitoare în lipsa stăpânilor lor. Atmosfera era rece și neprietenoasă. Totul era extrem de ordonat și curat. Tommy avu acel sentiment de deprimare pe care numai un câine îl mai putea avea. Privind în jur, își zise

că Tuppence parcă nici nu existase. Nici un pic de pudră vărsată, nici o carte lăsată deschisă cu fața-n jos.

– Domnule.

În prag stătea Albert.

– Ce este?

– Mă îngrijorează puiul, domnule.

– La naiba cu puiul! spuse Tommy. Se pare că puiul ăla îți stă pe creier.

– Păi, eu l-am luat gândindu-mă că dumneavoastră și doamna nu o să întârziați peste opt. Adică n-o să vă așezați la masă mai târziu de opt.

– Și eu am crezut la fel, spuse Tommy uitându-se la ceas. Doamne Sfinte, e nouă fără douăzeci și cinci?

– Da, domnule. Și puiul...

– Oh, scoate puiul ăla din cuptor și o să-l mâncăm amândoi, tu și cu mine. Să-i fie învățătură de minte lui Tuppence. Să facă bine să fie acasă înainte de cină, altă dată!

– Unii oameni iau cina târziu, spuse Albert. Am fost în Spania o dată și, credeți-mă, n-am primit nimic de mâncare până la zece. Zece seara. Păi se poate?! Niște păgâni!

– Ai dreptate, spuse distrat Tommy. Apropo, nu ai idee unde ar fi putut fi în tot timpul ăsta?

– Vă referiți la doamna? Nu știu, domnule. Din cât mi-am dat seama, la început a vrut să plece cu trenul. Se tot uita în mersul trenurilor.

– Fiecare ne distrăm în felul nostru, spuse Tommy. Se pare că ea se distrează călătorind cu trenul. Oricum, mă întreb unde poate fi.

– Totuși, știa că vă întoarceți azi, nu-i așa, domnule? Sunt sigur că trebuie să pice.

Albert ieși să salveze puiul de la o posibilă carbonizare.

Tommy, care fusese pe punctul de a-l urma, se opri și se uită spre poliția căminului. Se îndreptă agale către acolo și privi tabloul care atârna deasupra. Ce ciudat să fie atât de sigură că mai văzuse cândva casa aceea! Tommy era absolut

convins că el nu o văzuse. În tot cazul, era o casă destul de obișnuită. Trebuie să existe o mulțime de case ca ea.

Își întinse gâtul, își schimbă poziția, dar cum i se părea că nu o vedea prea bine, desprinsе tabloul din cui și îl duse aproape de bec. O casă blândă, liniștită. Avea și semănătura pictorului. Numele începea cu B, dar nu reuși să deslușească ce nume era. Bosworth... Bouchier... Luă o lupă și se uită mai bine. Dinspre hol se auzi cu clinchet vesel de clopoțel. Albert făcuse o pasiune pentru clopoțelul elvețian pe care Tommy și Tuppenсe îl aduseseră cândva din Grindelwald. Îl folosea cu un fel de virtuozitate. Cîna era servită. Tommy porni spre sufragerie. Era ciudat că Tuppenсe nu se întorsese până la ora aceea. Chiar dacă avusese o pană de cauciuc ceea ce era foarte posibil, tot ar fi trebuit să sune să spună că întârzie.

“Ar fi trebuit să știe că am să-mi fac griji”, își spuse Tommy. Nu, categoric, el niciodată nu-și făcea griji— nu în privința lui Tuppenсe. Tuppenсe nu pățea niciodată nimic. Albert contrazise această certitudine.

— Sper să nu fi avut un accident, remarcă el servindu-l pe Tommy cu o farfurie cu varză și clătinând întunecat din cap.

— Ia asta de aici! Știi că nu pot să sufăr varza! De ce să fi avut un accident? E abia nouă și jumătate.

— Să fii pe șosea în ziua de azi-e crimă curată, spuse Albert. Oricine poate avea un accident.

Sună telefonul.

— Asta-i ea, spuse Albert.

Puse în grabă farfuria cu varză pe marginea mesei și ieși din cameră. Tommy se ridică, lăsându-și puiul în farfurie, și ieși după el. Tocmai spunea “Lasă că răspund eu” când Albert vorbea.

— Da, domnule? Da, domnul Beresford e acasă. Vi-l dau acum. Întoarce capul spre Tommy. Vă caută un oarecare dr. Murray.

– Dr. Murray? Tommy se gândi o clipă. Numele îi suna cunoscut, dar pe moment nu-și putu aminti cine era acel dr. Murray. Dacă Tuppence avusese un accident... Oflă ușurat, amintindu-și că dr. Murray era doctorul care îngrijea bătrânele de la Sunny Ridge. Probabil era ceva legat de acetele de înmormântare ale mătușii Ada. Categorie, asta trebuie să fie. Ori mai avea el ceva de semnat, ori dr. Murray trebuia să semneze.

– Alo, aici Beresford.

– Oh, mă bucur că v-am prins. Sper să vă amintiți de mine, am îngrijit-o pe mătușa dumneavoastră, domnișoara Fanshawe.

– Da, firește că îmi amintesc. Cu ce vă pot ajuta?

– Vroiam să schimb cu dumneavoastră câteva vorbe. Poate aranjăm să ne întâlnim într-o zi în oraș, ce ziceți?

– Da, sigur că da. Nici o problemă. Dar... ăă... nu puteți să-mi spuneți la telefon?

– Aș prefera să nu vă spun la telefon. Nu-i nici o grabă... dar aș vrea să discut cu dumneavoastră.

– S-a întâmplat ceva? întrebă Tommy, și se miră el singur de întrebare. De ce să se fi întâmplat ceva?

– Nu chiar. Poate fac din țânțar armăsar, dar s-au petrecut niște lucruri ciudate la Sunny Ridge.

– Nimic legat de doamna Lancaster, nu-i așa?

– Doamna Lancaster? Doctorul păru surprins. Oh, nu, ea a plecat mai demult. De fapt... înainte de moartea mătușii dumneavoastră. Este vorba de ceva cu totul diferit.

– Eu am fost plecat... abia m-am întors. V-aș putea suna mâine dimineată și aranjăm o întâlnire.

– Perfect. Vă dau numărul meu. Mă găsiți la cabinet până la ora zece, înainte de prânz.

– Vești proaste? întrebă Albert după ce Tommy reveni în sufragerie?

– Pentru numele lui Dumnezeu, Albert, nu mai cobîl! spuse iritat Tommy. Nu... bine-nțeles că nu sunt vești proaste.

- Credeam că poate doamna...

- Doamna e bine. Ea mereu e bine. O fi prins un fir și acum aleargă... Știi cum e ea. Nu-mi mai fac probleme. Ia puilul ăsta de aici. L-ai ținut în cuptor până s-a făcut tăciune. Adu-mi o cafea. Pe urmă mă duc să mă culc.

- Probabil o să vină mâine o scrisoare. A întârziat poșta... știți cum merge poșta. Sau o telegramă... poate un telefon.

Dar în ziua următoare nu sosi o scrisoare, nici o telegramă, nici un telefon.

Albert îl măsură din ochi pe Tommy, deschise de câteva ori gura dar o închise la loc, judecând că prezicerile lui întunecate n-ar fi fost bine primite.

În cele din urmă lui Tommy i se făcu milă de el. Înghiți ultima îmbucătură de pâine cu gem, bău o gură de cafea, și spuse:

- În regulă, Albert, am s-o spun eu. Unde este? Ce a pățit? Și ce urmează să facem?

- Să mergem la poliție, domnule?

- Nu știi dacă e o idee bună. Vezi tu... Tommy se opri.

- Dacă a avut un accident...

- Are carnetul de șofer la ea... și o mulțime de alte acte de indentitate. Spitalele sunt foarte rapide în astfel de lucruri... anunță deîndată rudele. N-aș vrea să mă grăbesc... ea... s-ar putea să nu vrea. N-ai nici o idee, absolut nici una, unde s-a dus? N-a spus nimic? N-a menționat vreun loc anume?

Albert clătină din cap.

- Cum arăta? Încântată?... Agitată? Supărată? îngrijorată?

Albert răspunse imediat.

- Încântată. Nu avea astâmpăr.

- Ca un ogar pe urma vântului, spuse Tommy.

- Așa e, domnule... știți cum face când...

- Când miroase ceva... Mă întreb... Tommy se opri și reflectă.

În mod cert apăruse ceva, iar Tuppence, exact cum tocmai îi spusese lui Albert, adulmecase urma și plecase în goană. În urmă cu două zile sunase să-și anunțe întoarcerea. Dar de ce nu se întorsese? Probabil în momentul ăsta era atât de preocupată să toarne o grămadă de minciuni unor oameni încât uitase de toate!

Dacă a dat de ceva serios, ar fi fost extrem de supărată dacă el, Tommy, s-ar fi dus să behăie la poliție că i-a dispărut nevasta... Parcă o și auzea: "Cum ai putea fi atât de stupid să faci una ca asta? Sunt perfect în stare să-mi port singură de grijă! S-ar fi cuvenit s-o știi până acum!" (Dar era în stare?)

Niciodată nu știați până unde putea ajunge imaginația lui Tuppence, și unde putea s-o ducă.

Să fi fost în pericol? Până acum, nimic nu dovedea că există vreun pericol în afacerea asta... exceptând, firește, în imaginația lui Tuppence.

Dacă s-ar duce la poliție să spună că nu i se întorsese soția atunci când spusese că se întoarce... Polițiștii l-ar privi cu tact, zâmbind probabil în sinea lor, și apoi tot cu tact l-ar întreba ce prieteni are soția lui!

– Am s-o găsesc singur, hotări Tommy. Trebuie să fie ea undeva. Habar n-am dacă în nord, în sud, în vest sau în est... iar ea a fost zăpăcită să nu spună o vorbă despre locul din care sună, unde se găsește.

– O fi prins-o vreo bandă, spuse Albert.

– Vino-ți în fire, Albert! Până la vârsta asta ar fi trebuit să-ți iasă din cap prostiile astea. Nu mai e că pe vremuri.

– Ce-o să faceți, domnule?

– Am să plec la Londra, răspunse Tommy uitându-se la ceas. Mai întâi am să iau prânzul la club cu dr. Murray care m-a sunat aseară și care are să-mi spună ceva legat de fosta mea mătușă... S-ar putea să prind vreun fir de la el. La urma urmelor, toată afacerea asta a început la Sunny Ridge.

În afară de asta, am să iau cu mine și tabloul de deasupra căminului...

– Vreți să spuneți că-l duceți la Scotland Yard?

– Nu, răspuse Tommy. Îl duc în Bond Street.

11. Bond Street și dr. Murray

Tommy sări din taxi, plăti șoferul, și se aplecă spre bancheta din spate să ia un pachet destul de stângaci învelit, care se observa clar că era un tablou. Cu el sub braț, intră în New Athenian Galleries, una dintre cele mai vechi și mai importante galerii de pictură din Londra.

Tommy nu era mare amator de artă, dar venise la New Athenian pentru că acolo se întâmpla să officieze unul din prietenii lui.

“Oficia” era singurul cuvânt potrivit pentru a descrie atmosfera de interes plin de înțelegere, glasurile șoptite, zâmbetele încântate, toate părând a avea o notă profund eclesiastică.

Un tânăr blond se desprinsese și îi ieși în întâmpinare, chipul luminându-i-se de un zâmbet de recunoaștere.

– Bună, Tommy, spuse el. Nu te-am văzut de mult. Ce ai sub braț? Să nu spui că te-ai apucat de pictat la bătrânețe! Mulți o fac... iar rezultatele sunt deplorabile.

– Mă îndoiesc că talentul la pictură a fost vreodată punctul meu forte, spuse Tommy. Sau că mă pricep. Totuși, trebuie să mărturisesc că zilele trecute m-a atras puternic o cărțuie în care se explica în termenii cei mai simpli cum poate un copil de cinci ani să picteze cu acuarele.

– Dumnezeu să ne ajute dacă ai de gând să te apuci de pictat.

– Ca să-ți spun drept, Robert, vreau doar să apelez la cunoștințele tale de expert. Vreau să-ți cunosc părerea despre asta.

Robert despachetă cu îndemănare tabloul prost împachetat, cu gesturile precise ale unuia care era obișnuit să facă în mod curent acest lucru. Luă tabloul, îl așază pe un scaun, se uită cu ochi îngustați la el, apoi se trase cinci sau șase pași înapoi. Își întoarse privirea spre Tommy.

– Ei bine, ce-i cu el? Ce vrei să știi? Vrei să-l vinzi, asta e?

– Nu, nu vreau să-l vând, Robert. Vreau să știu mai multe despre el. Pentru început, cine l-a pictat.

– De fapt, dacă ai fi vrut să-l vinzi, în ziua de azi s-ar fi vândut urgent, ceea ce nu s-ar fi întâmplat în urmă cu zece ani. Boscowan tocmai revine la modă.

– Boscowan? Tommy îl privi întrebător. Așa îl cheamă pe pictor? Am văzut că semnătura începea cu B, dar n-am putut desluși numele.

– Oh, e sigur Boscowan. Acum douăzeci și cinci de ani era un pictor la modă. Vindea bine, avea o mulțime de expoziții. Lumea îl cumpăra repede. Tehnic vorbind, era un pictor bun. Apoi, cum se întâmplă în mod firesc, s-a demodat. Abia dacă mai întreba cineva de vreo operă a lui, dar în ultimul timp a înregistrat o revénire. El, Stitewort, și Fondella. Toți sunt în urcare.

– Boscowan, repetă Tommy.

– B-o-s-c-o-w-a-n, spuse Robert, îndatoritor.

– Mai pictează?

– Nu. A murit. A murit acum câțiva ani. La vârstă de șaptezeci și cinci de ani, cred. Ajunsesse un bătrân destul de ciudat. A fost un pictor foarte prolific, să știi. Mai sunt o mulțime de pânze ale lui. De fapt ne gândim să deschidem o retrospectivă a lui în cinci sau șase luni. Te interesează chiar atât de mult tipul?

– E o poveste lungă. Am să te invit în una din zilele astea la masă și am să-ți povestesc pe îndelete. E o istorie lungă, complicată și destul de ciudată. vroiam să știu tot ce se poate ști despre acest Boscowan și dacă, din întâmplare, știi unde se află casa din tabloul ăsta.

– N-aș putea să-ți spun în momentul de față. Dar e genul de lucruri pe care le picta. Căsuțe țărănești, de regulă aflate în locuri izolate, uneori ferme, alteori doar o vacă sau două. Mai picta și câte o căruță, dar departe, pierdută în fundal. Scene rurale. Nimic stilizat sau amestecat. Uneori, suprafața pare smălțuită. Era o tehnică aparte și lumii îi plăcea. Multe din locurile pictate de el erau în Frnața, în special în Normandia. Picta multe biserici. Avem aici o astfel de pictură. Așteaptă o clipă și am să ți-o arăt.

Se duse în capul scărilor și strigă ceva la cineva de jos. La un moment dat se întoarse cu o pânză mică pe care o propti pe un alt scaun.

– Uite. Biserică în Normandia.

– Da, spuse Tommy, înțeleg. Aceași temă. Soția mea spune că nimeni n-a locuit vreodată în casa aceea... cea din tabloul aduse de mine. Acum înțeleg ce vroia să spună. Nici în biserică asta nu pare să fi oficiat cineva vreodată.

– Da, probabil că soția ta a prins ceva. Locuințe liniștite, pașnice, fără nici o prezență omenească. Nu prea picta oameni, să știi. Rar dacă apar în peisajele lui o figură sau două. Cred că asta le și dă farmecul ăsta deosebit. Un fel de sentiment de izolare. Dacă te gândești mai bine, poate de asta gustul publicului s-a îndreptat spre tablourile lui. În ziua de azi e prea multă lume, prea multe mașini, prea mult zgomot pe stradă, prea mare forfotă și învâlmășeală. Pacea, pacea perfectă. Natura în simplitatea ei minunată.

– Da, n-ar trebui să mă mire. Ce fel de om era?

– Nu l-am cunoscut personal. Altă generație. Din cât se spune era cam plin de el. Se credea un pictor mai mare decât era de fapt. Un picuț sărit de pe fix. Îi plăceau fetele.

– Și n-ai idee unde se află acest colț de țară? Bănuiesc că în Anglia, nu?

– Da, așa aș zice. Vrei să aflu?

– Ai putea?

– Probabil cel mai bine ar fi s-o întrebi pe soția lui, de fapt, văduva lui. A fost însurat cu Emma Wing, o sculptoriță.

E foarte cunoscută. Nu deosebit de productivă, realizează opere pline de forță. Ai putea merge să vorbești cu ea. Locuiește în Hampstead. Îți dau adresa. În ultimul timp am corespondat destul de mult cu ea, având în vedere expoziția pe care vreau s-o deschidem cu opera soțului ei. Am să-și dau adresa.

Se întoarce la birou, scrie ceva pe o bucată de hârtie și reveni.

– Uite, Tommy, o ai aici. Nu știu despre ce adânc mister e vorba. Tu ai fost întotdeauna omul misterelor, nu? E foarte drăguț tabloul ăsta al tău. L-am putea folosi pentru expoziție. Am să-ți dau un telefon când s-o apropia vremea.

– Nu o cunoști pe doamna Lancaster, nu-i așa?

– N-aș putea spune așa, dintr-un foc. E pictoriță sau ceva de genul ăsta?

– Nu, nu cred. E doar o doamnă în vârstă care a locuit ultimii câțiva ani într-un azil de bătrâne. Am întrebat pentru că ei i-a aparținut tabloul înainte de a i-l face cadou mătușii mele.

– Numele nu-mi spune nimic. Du-te mai bine să vorbești cu doamna Boscowan.

– Cum arată?

– Era mult mai tânără decât el. Are o personalitate puternică. Da, foarte puternică. Ai să te convingi singur.

Luă tabloul și îl dădu înapoi cuiva de jos, adăugând niște instrucțiuni.

– Ce bine de tine că ai atâția slujitori la cheremul tău, spuse Tommy.

Privi în jur.

– Cine e ăsta pe care-l expuneți acum? întrebă cu dezgust.

– Paul Jaggeroski... Un tânăr slav, interesant. Se spune că toate pânzele lui sunt pictate sub influența drogurilor. Nu-ți place?

Tommy își concentră privirea asupra unui mare sac de sfoară care părea să înghită un câmp de un verde metalic plin de vaci diforme.

– Cinstit, nu.

– Filistinule, spuse Robert. Hai să ieșim să luăm o gustare.

– Nu pot. Am o întâlnire la club cu un doctor.

– Doar nu ești bolnav, nu?

– Mă simt excelent. Tensiunea mea e atât de bună încât toți doctorii care mi-o măsoară sunt dezamăgiți.

– Și-atunci de ce vrei să consulți un doctor?

– Oh, rosti Tommy vesel, e vorba doar de-un cadavru. Îți mulțumesc pentru ajutor. La revedere.

II

Tommy îl întâmpinase pe dr. Murray cu oarecare curiozitate. Bănuia că era vorba de vreo formalitate legată de decesul mătușii Ada, dar nu-și putea imagina de ce naiba refuzase dr. Murray să-i spună la telefon despre ce era vorba.

– Mă tem că am întârziat puțin, spuse dr. Murray întinzând mâna, dar s-a circulat greu și nu prea știam unde se află clubul. Nu cunosc bine partea asta a Londrei.

– Îmi pare rău că a trebuit să faceți tot drumul ăsta, spuse Tommy. Ne-am fi putut întâlni într-un loc mai convenabil pentru dumneavoastră, să știți.

– Înțeleg că dispuneți de timp.

În momentul de față, da. Am fost plecat o săptămână.

– Da, parcă așa mi-a spus cineva când v-am sunat.

Tommy îl invită să ia loc și să-și tragă sufletul, punându-i la îndemână pachetul de țigări și chibritele. După ce s-au instalat confortabil, dr. Murray deschise discuția.

– Sunt sigur că v-am stârnit curiozitatea, dar realitatea este că am dat de-un necaz la Sunny Ridge. Este o

problemă dificilă, care ne-a pus în incurcătură și care, într-un fel, nu are nici o legătură cu dumneavoastră. Nu aveam nici un drept să vă deranjez, dar m-am gândit că s-ar putea să existe o șansă să mă puteți ajuta.

– Firește, voi face tot ce pot. E ceva legat de mătușa mea, domnișoara Fanshawe?

– Nu direct. Pot să am încredere în discreția dumneavoastră, nu-i așa, domnule Beresford?

– Categorie.

– De fapt, zilele trecute am stat de vorbă cu un prieten de-al nostru comun. Mi-a povestit câteva lucruri despre dumneavoastră. Din cât am înțeles, în timpul războiului ați avut o misiunea destul de delicată.

– Oh, eu nu m-aș exprima atât de pretentios, protestă Tommy în felul lui degajat.

– Ba nu, înțeleg perfect că nu e un lucru de care să se vorbească.

– Nu cred că azi mai contează. A trecut mult timp de atunci. Pe vremea aceea soția mea și cu mine eram mai tineri.

– Oricum, ceea ce vreau să discut cu dumneavoastră nu are nici o legătură cu asta, dar cel puțin știu că pot vorbi deschis, că nu o să spuneți mai departe ceea ce urmează să vă spun, deși e posibil ca totul să iasă mai târziu la suprafață.

– Spuneți că aveți un necaz la Sunny Ridge?

– Da. Acum nu de mult a murit una din pensionarele noastre. Doamna Moody. Nu știu dacă ați cunoscut-o, sau dacă mătușa dumneavoastră v-a vorbit despre ea.

– Doamna Moody? Tommy reflectă. Nu, nu cred. Cel puțin, nu-mi amintesc.

– Nu era una din pacientele noastre prea în vârstă. Nu avea nici șaptezeci de ani și nu era deloc grav bolnavă. Era cazul tipic de femeie fără rude apropiate și fără nimeni care să aibă grijă de ea, în sensul că să-i facă menajul. Intra în categoria agitatelor, cum o numesc eu adesea. A femeilor care pe măsură ce îmbătrânesc seamănă tot mai mult cu gainile. Cotcodăcesc. Uită. Se bagă singure în bucluc și apoi

își fac griji. Se agită din nimic. Dar nu constituie o problemă. Strict vorbind, nu sunt tulburate mental.

– Doar cotcodăcesc, fac zarvă.

– Exact așa. Doamna Moody făcea zarvă. Le dădea mare bătaie de cap surorilor, deși ele țineau mult la ea. Avea obiceiul să uite că mâncase, și făcea mare tărahoală că nu i se dăduse masa, deși mâncase zdravăn, de fapt.

– Oh, spuse Tommy luminându-se, doamna Cacao.

– Poftim?

– Scuzați-mă, e numele pe care i l-a dat soția mea. Într-o zi când treceam pe culuar am auzit-o strigând după sora Jane și spunând că nu-și primise cacaoa. O femeie micuță, drăguță și destul de împrăștiată. Ne-a făcut să râdem, și așa am ajuns să-i spunem doamna Cacao. Așadar, a murit.

– N-am fost deosebit de surprins când a survenit moartea, spuse dr. Murray. Este practic imposibil să prezici cu exactitate când va muri o femeie în vârstă. Femei a căror sănătate este grav afectată și cărora, pe baza consultației, abia dacă le mai dai un an de trăit, se întâmplă să trăiască încă zece ani buni. Au o tenacitate de a ține de viață pe care invaliditatea fizică n-o poate învinge. Pe de altă parte, există persoane sănătoase despre care ai crede că vor trăi până la adânci bătrânețe. Numai că fac câte o bronșită, o gripă, nu au rezistență și mor surprinzător de ușor. Prin urmare, cum vă spuneam, ca unul care am în îngrijire un azil de bătrâne, nu sunt prea surprins când intervine câte un deces neașteptat. Totuși, cazul doamnei Moody a fost întrucâtva diferit. A murit în somn fără să fi manifestat vreun semn de boală, și n-am putut să nu-mi spun că moartea ei a fost într-adevăr neașteptată. Am să folosesc fraza care m-a intrigat întotdeauna: E vorba de piesa lui Shakespeare, Macbeth. Mereu m-am întrebat la ce se referea Macbeth când spunea despre soția sa "Ar fi trebuit să-fi murit mai încolo".

– Da, îmi amintesc că și eu m-am întrebat unde bătea Shakespeare, spuse Tommy. Nu mai țin minte cine era regi-

zorul și cine l-a jucat pe Macbeth, dar piesa a fost de așa natură regizată încât să sugereze că Macbeth îi făcea aluzie doctorului că ar fi fost mai bine ca lady Macbeth să fie în-lăturată. Este de presupus că doctorul a înțeles aluzia. Apoi a urmat momentul în care Macbeth, simțindu-se în mai mare siguranță după moartea soției lui, considerând că ea nu-i mai putea face rău prin indiscreția sau starea ei mentală tot mai șubredă, își exprimă afecțiunea și durerea pe care le simțea cu adevărat pentru ea. "Ar fi trebuit să fi murit mai încolo".

– Exact, spuse dr. Murray. Asta am simțit în legătură cu doamna Moody. Am simțit că ar fi trebuit să fi murit mai târziu. Nu acum trei săptămâni, aparent din senin...

Tommy nu răspunse. Se mulțumi doar să-l privească întrebător.

– Medicii au anumite probleme. Dacă ai vreo nedumerire în privința cauzei morții unui pacient, există un singur mod ca să te lămurești. Autopsia. Autopsiile nu sunt agreate de rudele defunctului, dar dacă un doctor cere să se facă autopsia, iar rezultatul e că moartea a fost provocată de cauze naturale sau de vreo boală care nu întotdeauna dă semne sau simptome exterioare, atunci cariera doctorului poate fi foarte serios afectată de faptul că a pus un diagnostic indoielnic...

-- Înțeleg că trebuie să fi fost dificil.

– Rudele în cauză sunt veri de departe. Așa că mi-am asumat sarcina să le obțin consimțământul, întrucât era o problemă de interes medical să se afle cauza morții. Când un pacient îți moare în somn, este recomandabil să-ți verifici cunoștințele medicale căci s-ar putea să afli ceva nou. Le-am expus problema ca pe ceva general, nu i-am dat o nuanță prea oficială. Din fericire nici nu le-a păsat. M-am simțit ușurat. Dacă în urma autopsiei totul s-ar fi dovedit a fi bine, puteam da un certificat de deces fără remușcări. Oricine poate muri de ceea ce se numește popular criză de inimă. În realitate, inima doamnei Moody era chiar foarte bună ținând cont de

vârsta ei. Ea suferea de artrită și reumatism și uneori o supara ficatul, dar nici una din afecțiunile astea nu se potrivea cu moartea ei în somn.

Dr. Murray se opri. Tommy deschise gura, dar o închise iar. Doctorul dădu din cap.

-- Da, domnule Beresford. Înțelegeți unde vreau să ajung. Moartea a fost provocată de o supradoză de morfină.

-- Sfinte Dumnezeule! Tommy îl privi lung.

-- Da. Pare absolut incredibil, dar nu s-a văzut la analize. Întrebarea era: Cum i-a fost administrată morfină? Ea nu era pe morfină. Nu era o pacientă care să fi avut dureri. Existau trei posibilități. Ar fi putut s-o ia din greșeală. Puțin probabil. Putea să fi înghițit din greșeală doctoria altei paciente, dar și asta era foarte puțin probabil. Pacientelor nu li se încredințează morfină, iar în azil nu primim persoane dependente de droguri care ar fi putut avea asupra lor astfel de substanțe. Putea să fi fost sinucidere cu bună știință, dar trebuia să fie prea nătâng ca să accept ipoteza asta. Doamna Moody, deși panicată de felul ei, era într-o bună dispoziție evidentă și sunt absolut sigur că nu s-a gândit niciodată să-și ia zilele. A treia posibilitate era ca supradoza de morfină să-i fi fost administrată în mod intenționat. Dar de către cine, și de ce? Firește, există cantități de morfină și alte droguri pe care domnișoara Packard, ca soră șefă și cadru medical profesionist, este îndreptățită să le dețină, și pe care le ține într-un dulap încuiat. În cazuri precum sciatica sau artrita reumatică pot apare dureri puternice care pot fi calmate numai prin administrarea morfinei. Am sperat că vom putea descoperi vreo împrejurare în care doamnei Moody să-i fi fost administrată din greșeală o doză periculoasă de morfină, sau în care ea însăși s-o fi luat crezând că e un leac pentru indigestie sau insomnie. Nu am reușit să dăm de o astfel de împrejurare. Următorul lucru pe care l-am făcut, la propunerea domnișoarei Packard cu care am fost întru totul de acord, a fost să căutăm în dosare câte astfel de decese au avut loc în ultimii doi ani. N-au fost multe, mă bucur s-o spun. În total

șapte, ceea ce pentru persoane aparținând acestei categorii de vârstă este o medie rezonabilă. Două decese din cauza bronșitei, absolut clare, două provocate de gripă, mereu un posibil ucigaș pe timp de iarnă când rezistența organismului fragil al bătrânelor e scăzută. Și încă trei.

Se opri, apoi continuă:

– Domnule Beresford, am mari îndoieli în privința acestor trei, în special a două din ele. Erau perfect posibile, nu erau neașteptate, dar voi merge până-ntr-acolo încât spun că erau improbabile. Sunt cazuri care, după ce am reflectat și am cercetat, nu mă satisfac pe deplin. Trebuie să se accepte posibilitatea că, oricât părea de incredibil, la Sunny Ridge există cineva care, posibil din motive mentale, e ucigaș. Un ucigaș total nebănuit.

Urmără câteva clipe de tăcere. Tommy scoase un oftat.

– Nu pun la îndoială cele ce mi-ați spus, totuși, sincer să fiu, mi se par de necrezut. Lucrurile astea... nu se pot întâmpla.

– Ba da, se întâmplă foarte bine, spuse întunecat dr. Murray. Întâlnești astfel de cazuri patologice. De pildă, a fost o femeie care a lucrat ca bucătăreasă în diverse case. Era o femeie plăcută, drăguță, blândă, își servea stăpânii cu credință, gătea bine, îi plăcea să locuiască alături de ei. Totuși, mai devreme sau mai târziu, treaba de care vorbim se întâmpla. De obicei era un platou cu sandviciuri. Alteori în preparatele pentru picnic. Aparent fără motiv, puneă arsenic. Câteva sandviciuri cu otravă printre celelalte bune. Doar șansa dicta cine le mânca. Părea să nu fie vizată o persoană anume. Uneori nu se întâmpla nici o tragedie. Aceeași femeie a lucrat într-o casă trei sau patru luni fără să apară nici urmă de boală în acea casă. Nimic. Apoi s-a angajat la o altă casă unde, în decurs de trei săptămâni, două persoane din familie au murit după ce au mâncat la micul dejun șuncă. Faptul că toate lucrurile astea s-au întâmplat în regiuni diferite ale Angliei și la intervale neregulate de timp a făcut ca să treacă ceva timp până când poliția să-i dea de

urmă. De fiecare dată, firește, se prezenta sub alt nume. Dar erau atâtea femei plăcute și cumsecade care se pricepeau la gătit, încât era greu să descoperi care anume din ele era femeia noastră.

– De ce o făcea?

– Nu cred că s-a știut vreodată cu adevărat. Au existat diferite ipoteze, mai ales ale psihologilor. Era o femeie întrucâtva credincioasă și e posibil ca vreo anumită formă de nebunie religioasă s-o fi făcut să creadă că avea o poruncă divină să scape lumea de anumiți indivizi, fără ca ea personal să aibă ceva personal cu ei... Și a mai fost frânțuzaica aceea, Jeanne Gebron, care era numită Îngerul îndurării. Ori de câte ori se îmbolnăvea vreun copil din vecini era tare necăjită, și alerga imediat să-l îngrijească. Stătea plină de devotament la căpătâiul lui. Și aici a trebuit să treacă destul timp până ca lumea să-și dea seama că nici unul din copiii pe care îi îngrijise nu se mai făcuse bine. Muriseră toți. Și de ce? E drept că pe când era tânără îi murise propriul copil. Părea zdrobită de durere. Dacă copilul ei murise, atunci trebuiau să moară și copiii altor femei. Sau poate, cum au gândit unii, însuși copilul ei a fost una din victime.

– Mă îngroziți, spuse Tommy.

– Am dat doar două din exemplele cele mai spectaculoase, în sensul negativ, firește, spuse doctorul. Dar treaba poate fi mult mai simplă. Vă amintiți de cazul lui Armstron. Oricine îl ofensa sau îl insulta în vreun fel, sau chiar dacă doar i se părea că cineva îl insultase, acea persoană era repede invitată la ceai și servită cu sandvičiuri conținând arsenic. Era un fel de nebunie extinsă, pentru că primele lui crime n-au urmărit decât avantajul material, moștenirea banilor. Înlătura o soție pentru a se putea însura cu alta... Apoi a mai fost cazul serei Warriner care ținea un azil de bătrâne. Ele îi transferau tot ce dețineau, și în schimb li se garanta o bătrânețe tihnită până la moarte... Numai că moartea nu întârzia prea mult. Și în cazul ăsta s-a folosit morfină. Era o

femeie foarte blândă, dar lipsită de scrupule. Din cât îmi amintesc, spunea despre sine că e o binefăcătoare.

– Dacă presupunerea dumneavoastră privind aceste decese este adevărată, nu aveți idee cine ar putea fi criminalul?

– Nu. Se pare că nu există nici un indiciu în acest sens. Dacă acceptăm ipoteza că criminalul este nebun, unele manifestări ale nebuniei sunt greu de recunoscut. O fi cineva, să zicem, căruia nu-i plac oamenii în vârstă, care a avut de pătimit, sau așa crede, de pe urma unei persoane în vârstă? Sau cineva care are propriile idei despre uciderea din milă și crede că persoanele peste șaiszeci de ani ar trebui exterminate cu blândețe? Poate fi oricine, firește. O pacientă? O membră a personalului – soră sau în serviciul casnic? Am discutat pe larg problema asta cu domnișoara Packard. Este o femeie extrem de competentă, isteată, expeditivă, și nu scapă din ochi atât pensionarele azilului cât și personalul. Ea susține că nu are nici o bănuială și nici un indiciu, iar eu sunt sigur că spune adevărul.

– Dar de ce ați venit la mine? Ce pot eu să fac?

– Mătușa dumneavoastră, domnișoara Fanshawe, a locuit acolo câțiva ani. Era o femeie cu o minte remarcabilă, deși adesea se prefăcea că era tocmai invers. Avea felul ei aparte de a se amuza prefăcându-se că e senilă. În realitate însă era cât se poate de zdravănă... Ceea ce vreau eu de la dumneavoastră, domnule Beresford, este să vă gândiți bine... să încercați să vă amintiți dacă mătușa dumneavoastră a spus vreodată ceva, sau a făcut vreo aluzie care ne-ar putea da vreun indiciu... Ceva ce auzise sau observase, sau îi spusese cineva, sau pe care ea personal îl considerase ieșit din comun. Bătrânele văd și rețin multe lucruri, iar una cu adevărat isteată ca domnișoara Fanshawe trebuie să fi cunoscut o mulțime din lucrurile care se petreceau la Sunny Ridge. Aceste bătrâne n-au treabă, au tot timpul să se uite în jurul lor și să facă deducții... apoi să tragă concluzii, care uneori pot fi imaginare dar, câteodată, surprinzător de corecte.

Tommy clătină din cap.

– Știu ce vreți să spuneți, dar nu-mi amintesc nimic de genul ăsta.

– Am înțeles că soția dumneavoastră e plecată. Credeți că ea și-ar putea aminti ceva ce v-a scăpat dumneavoastră?

– Am s-o întreb... deși mă indoiesc. Ezită, apoi se hotărește. Știți, soția mea era îngrijorată de ceva... e vorba de una din bătrânele de la Sunny Ridge, doamna Lancaster.

– Doamna Lancaster? Da, ce-i cu ea?

– Soției mele i-a intrat în cap că doamna Lancaster a fost luată de acolo de niște așa-zise rude într-un mod bizar, în sensul că s-a petrecut absolut pe neașteptate. Totul a pornit de la faptul că doamna Lancaster i-a făcut cadou mătușii mele un tablou, iar soția mea s-a gândit că s-ar cuveni să-i returneze doamnei Lancaster tabloul, așa că a încercat să ia legătura cu ea s-o întrebe dacă îl vrea.

– Un lucru înțelept din partea doamnei Beresford.

– Numai că n-a putut să ia legătura cu ea. A obținut adresa hotelului unde se presupune că stăteau doamna Lancaster și rudele ei, dar la acel hotel nu stătuse nimeni cu numele acela, nici nu rezervase camere.

– Da? Destul de ciudat.

– Da. Și lui Tuppence i s-a părut ciudat. La Sunny Ridge nu lăsaseră nici o altă adresă. De fapt, am făcut mai multe încercări să intrăm în legătură cu doamna Lancaster sau cu doamna... Johnson, parcă, dar n-am reușit nicicum. Era un avocat care achita toate notele de plată și ținea legătura cu domnișoara Packard, și ne-am interesat la el. Numai că el nu ne-a putut da decât adresa unei bănci. Băncile nu-ți dau informații.

– Nu, dacă așa le cer clienților lor, de acord.

– Soția mea i-a scris doamnei Lancaster prin bancă, la fel și doamnei Johnson, dar nu a primit nici un răspuns.

– Pare puțin neobișnuit. Totuși, lumea nu întotdeauna răspunde la scrisori. Poate au plecat în străinătate.

– Aveți dreptate, eu nu mi-am făcut probleme. Dar soția mea și-a făcut. Pare convinsă că doamnei Lancaster i s-a

întâmplat ceva. De fapt, cât am fost plecat de acasă, soția mea și-a continuat cercetările, sau mai bine zis, a plecat să le continue. Nu știu precis. În tot cazul a plecat să mai obțină niște informații.

Dr. Murray îl privea politicoș, dar în atitudinea lui se putea ghici o undă de plictiseală răbdătoare.

– Ce anume credea?

– Crede că pe doamna Lancaster o paște un pericol... chiar că a pățit ceva.

Doctorul ridică din sprâncene.

– Oh, n-aș prea crede...

– Poate vi se pare o prostie, numai că, vedeți, soția mea a sunat spunând că se întoarce ieri seară... și... n-a ajuns.

– A spus clar că se întoarce?

– Da. Știa că mă întorc și eu de la conferință, așa că l-a sunat pe omul nostru, Albert, și l-a anunțat că va fi acasă la cină.

– Nu-i stă în obicei să se răzgândească? întrebă Murray. Acum se uita la Tommy cu un oarecare interes.

– Nu. Dacă ar fi târăgănat lucrurile sau și-ar fi schimbat planul, ar fi sunat din nou să anunțe, sau ar fi trimis o telegramă.

– Și sunteți îngrijorat pentru ea?

– Da, sunt.

– Ați vorbit cu poliția?

– Nu. Ce să le spun? N-am un motiv anume să cred că e în vreun pericol sau că a dat de un necaz. Vreau să spun, dacă ar fi avut un accident sau ar fi fost în spital, sau ceva asemănător, cineva ar fi luat imediat legătura cu mine, nu-i așa?

– Așa cred... da... dacă ar fi avut la ea vreun act de identitate.

– Avea carnetul de conducere. Probabil și scrisori sau alte lucruri.

Dr. Murry se încruntă.

Tommy continuă grăbit:

– Iar acum veniți și dumneavoastră cu toată afacerea asta de la Sunny Ridge... Persoane care au murit când n-ar fi trebuit să moară. Presupunând că batrânica asta a dat de ceva... a văzut ceva, sau a bănuțit ceva, apoi a început să trângănească despre asta... Trebuia redusă cumva la tăcere, așa că a fost înfășcată în grabă și dusă undeva să i se piardă urma. Nu pot să nu mă gândesc că toate se leagă cumva...

– E ciudat... absolut ciudat... Ce aveți de gând să faceți?

– Am de gând să mă ocup personal de treaba asta. Mai întâi am să-i caut pe avocații ăia. Vreau să-i văd cu ochii mei și să trag personal concluzii.

12. Tommy întâlnește un vechi prieten

De pe trotuarul opus, Tommy cercetă sediul firmei domnilor Partingdale, Harris, Lockeridge și Partingdale. Părea o firmă de modă veche, extrem de respectabilă. Placa de alamă era uzată dar bine lustruită. Traversă strada și intră pe ușa batantă, întâmpinat de țăcănitul rapid al mașinilor de scris.

Se îndreptă spre un ghișeu din lemn de mahon pe care atârna o plăcuță având scris pe ea **INFORMAȚII**.

Dincolo de ghișeu era o încăpere mică în care trei femei băteau la mașină și doi bărbați aplecați deasupra birourilor copiau diverse acte.

Era o atmosferă de lucru, cu iz legal.

O femeie de vreo treizeci de ani cu părul blond, spălăcit și pince-nez se ridică de la mașina de scris și veni la ghișeu.

– Pot să vă ajut cu ceva?

– Aș vrea să vorbesc cu domnul Eccles.

Aerul sever al femeii se înăspri și mai tare.

– Aveți programare?
– Nu, sunt doar în trecere prin Londra.
– Mă tem că domnul Eccles este foarte ocupat în dimineața asta. Poate cu alt membru al firmei...
– Vroiau să vorbesc numai cu domnul Eccles. Am mai corespondat cu el.

– Înțeleg. Îmi puteți spune numele dumneavoastră?
Tommy își dădu numele și adresa, iar blonda se îndepărtă și formă un număr la telefonul de pe biroul său. După o discuție dusă în șoaptă, reveni.

– Veți fi condus în sala de așteptare. Domnul Eccles vă va putea primi în aproximativ zece minute.

Tommy fu condus în camera de așteptare în care se aflau o bibliotecă înțesată cu tomuri vechi și destul de zdrențuite de literatură de specialitate și o masă rotundă, acoperită cu diverse buletine financiare. Tommy se așeză și revizui în gând metodele de abordare plănuite. Se întrebă cum putea să arate domnul Eccles. Când în cele din urmă fu introdus în birou și domnul Eccles se ridică să-l întâmpine, își zise, fără nici un motiv anume, că domnul Eccles nu-i plăcea. Se întrebă, de asemenea, de ce nu-i plăcea. Nu părea să aibă vreun motiv care să stea în picioare. Domnul Eccles era un bărbat între patruzeci și cincizeci de ani, cu părul cărunț rărit la tâmplă. Avea o față lungă și destul de tristă, cu o expresie impenetrabilă, ochi isteți și un zâmbet foarte plăcut care, din când în când, venea pe neașteptate să spulbere nuanța melancolică a aspectului său.

– Domnul Beresford?
– Da. Problema pentru care am venit este o bagatelă, dar soția mea este îngrijorată din cauza ei. Ea v-a scris, sau v-a sunat, pentru a vă cere adresa doamnei Lancaster.
– Doamna Lancaster, rosti domnul Eccles cu o față perfect imperturbabilă. Nici măcar nu era o întrebare. Lăsase pur și simplu cuvintele să atârne în aer.

“Un om prudent, gândi Tommy, dar prudența este a doua natură a avocaților. Dacă e să-ți iei un avocat, firește că preferi să-ți iei unul prudent”.

Continuă:

– Până de curând a locuit la Sunny Ridge, un stabiliment pentru doamne în vârstă... unul foarte bun. De fapt, și mătușa mea a stat acolo și a fost extrem de mulțumită.

– Da, desigur, desigur. Acum îmi amintesc. Doamna Lancaster. Nu mai locuiește acolo, parcă. Așa e?

– Da.

– În clipa de față nu-mi amintesc cu precizie... Întinse mâna spre telefon. Trebuie să-mi împrăpățez memoria...

– Vă pot spune eu pe scurt. Soția mea vroia adresa doamnei Lancaster pentru că se întâmplă să aibă un lucru care i-a aparținut cândva doamnei Lancaster. Un tablou, de fapt. Aceasta l-a dăruit unei mătuși a mea, domnișoara Fanshawe. Mătușa mea a murit de curând, iar lucrurile ei au intrat în posesia noastră. Printre ele se află și acest tablou. Soției mele îi place mult tabloul, dar nu are conștiința împăcată, și crede că s-ar cuveni să i-l returneze doamnei Lancaster.

– Înțeleg, spuse domnul Eccles. Soția dumneavoastră este o persoană foarte cinstită.

– Niciodată nu poți ști ce simt persoanele în vârstă față de lucrurile lor. Poate să i-l fi dat cu plăcere mătușii mele când a văzut că-l admiră, dar cum mătușa mea a murit la scurt timp după ce a primit acest cadou, s-ar putea să pară nițel nedrept ca tabloul să treacă în mâini străine. Tabloul nu are o denumire anume. Reprezintă o casă, undeva la țară. S-ar putea să fie casa vreunei familii care are legătură cu doamna Lancaster.

– Da, da, dar nu cred...

Se auzi o bătăie în ușă, apoi intră un funcționar cu o hârtie pe care o puse pe birou, în fața domnului Eccles. Acesta își aruncă ochii pe ea.

— Ah, da, acum îmi amintesc. Da, cred că doamna... aruncă o privire spre cartea de vizită a lui Tommy de pe birou... Beresford m-a sunat și am schimbat câteva cuvinte. Am sfătuit-o să ia legătura cu Southern Counties Bank, filiala Hammersmith. Este singura adresă pe care o am. Scrisorile adresate doamnei Richard Johnson pe adresa băncii sunt trimise mai departe prin grija băncii. Doamna Johnson este nepoata, cred, sau verișoara îndepărtată a doamnei Lancaster și ea mi-a cerut să mă ocup de toate formalitățile pentru ca doamna Lancaster să stea la Sunny Ridge. M-a rugat să mă interesez amănunțit de condițiile de acolo, deoarece ea doar auzise din întâmplare de la o prietenă de azilul ăsta. Ne-am interesat și pot să vă asigur că am făcut-o cu multă grijă. Se spune că e un azil foarte bun, și sunt sigur că ruda doamnei Johnson, doamna Lancaster, a petrecut acolo câțiva ani în care s-a simțit foarte bine.

— Totuși a plecat de acolo destul de subit, aruncă Tommy.

— Da, așa cred. Doamna Johnson s-a întors de curând din Africa, unde ea și soțul ei au stat mulți ani. Parcă în Kenya. Acum au alte aranjamente și se consideră în stare să aibă grijă personal de ruda lor bătrână. Mă temi că n-am știință unde se află în prezent familia Johnson. Am primit o scrisoare de la doamna Johnson în care îmi mulțumea și îmi spunea că dacă am să mai am nevoie să iau legătura cu ea să-i scriu pe adresa băncii, întrucât nu știe încă unde o să se stabilească. Mă tem că asta este tot ce știu, domnule Beresford.

Atitudinea lui era blândă dar fermă. Nu trăda nici o stânjenală sau tulburare. Dar hotărârea din glasul lui era foarte clară. Apoi se înmuie puțin.

— În locul dumneavoastră nu mi-aș face probleme, domnule Beresford. Sau doamna Beresford n-ar trebui să-și facă. Doamna Lancaster este o doamnă bătrână și, ca toate bătrânele, uită. Probabil a uitat complet de tabloul pe care l-a dăruit. Are șaptezeci și cinci, șaptezeci și șase de ani, cred. La vârsta asta oamenii uită foarte repede, să știți.

- Ati cunoscut-o personal?
- Nu, nu ne-am întâlnit niciodată.
- Dar pe doamna Johnson?

- Mă întâlneam cu ea din când în când, când venea aici să mă consulte în privința aranjamentelor pentru Sunny Ridge. Părea o femeie plăcută, dinamică și foarte competentă în domeniul afacerilor. Se ridică și spuse: Îmi pare rău că nu vă pot fi de folos, domnule Beresford.

Era o punere pe liber amabilă dar fermă.

Tommy ieși în Bloomsbury Street și se uită în jur după un taxi. Pachetul pe care îl ducea, deși ușor, îl stânjenea prin mărimea lui. Privi o clipă la clădirea pe care tocmai o părăsise. O clădire veche, o firmă cu state vechi, absolut respectabilă. Totul părea să fie în regulă cu domnii Partingdale, Harris, Lokeridge și Partingdale, la fel și cu domnul Eccles. Nici un semn de alarmă sau panică, nici o urmă de neliniște sau neajutorare. În cărți, gândi Tommy, menționarea numelui doamnei Lancaster ar fi atras o tresărire vinovată, o privire alarmată. Ceva care să trădeze că lucrurile nu erau în regulă. Dar în viață lucrurile păreau să se întâmple altfel. Domnul Eccles apăruse doar ca un om politic, nevoit să-și mascheze supărarea de aș fi irosit timpul ascultând întrebările lui Tommy.

În tot cazul, gândi Tommy, nu-mi place domnul Eccles. Își aminti de unii oameni din trecut care, tot așa, nu-i plăcuseră. În majoritatea cazurilor bănuielele – căci bănuielele erau – i se confirmaseră. Dar poate nu era vorba de bănuiele, ci de ceva mai simplu. Când la vremea ta ai de a face cu mulți, capeți un fel de sentiment care te ajută să-i "citești", exact la fel cum un negustor de antichități recunoaște dintr-un foc o piesă valoroasă, înainte de a avea părerea unui expert. La fel și cu tablourile. La fel și cu un casier de la bancă ce primește o bancnotă perfect falsificată.

"La el totul e în regulă", gândi Tommy. "Înfățișarea, vorba, și totuși..." Își agită mâna spre un taxi care trecu în viteză pe lângă el. "Porcul!"

Ochii i se plimbară în susul și în josul străzii în căutarea unui taxi mai îndatoritor. Pe trotuar treceau puțini oameni. Unii grăbiți, alții la pas, iar unul stătea și trăgea cu coada ochiului la placa de alamă de peste drum. După o scurtă cercetare se întoarse, și Tommy făcu ochii mari. Fața aceea îi era cunoscută. Îl urmări cum se îndreaptă spre capătul străzii, se oprește, se întoarce și vine înapoi. În acel moment, din clădirea din spatele lui Tommy ieși cineva și, în același timp, bărbatul de pe celălalt trotuar grăbi pasul, rămânând totuși în ritm cu cel care ieșise din clădire. Privind în urma siluetei celui care părăsise firma domnilor Partingdale, Harris, Lockeridge și Partingdale, Tommy fu aproape convins că era domnul Eccles. În acel moment un taxi încetini și trase la marginea trotuarului. Tommy urcă.

— Încotro?

Tommy ezită un moment, uitându-se la pachet. În clipa când să dea adresa, se răzgândi și spuse:

— Lyon Street 14.

Un sfert de oră mai târziu ajunsese la destinație. Plăti taxiul, coborî și sună. Întrebă de domnul Ivor Smith. Când intră într-o încăpere de la al doilea etaj, un bărbat care stătea la o masă cu fața spre fereastră se răsuci și rosti cu o ușoară uimire:

— Bună, Tommy, nu mă așteptam să te văd. A trecut mult timp de când nu ne-am văzut. Ce faci aici? Ai trecut să-ți vezi vechii prieteni?

— Din păcate nu doar pentru asta, Ivor.

— Bănuiesc că ești în drum spre casă după conferință.

— Da.

— Îmi închipui că a fost obișnuita vorbărie. Nu s-a tras nici o concluzie și nu s-a spus nimic util.

— Chiar așa. O curată pierdere de timp.

Tommy se așeză, acceptă o țigară și spuse:

— Mă întrebam dacă... știi ceva rău despre un anume Eccles avocat la firma Partindale, Harris, Lockeridge și Partingdale.

– Ia te uită! exclama cel numit Ivor Smith, ridicând sprâncenele. Ai dat undeva peste Eccles?

– Necazul e că nu știu nimic despre el, spuse Tommy.

– Și vrei să știi?

– Da.

– Hm. Ce te-a făcut să vii la mine?

– L-am văzut azi pe Anderson. Nu-l mai văzusem de mult, dar l-am recunoscut. Ținea pe cineva sub observație. Cineva din clădirea din care tocmai ieșisem. În clădirea aceea sunt două firme de avocați și una de contabilitate. Firește, se poate să fi fost cineva de la oricare din firmele astea. Numai că omul pe care l-am văzut luând-o în josul străzii mi s-a părut a fi Eccles. Și atunci m-am întrebat dacă nu cumva am norocul ca cel urmărit de Anderson să fie tocmai domnul Eccles.

– Hm. Ei bine, Tommy, întotdeauna ai nimerit-o cu ghicitul.

– Cine e Eccles?

– Nu știi? N-ai nici o idee?

– Absolut nici una. Fără să intru în amănunte, am să-ți spun că m-am dus la el pentru niște informații despre o doamnă bătrână care a părăsit de curând un azil. Avocatul care s-a ocupat de toate formalitățile a fost domnul Eccles. Se pare că a lucrat bine și eficient. Vroiam să-mi dea adresa ei. El spune că nu o are. S-ar putea foarte bine să nu o aibă... deși... mira-m-aș. El e singura posibilitate de a ajunge la ea.

– Și vrei s-o găsești?

– Da.

– După cum sună, nu cred că am să-ți fiu prea mult de folos. Eccles este un avocat cu renume, foarte respectabil, face bani frumoși, are clienți mulți și extrem de respectabili, lucrează pentru proprietari de terenuri, pentru militari și marinari în retragere, generali, amirali și alții ca ei. Este culmea respectabilității. Din ce-mi spui tu, îmi imaginez că tot ce face este strict legal... se încadrează în lege.

– Da, dar... voi vă interesați de el, totuși.

– Da, donanul Eccles ne interesează foarte mult, spuse Ivor Smith și oftă. Sunt cel puțin șase ani de când ne interesează. N-am făcut prea multe progrese.

– Foarte interesant, spuse Tommy. Te întreb din nou. Cine este domnul Eccles?

– Vrei să spui, de ce îl suspectăm pe Eccles? Ei bine, ca să fiu scurt, îl suspectăm de a fi una din cele mai bune minți organizatoare a activității infracționale din această țară.

– Activitate infracțională? Tommy era surprins.

– Oh da, da. Nu capă și spadă. Nu spionaj, nu contra-spionaj. Nu, activitate infracțională pur și simplu. E un om care, atât cât am putut descoperi până acum, n-a înfăptuit în viața lui vreo infracțiune. N-a furat niciodată nimic, nu și-a dat în petic cu nimic, n-a deturnat fonduri, nu avem nici o dovadă împotriva lui. Totuși, ori de câte ori are loc un mare furt organizat îl găsim, undeva în planul doi, pe acest domn Eccles care duce o viață exemplară.

– Șase ani, spuse gânditor Tommy.

– Poate chiar mai mult. Ne-a luat ceva timp ca să ajungem în miezul lucrurilor. Spargeri la bănci, furturi de bijuterii, tot felul de treburi care implică sume mari de bani. Toate au urmat același tipar. Nu poți să nu te gândești că au fost plănuite de aceeași minte. Cei care le-au dirijat și înfăptuit n-au trebuit să plănuiască nimic. Au făcut ceea ce li s-a spus, ceea ce li s-a ordonat, n-au trebuit să gândească. Alt-cineva era cu gândirea.

– Și ce v-a dus la Eccles?

Ivor Smith clătină gânditor din cap.

– Mi-ar lua prea mult să-ți povestesc totul. El este un om care are o grămadă de cunoștințe, o mulțime de prieteni. Oameni cu care joacă golf, oameni care îi întrețin mașina, firme care se ocupă cu speculațiile la bursă și care lucrează pentru el. De asemenea, companii care desfășoară afaceri cum nu se poate mai cinstite, afaceri în care este și el interesat. Planul este tot mai limpede, dar rolul lui în acest plan nu-i chiar atât de limpede, cu excepția faptului că absența lui în anumite împrejurări este de-a dreptul izbitoare. De

pildă, are loc o mare spargere la o bancă, plănuită cu istețime (și nu s-a cruțat nici un efort, reține) și unde se află domnul Eccles în momentul acesta? La Monte Carlo sau Zurich, sau chiar la pescuit de somoni în Norvegia. Poți să fii absolut sigur că oriunde are loc o acțiune de acest gen n-ai să-l găsești pe domnul Eccles la mai puțin de câteva sute bune de mile depărtare.

– Totuși îl suspectați?

– Da. Sunt foarte sigur că el e omul. Dar nu știu dacă-l vom prinde vreodată. Cel care a săpat tunelul pe sub bancă, cel care i-a dat în cap paznicului de noapte, casierul care a fost de la bun început în treaba asta, directorul de bancă ce a furnizat informații, ei bine, nici unul din oamenii ăștia nu-l cunoaște pe Eccles, probabil nu l-au văzut niciodată. Este un lanț lung... și se pare că nimeni nu cunoaște decât zaua imediat următoare.

– Vechiul și bunul plan al celei?

– Mai mult sau mai puțin, dar aici există o gândire originală. Vom prinde noi prilejul într-o zi. Cineva care n-ar trebui să știe ceva, va afla ceva. Ceva banal, neînsemnat poate, dar ceva destul de puternic pentru a constitui o dovadă.

– Este însurat, are familie?

– Nu, nu și-ar fi asumat un asemenea risc. Locuiește singur cu o menajeră, un grădinar și un lacheu-valet. Duce o viață modernă, tihnită și pot să jur că orice persoană îi intră în casă ca oaspete este dincolo de orice bănuială.

– Și nimeni nu se îmbogățește?

– Ai pus degetul pe rană, Tommy. Cineva ar trebui să se îmbogățească. Cineva ar trebui să fie văzut că se îmbogățește. Dar asta-i partea foarte isteț aranjată. Câștiguri mari la cursele de cai, investiții în pachete de acțiuni, toate lucrurile perfect normale, dar în care există șansa de a face bani serioși prin noroc. Aparent, toate aceste tranzacții sunt curate. Există o grămadă de bani plasați în străinătate în diverse țări și în diverse lucruri. E un concern mare și vast de făcut bani... iar banii sunt în continuă mișcare, trec dintr-un loc în altul.

– Ei bine, îți urez noroc. Sper să pui mâna pe el.
– Am s-o pun într-o zi, să știi. S-ar putea ca ceva să-l smulgă din rutină.

– Ce ar putea să-l smulgă?

– Pericolul, spuse Ivor. Ceva care să-l facă să simtă că e în pericol, asta ne trebuie. Să simtă că cineva i-a luat urma. Să devină nesigur. O dată nesigur, poate face un pas greșit. Așa pui mâna pe indivizii ăștia, să știi. Ia cel mai deștept om din câți există, un om care pune la punct planuri, scilpitoare și care n-a făcut niciodată o mișcare greșită. În momentul în care un flecușet începe să-l bârâie, va face sigur o greșală. Așa că am speranțe. Și acum, să auzim și povestea ta. S-ar putea să cunoști ceva ce ne-ar fi de folos.

– N-are nimic de a face cu lumea infractorilor... e o bagatelă.

– S-o auzim.

Tommy își relatează povestea fără cuvenitele scuze pentru banalitatea ei. Știa că Ivor nu era omul care să disprețuiască banalul. Într-adevăr, Ivor merse drept la ținta care îl adusese pe Tommy la el.

– Și spui că soția ta a dispărut?

– Nu-i stă în fire.

– Atunci, e treabă serioasă.

– Foarte serioasă, pentru mine.

– Îmi imaginez. Am întâlnit-o o singură dată pe doamna ta. E iute.

– Da. Dacă urmărește ceva, e ca ogarul la vânătoare.

– N-ai fost la poliție?

– Nu.

– De ce?

– Păi, în primul rând că nu cred să fi pățit ceva. Tup-pence se descurcă întotdeauna. Doar că aleargă după orice iepure care se arată. S-ar putea să nu fi avut timp să anunțe.

– Mmm. Nu-mi prea place. Spui că era în căutarea unei case? Asta chiar ar putea fi interesant pentru că printre diferitele piste pe care le-am urmat, și care nu ne-au prea dus undeva, există una care duce la niște agenții imobiliare.

– Agenții imobiliare? Tommy era mirat.

– Da. Agenții mici, obișnuite, destul de mediocre, din orașe de provincie din diferite părți ale Angliei, dar nici una foarte departe de Londra. Firma domnului Eccles face o mulțime de afaceri cu și pentru agenții imobiliare. Uneori este avocatul cumpărătorilor, alteori al celor ce vând, și, în numele clienților, angajează diverse agenții imobiliare. De multe ori ne-am cam mirat de ce. Nici una nu pare foarte profitabilă, înțelege..

– Dar crezi că poate însemna ceva sau poate duce la ceva, nu?

– Dacă îți amintești, acum câțiva ani s-a dat o mare spargere la London Southern Bank. Ei bine, în cazul ăla a fost vorba de o casă de la țară... o casă izolată. Acolo era locul de întâlnire al hoților. Ei nu se prea vedeau pe acolo, dar în casa aceea era adusă și depozitată marfa. Lumea din împrejurări a început să vorbească, întrebându-se cine erau oamenii ăia care veneau și plecau la ore neobișnuite. Diverse tipuri de mașini soseau în toiu noapții și plecau iar. La țară, lumea e curioasă. În sfârșit, poliția a făcut o razie la fața locului, a găsit o parte din pradă și a pus mâna pe trei indivizi, dintre care unul a fost recunoscut și identificat.

– Ei bine, povestea a dus undeva?

– Nu prea. Tipii n-au vorbit, au fost bine reprezentați și apărați, au primit condamnări lungi la închisoare, iar într-un an și jumătate au fost cu toții iar liberi ca păsările cerului. O evadare foarte inteligent pusă la cale.

– Parcă îmi amintesc că am citit despre asta. Un bărbat a dispărut din sala unui tribunal unde a fost adus de doi gardieni.

– Așa e. Totul a fost foarte inteligent pus la cale și s-au cheltuit sume enorme cu evadarea. Însă părerea noastră este că oricine a fost cel care s-a ocupat de spargere, a făcut o greșeală păstrând casa prea mult timp, astfel încât să stârnească interesul lumii. Probabil că cineva s-a gândit că ar fi mai bine să achiziționeze mai multe locuințe auxiliare, treizeci să spunem, în diferite locuri. Vin unii și iau o casă,

mamă și fiică, să spunem, sau o văduvă, sau un ofițer în retragere cu soția lui. Oameni liniștiți, cumsecade. Fac câteva reparații la casă, cheamă un instalator din localitate să schimbe țevăria, sau poate vreo firmă din Londra pentru decorare, iar după un an sau un an și jumătate apare ceva și ocupanții vând casa și pleacă să locuiască în străinătate. Ceva în genul ăsta. Totul e foarte firesc, fără probleme. Cât timp au deținut casa, aceasta a fost folosită în scopuri mai puțin obișnuite! Dar nimănui nu-i trece prin cap să suspecteze așa ceva. Vin prietenii în vizită, dar nu prea des. Doar din când în când. Poate într-o noapte un gen de aniversare însoțită de o petrecere la care iau parte cupluri trecute de prima tinerețe, sau în vârstă. O mulțime de mașini care vin și pleacă. Să zicem că în răstimp de șase luni au loc cinci jafuri mari, dar de fiecare dată prada trece prin, sau e stocată, nu doar într-o casă, ci în cinci case diferite din cinci locuri diferite de la țară. Este doar o presupunere, dragă Tommy, dar ne ocupăm de ea. Să zicem că bătrâna ta se descotorosește de un tablou reprezentând o casă, și că acea casă are o semnificație. Și să mai zicem că tocmai asta este casa pe care soția ta a recunoscut undeva, și a dat fuga să vadă ce-i cu ea. În același timp, să presupunem că cineva nu vrea ca această anumită casă să fie cercetată... S-ar putea ca lucrurile să se lege, să știi.

— E cam exagerat.

— Oh, da, de acord. Dar trăim vremuri ciudate... În lumea noastră se petrec lucruri incredibile.

II

Întrucâtva obosit, Tommy coborî din al patrulea taxi din ziua aceea și privi în jur. Taxiul îl lăsase într-un mic *cul-de-sac* care se strângea ținând sub una din protuberanțele lui Hampstead Heath. Acel *cul-de-sac* părea să fie o "realizare" artistică. Fiecare casă era total diferită de casa următoare. Aceasta în fața căreia se afla părea să fie alcătuită

dintr-un atelier mare cu lucarne, iar lipit de el, pe una din părți, ceva ce părea să fie un mic ciorchine de trei camere. Niște scări joase vopsite într-un verde aprins înconjurau casa. Tommy deschise porțița, o luă pe potecă și, nevăzând nici o sonerie, folosi ciocănelul. Neprimind răspuns, așteptă un pic, apoi bătu din nou, de data asta mai tare.

Ușa se deschise atât de brusc încât fu cât pe ce să cadă pe spate. În prag stătea o femeie. Prima impresie a lui Tommy fu că era una din cele mai urâte femei pe care le văzuse vreodată. Avea o față mare și plată, doi ochi imenși de culori diferite, unul verde, celălalt căprui, o frunte înaltă din care se înălța într-un soi de tufă un păr dezordonat. Purta un halat purpuriu pătat cu lut, și Tommy observă că mâna cu care ținea ușa era deosebit de frumoasă.

– Oh, exclamă ea. Avea glasul profund și destul de atrăgător. Ce e? Sunt ocupată.

– Doamna Boscowan?

– Da. Ce dorești?

– Mă numesc Beresford. Aș vrea să stăm de vorbă câteva clipe.

– Nu știu ce să spun. Chiar trebuie? E ceva... despre un tablou? Ochii îi fugiră spre pachetul de sub brațul lui Tommy.

– Da. Ceva ce are legătură cu un tablou al soțului dumneavoastră.

– Vrei să-l vinzi? Am o grămadă de tablouri ale lui. Nu mai vreau să cumpăr nici unul. Du-l la o galerie, de artă. Acum au început să le cumpere. Nu arăți ca cineva care e nevoit să vândă tablouri.

– Oh, nu, nu vreau să vând nimic.

Lui Tommy îi venea extrem de greu să stea de vorbă cu această femeie aparte. Ochii ei priveau acum peste umărul lui în josul străzii, trădând un interes special pentru ceva aflat la mare distanță.

– Vă rog, spuse Tommy. Aș dori să-mi dați voie să intru. Este foarte dificil de explicat.

– Dacă ești pictor, nu discut cu dumneata, spuse doamna Boscowan. Pictorii mi s-au părut întotdeauna foarte plicticoși.

– Nu sunt pictor.

– E drept, nu arăți. Ochii ei îl măsurară din cap până-n picioare. Arăți mai degrabă a angajat civil.

– Pot intra, doamnă Boscowan?

– Nu sunt sigură. Așteaptă.

Închise brusc ușa. Tommy așteaptă. După câteva minute ușa se deschise din nou.

– Bun, spuse ea. Poți intra.

Îl conduse pe o scară îngustă ce ducea la etaj într-un atelier mare. Într-un colț al atelierului se afla silueta unei statui și, lângă ea, diferite unelte. Ciocane și dălți. De asemenea, un cap din lut. Tot locul arăta de parcă ar fi fost de curând călcat de o bandă de huligani.

– Aici sus n-am nici o cameră de stat, spuse doamna Boscowan.

Înlătură câteva lucruri de pe un taburet și îl împinse spre el.

– Poftim. Ia loc și vorbește.

– Ați fost foarte amabilă că m-ați primit.

– Mă îndoiesc, dar arătai atât de necăjit. Te îngrijorează ceva, nu-i așa?

– Da.

– Așa mi-am zis și eu. Ce te îngrijorează?

– Soția mea, spuse Tommy, el însuși mirat de răspuns.

– Ești necăjit din cauza soției? Ei bine, nu-i nimic neobișnuit în asta. Bărbații sunt mereu necăjiți din cauza soțiilor. Care-i problema... a plecat cu altul sau își face de cap?

– Nu. Nici vorbă de așa ceva.

– E pe moarte? Cancer?

– Nu. Singura problemă e că nu știu unde este.

– Și crezi că eu aș putea să știu? Ei bine, dacă crezi că ți-o pot găsi, dă-mi numele ei și câteva amănunte despre ea.

Dar nu sunt sigură că am să vreau s-o fac, reține. Te avertizez.

– Slavă Domnului că e mai ușor de vorbit cu dumneavoastră decât credeam.

– Ce legătură are tabloul cu problema dumată? E un tablou, nu?... după formă, trebuie să fie.

Tommy îl desfăcu.

– Este un tablou semnat de soțul dumneavoastră, spuse el. Vreau să-mi spuneți ce știți despre el.

– Înțeleg. Ce anume vrei să știi?

– Când a fost pictat și unde se afla casa asta.

Pentru prima oară doamna Boscowan se uită la Tommy cu o ușoară undă de interes.

– Asta nu-i greu, spuse ea. Da, pot să-ți spun. A fost pictat cam acum cincisprezece ani... ba nu, cred că mult mai înainte. A fost unul din primele lui tablouri. Acum douăzeci de ani, aș spune.

– Știți unde este... locul, vreau să spun?

– Da, îmi amintesc foarte bine. Drăguț peisaj. Întotdeauna mi-a plăcut. Podețul ăla boltit și casa... Locul se numește Sutton Chancelor. E cam la șapte sau opt mile de Market Basing. Casa e la vreo două mile de Sutton Chancelor. Drăguță casă. Izolată.

Veni spre tablou, se aplecă și îl privi cu atenție.

– Ciudat, spuse ea. Foarte ciudat. Acum îmi dau seama.

Tommy nu prea dădu atenție cuvintelor ei.

– Cum se numește casa? întrebă el.

– Nu mai țin minte. Și-a tot schimbat numele, să știi. Nu știu ce-a fost cu ea. S-au întâmplat câteva incidente tragice, parcă, apoi cei care au luat-o după aceea i-au pus alt nume. Cândva i se spunea Canal House, sau Canal Side. Pe urmă a fost numită Bridge House, iar mai apoi Meadowside... sau, sub celălalt nume, Riverside.

– Cine locuia acolo... sau locuiește acum? Știți cumva?

– Nu știu. Când am văzut noi prima dată casa, locuiau în ea un bărbat și o fată. De regulă veneau la sfârșit de săp-

tămână. Cred că nu erau căsătoriți. Fata era dansatoare. Poate actriță... nu, cred că dansatoare. Balerină. Destul de frumoasă dar tâmpită. Redusă, aproape debită mental. Îmi amintesc că William era foarte topit după ea.

– A pictat-o?

– Nu. El pictat rar oameni. Uneori spunea că vrea să-i schițeze, dar n-a făcut mare lucru în privința asta. Era mai tot timpul cu ochii după fete.

– Cei doi locuiau acolo când soțul dumneavoastră a pictat casa?

– Da, așa cred. Oricum, o parte din timp. Veneau doar în weekend-uri. Apoi a avut loc ruptura. S-au certat, cred, sau el a lăsat-o și a plecat, sau ea l-a lăsat și a plecat. Eu nu eram atunci acolo. Lucram la un grup statuar în Coventry. După aceea, în casă au rămas doar o guvernanta și copilul. Nu știu cine era fetița sau de unde venea, dar cred că de ea se ocupa guvernanta. Apoi presupun că s-a întâmplat ceva cu copila. Fie că guvernanta a dus-o undeva, fie că a murit. De ce te interesează oamenii care au locuit în casa aceea acum douăzeci de ani? Mi se pare o tâmpenie.

– Vreau să aflu tot ce se poate afla despre casa aceea, spuse Tommy. Vedeți dumneavoastră, soția mea a plecat să o caute. Spunea că o văzuse cândva din tren.

– Așa e, calea ferată trece pe partea cealaltă a podului. De acolo se poate vedea foarte bine casa. De ce vroia s-o găsească?

Tommy îi explică pe scurt. Doamna Boscowan îl privea cu îndoială.

– N-ai ieșit dintr-un ospiciu, nu-i așa? îl întrebă ea. Eliberat condiționat, sau cum i s-o fi spunând.

– Îmi dau seama că așa trebuie să sune, dar treaba este foarte simplă. Soția mea a vrut să afle unde e casa asta și a căutat-o pe diverse trasee feroviare. Ei bine, cred că a găsit-o. Cred că s-a dus în locul acela... Chancellor, parcă?

– Sutton Chancellor, da. Era o palmă de pământ. Firește, la ora asta poate fi o așezare mare, sau chiar un orașel turistic.

– Ar putea fi orice, spuse Tommy. A telefonat că se întoarce și nu s-a întors. Iar eu vreau să știu ce i s-a întâmplat. Mă gândesc că a început să se intereseze de casa aia și probabil... probabil a dat de ceva periculos.

– Ce poate fi periculos în treaba asta?

– Nu știu. Nici unul nu știam. Eu nici nu credeam că ar putea fi ceva periculos, dar soția mea, da. Așa e firea ei. N-ai auzit sau n-ai cunoscut o anume doamnă Lancaster acum douăzeci de ani sau mai de curând?

– Doamna Lancaster? Nu, nu cred. E un nume oarecare. Nu. Ce e cu doamna Lancaster?

– Ea a fost stăpâna tabloului. I l-a dăruit într-un gest de prietenie mătușii mele. Apoi a părăsit destul de subit casa de bătrâni. Au luat-o rudele ei. Am încercat să-i dăm de urmă, dar n-a fost ușor.

– Cine a obținut informațiile, dumneata sau soția dumitale? Dumneata pari să fi rumegat o mulțime de ipoteze, și ești destul de pornit, ca să zic așa.

– Da, puteți spune și așa. Sunt destul de pornit și absolut degeaba. Asta ați vrut să spuneți, nu? Presupun că aveți multă dreptate.

– Nu, spuse doamna Boscowan. Glasul i se schimbă ușor. N-aș spune că degeaba.

Tommy o privi întrebător.

– E ceva ciudat cu tabloul ăsta, spuse doamna Boscowan. Foarte ciudat. Mi-l amintesc foarte bine, să știi. Îmi amintesc majoritatea tablourilor lui William, deși a pictat atât de multe.

– Vă amintiți cui i-a fost vândut, dacă a fost vândut?

– Nu, asta nu-mi amintesc. Da, cred că a fost vândut. La una din expozițiile lui s-a vândut o stivă de tablouri. Aproape toate. Dar la ora asta nu mai țin minte cui i-a fost vândut. Îmi ceri prea mult.

– Vă sunt recunoscător pentru tot ce v-ați amintit.

– Nu m-ai întrebat încă de ce am spus că e ceva ciudat cu tabloul pe care l-ai adus.

– Vreți să spuneți că n-a fost pictat de soțul dumneavoastră... că l-a pictat altcineva?

– Oh, nu. William a pictat tabloul ăsta. Cred că în cataloage e trecut sub denumirea de “Casa de lângă canal”. Dar nu e cum era. Înțelegeți, e ceva în neregulă cu el.

– Ce anume?

Doamna Boscowan întinse un deget murdar de argilă și arată un punct chiar sub podul ce se arcuia peste canal.

– Uite, spuse ea. Vezi? Acolo sub pod e legată o barcă, nu-i așa?

– Da, răspunse Tommy uimit.

– Ei bine, când am văzut eu ultima dată tabloul, barca asta nu era acolo. William n-a pictat barca asta. Când tabloul a fost expus, nu exista nici un fel de barcă.

– Vreți să spuneți că cineva a pictat-o după aceea?

– Da. Ciudat, nu-i așa? Mă întreb de ce. La început m-a surprins să văd o barcă acolo, într-un loc unde nu era nici o barcă, apoi am văzut foarte bine că n-a fost pictată de William. El n-a pus-o nicicând acolo. Altceiva a făcut-o. Mă întreb cine?

Se uită la Tommy.

– Și mă întreb de ce?

Tommy nu avea de oferit nici o soluție. Se uită la doamna Boscowan. Mătușa Ada ar fi numit-o o zăpăcită, dar Tommy n-o judeca la fel. Avea un fel vag de-a vorbi, sărind brusc de la un subiect la altul. Ceea ce spunea acum părea să nu aibă legătură cu ce spusese cu o clipă în urmă. Era genul de persoană care putea să știe mult mai mult decât avea chef să spună. Își iubise bărbatul, sau fusese geloasă pe el, sau îl disprețuisse? Nici în vorbele ei, nici în purtarea ei nu găseai nici cel mai mic indiciu. Însă avea senzația că acea bărcuță legată sub pod îi stărnise neliniștea. Se întrebă deodată dacă afirmația ei era adevărată. După atâția ani, chiar putea să țină minte dacă Boscowan pictase sau nu barca sub pod? Poate

dacă ar fi trecut doar un an... dar, evident, trecuse mult mai mult de atunci. Iar barca o făcuse pe doamna Boscowan să se neliniștească. Se uită din nou la ea și văzu că îl privea. Ochii ei ciudați poposiseră asupra lui nu îndrăzneți, ci doar îngândurați. Foarte, foarte îngândurați.

– Ce ai de gând să faci acum? întrebă ea.

Era o întrebare ușoară. Lui Tommy nu-i era deloc greu să știe ce vroia să facă.

– Diseară plec acasă... să văd dacă a sosit vreo veste despre soția mea. Dacă nu, mâine am să plec la Sutton Chancellor. Sper s-o găsesc pe soția mea acolo.

– Depinde, spuse doamna Boscowan.

– Depinde de ce?

Doamna Boscowan se încruntă. Îngână, parcă pentru sine: Mă întreb unde e?

– Cine?

Doamna Boscowan își luase ochii de la el. Acum și-i întoarse iar.

– Mă refeream la soția dumitale, spuse și adăugă: Sper să fie bine.

– De ce n-ar fi bine? Spuneți-mi, doamnă Boscowan, e ceva în neregulă cu locul acela... cu Sutton Chancellor?

– Cu Sutton Chancellor? Cu locul? Reflectă. Nu, nu cred. Nu cu locul.

– Îmi închipui că vă referiți la casă. Casa asta de lângă canal. Nu satul Sutton Chancellor.

– Oh, casa, spuse doamna Boscowan. Era o casă cu adevărat bună. Destinată celor ce se iubesc, să știi. Îndrăgostiților.

– Au locuit în ea îndrăgostiți?

– Uneori. Nu suficient de des, să știi. Dacă o casă e construită pentru îndrăgostiți, ar trebui să fie locuită de îndrăgostiți.

– Nu s-o folosească altcineva într-un alt scop.

– Te prinzi foarte repede. Ai înțeles ce vroiam să spun, nu? O casă făcută pentru ceva, nu trebuie folosită pentru altceva. Nu-i va plăcea.

– Știți ceva despre oamenii care au locuit acolo în ultimii ani?

Femeia clătină din cap.

– Nu, nu știu nimic despre casă. Nu m-a interesat niciodată.

– Dar vă gândiți la ceva... ba nu, la cineva?

– Da. Aici ai dreptate. Mă gândeam la... cineva.

– Nu-mi puteți vorbi despre persoana la care vă gândeați?

– Nu prea e nimic de spus. Doar că, uneori, știi, te întrebi unde se află o persoană. Ce s-a întâmplat cu ea, sau cum a... evoluat. Ceva în genul ăsta... Își flutură mâinile. Nu vrei o scrumbie afumată? întrebă pe neașteptate.

– Scrumbie? Tommy era șocat.

– Din întâmplare am aici două sau trei. M-am gândit că poate ar trebui să mănânci ceva înainte să prinzi trenul. Walterloo este gara. Pentru Sutton Chancellor, vreau să spun. Înainte schimbai la Market Basing. Cred că și acum.

Era o concediere. Tommy se supuse.

13. Albert și indiciile

Tuppence clipi. Imaginea părea destul de cețoasă. Încercă să-și ridice capul de pe pernă, dar o durere ascuțită o făcu să și-l lase la loc. Închise ochii. La un moment dat îi deschise din nou și clipi iar.

Recunosc decorul. "Sunt într-un salon de spital" își spuse. Mulțumită cu progresul de până acum, nu mai încercă nici o deducție. Era în spital și capul o săgeta. De ce era în spital și de ce o dureau capul, nu știa. "Accident?" se întreabă Tuppence.

În jurul paturilor se mișcau surori. Asta părea destul de firesc. Închise ochii și făcu un mic efort de gândire. Pe ecranul minții trecu imaginea ștearsă a unei siluete în vârstă în straie bisericești. "Tata?" se întrebă cu îndoială Tuppence. "Tata să fie?" Nu-și putea aminti. Presupuse că da.

"Dar ce fac eu bolnavă în spital?" gândi Tuppence. "Adică, sunt soră într-un spital, așa că s-ar cuveni să fiu în uniformă. Uniformă V.A.D."

La un moment dat, o infirmieră apăru lângă patul ei.

– Acum te simți mai bine, dragă? întrebă sora cu un gen de falsă voioșie. E drăguț, nu-i așa?

Tuppence nu era foarte sigură că era drăguț. Infirmiera spuse ceva despre o ceașcă drăguță de ceai.

"Se pare că sunt pacientă", își zise Tuppence cu o nuanță de dezaprobare la adresa sa. Zăcea nemișcată, înviind în minte gânduri și cuvinte disparate.

"Soldați...V.A.D. Asta-i, desigur! Sunt voluntară". Infirmiera îi aduse ceai într-un fel de castronel și o susținu cât timp îl bău. Capul începu s-o doară din nou.

– Sunt voluntară în – V.A.D., asta sunt, rosti Tuppence tare. Infirmiera o privi mirată.

– Mă doare capul, adăugă Tuppence.

– Curând n-o să te mai doară, spuse infirmiera.

– Luă castronelul, raportând în trecere unei surori:

– Numărul 14, s-a trezit. Dar cam bate câmpii.

– A spus ceva?

– A spus că e voluntară în V.A.D.

Sora pufni scurt, arătându-și astfel disprețul față de pacientele lipite de importanță care se credeau în V.A.D.

– O să vedem ce-i cu ea, spuse sora. Grăbește-te, n-ai să umbli toată ziua cu castronul ăla în mână.

Tuppence rămase pe jumătate adormită pe perne. Nu trecuse încă de stadiul în care gândurile i se plimbau dezordonate prin minte.

Simțea că aici s-ar cuveni să fie ceva, ceva pe care îl cunoștea foarte bine. Era ceva foarte ciudat cu spitalul

ăsta. Nu era spitalul pe care îl ținea ea minte. Nu era cel în care lucrase ea ca infirmieră. "Era plin de soldați", își spuse Tuppence. "Eu eram în secția de chirurgie și aveam în îngrijire rândurile A și B". Deschise ochii și privi din nou în jur. Hotări că nu mai văzuse până acum spitalul ăsta, și că nu avea nici o legătură cu chirurgia.

Mă întreb unde e? În ce loc? Încercă să se gândească la niște locuri. Singurele care îi veneau în minte erau Londra și Southampton.

La căpătâiul ei își făcu apariția sora de gardă.

– Sper că te simți un pic mai bine, spuse ea.

– Mă simt perfect, răspunse Tuppence. Ce e cu mine?

– Te-ai lovit la cap. Îmi închipui că te doare, nu?

– Mă săgetează. Unde sunt?

– La Market Basing Royal Hospital.

Tuppence analizează această informație. Nu-i spunea absolut nimic.

– Un preot bătrân, spuse ea.

– Poftim?

– Nimic special. Eu...

– Nu am putut încă să-ți trecem numele pe fișa de observație, spuse sora de gardă.

Ținea stiloul pregătit și se uită întrebătoare la Tuppence.

– Numele meu?

– Da. Pentru dosar.

Tuppence rămase tăcută, gândindu-se. Numele ei. Care era numele ei? "Ce tâmpenie, se pare că l-am uitat", își spuse. "Și totuși, trebuie să am un nume". Simți deodată o senzație slabă de ușurare. Prin minte îi trecu fulgător chipul bătrânului preot și spuse hotărâtă:

– Prudence.

– P-r-u-d-e-n-c-e?

– Chiar așa, spuse Tuppence.

– Ți-l dau. Aste-i prenumele. Numele?

– Cowley. C-o-w-l-e-y.

– Mă bucur că ți-ai adus aminte, spuse sora și se îndepărtă mulțumită că-și îndeplinise sarcina.

Tuppence se simțea ușor mulțumită de sine. Prudence Cowley. Prudence Cowley din V.A.D., iar tatăl ei era cleric în... într-un vicariat de pe undeva, și era război... “Ciudat”, își spuse Tuppence, “mi se pare că toate astea s-au întâmplat cândva, demult”. Îngână: “Era bietul dumitale copil?” Se întreabă dacă ea fusese cea care rostise aceste cuvinte cândva, sau i le spusese altcineva.

Sora se întoarse.

– Adresa dumitale, spuse ea. Domnișoara... sau doamna Cowley? Ai întrebat de un copil?

– Era bietul dumitale copil? Mi-a spus cineva asta sau eu i-am spus-o?

– În locul dumitale aș mai dormi puțin, dragă, spuse sora.

Se îndepărtă ducând informațiile obținute în locul corespunzător.

– Se pare că și-a revenit, domnule doctor, iar numele ei este Prudence Cowley. Dar pare să nu-și amintească adresa. Spunea ceva despre un copil.

– Bun, o mai lăsăm douăzeci și patru de ore, spuse doctorul cu obișnuitu-i aer nepăsător. Își revine destul de repede din șoc.

II

Tommy se căznea să nimerească cheia. Înainte de a o găsi ușa se deschise și Albert apăru în prag.

– S-a întors? întreabă Tommy.

Albert clătină încetișor din cap.

– N-a transmis o vorbă, vreun mesaj telefonic, o scrisoare... o telegramă?

– Nimic, domnule. Absolut nimic. Și nici altcineva. Au pus mâna pe ea. Eu așa cred. Au pus mâna pe ea.

– Ce dracu' vrei să spui cu "au pus mâna pe ea?" Asta-i din cauza cărților pe care le citești. Cine a pus mâna pe ea?

– Știți la ce mă refer. Banda.

– Care bandă?

– Una din bandele alea care dau cu cuțitul. Sau poate una internațională.

– Termină cu tâmpeniile! spuse Tommy. Știi ce cred eu?

Albert îl privi întrebător.

– Cred că e o mare nechibzuință din partea ei să nu ne trimită nici un cuvânt.

– Oh, înțeleg. Puteți s-o luați și așa, dacă asta vă face să vă simțiți mai bine. Luă pachetul din mâinile lui Tommy. Văd că ați adus înapoi tablou.

– Da, am adus înapoi tabloul cel sângeros. Mi-a folosit până-n gard!

– N-ați aflat nimic despre el?

– Asta nu-i chiar adevărat. De aflat, am aflat ceva, dar nu știu dacă îmi va folosi la ceva ce am aflat. N-a sunat dr. Murray sau domnișoara Packard de la Sunny Ridge?

– Nu a sunat nimeni în afară de zarzavagiu care a spus că a primit niște andive frumoase. Știe că doamna e înnebunită după andive. Mereu o anunță. Însă i-am spus că, deocamdată, e ocupată. Și adăugă: V-am luat un pui pentru cină.

– E extraordinar cum nu te poți gândi decât la pui, spuse Tommy nepoliticos.

– De data asta e unul din cei cărora li se spune *pous-sin*. Are oasele scoase.

– Să se strice!

Sună telefonul. Tommy se ridică în grabă și ajunse la el într-o clipă.

– Alo... Alo?

O voce slabă și îndepărtată vorbe:

– Domnul Thomas Beresford? Acceptați o taxă inversă de la Invergashly?

– Da.

– Rămâneți pe fir, vă rog.

Tommy așteaptă. Emoția i se potolise. Trebui să aștepte câtva timp. Apoi se auzi un glas pe care îl cunoștea, un glas vioi și hotărât. Era glasul fiicei sale.

– Alo, tu ești, tati?

– Deborah!

– Da. De ce găfâi așa, ai alergat?

Fiicele, gândi Tommy, întotdeauna te critică.

– La vârsta mea șuier puțin, spuse el. Ce faci, Deborah?

– Foarte bine. Ascultă, tati, am văzut ceva într-un ziar. Probabil ai văzut și tu. Ceva despre cineva care a avut un accident iar acum e la spital.

– Și? Nu cred să fi văzut ceva de genul ăsta. Oricum, nu mi-a atras atenția. De ce?

– Ei bine, nu era ceva prea rău. Am presupus că a fost vorba de un accident de mașină, sau așa ceva. În articol se spunea că femeia – cine o fi fost ea – o femeie în vârstă, și-a dat numele de Prudence Cowley, dar n-au reușit să-i afle adresa.

– Prudence Cowley? Adică...

– Da. M-am... m-am mirat. ăsta e numele mamei, nu-i așa? Adică, a fost numele ei.

– Desigur.

– Mereu uit de Prudence. Vreau să spun că nici eu nici Derek nu-i spunem niciodată Prudence. Nici tu.

– Nu. E un nume care nu i se prea potrivește mamei tale.

– Știu că nu. Oricum, mi s-a părut destul de ciudat. Crezi că ar putea fi vorba de vreo rudă de-a ei?

– S-ar putea. Unde era asta?

– Parcă într-un spital din Market Basing. Vroiau să știe mai multe despre ea. M-am întrebat... ei bine, știu că e o prostie, există atâția oameni cu numele de Cowley și trebuie să fie o mulțime de Prudence. Dar m-am gândit să sun și să mă asigur că mama e acasă și că e bine.

– Da, înțeleg, spune Tommy. Înțeleg.

Ei, tati, spune, e acasă?

– Nu, nu e acasă și nici nu știu dacă e bine sau nu.

– Ce vrei să spui? întrebă Deborah. Ce face mama? Îmi inchipui că tu ai fost la Londra, la una din conferințele tale secrete în care vă amintiți de trecut și bărbiți ca între bărbați.

– Ai dreptate. M-am întors ieri seară.

– Și ai descoperit că mama plecase... sau știai că e plecată? Hai, tati, spune-mi. Ești îngrijorat. Știu foarte bine când ești îngrijorat. Ce face mama? A pus ceva la cale, nu-i așa? Mi-aș dori ca la vârsta ei să fi învățat să stea liniștită și să nu mai facă nimic.

– Era îngrijorată, spuse Tommy. O neliniște ceva care are legătură cu moartea mătușii Ada.

– Ce anume?

– Ceva ce i-a spus o bătrână din azilul de bătrâne. A început să-și facă griji în privința acestei femei. I-a povestit mai multe lucruri, bătrâna, vreau să spun, iar mama ta a intrat la idei în legătură cu niște lucruri spuse de ea. Iar apoi, când ne-am dus să vedem ce facem cu lucrurile mătușii Ada, am descoperit că bătrâna părăsise azilul destul de subit.

– Pare ceva normal, nu?

– A venit o rudă și a luat-o.

– Asta pare și mai normal, spuse Deborah. De ce s-a precipitat așa mama?

– I-a intrat în cap că s-ar putea să i se fi întâmplat ceva bătrânei.

– Înțeleg.

– Spus pe șleau, se pare că a dispărut. Totul într-un mod foarte firesc. Aranjamente prin avocați, bănci și tot tacâmul. Numai că... n-am reușit să aflăm unde e.

– Vrei să spui că mama s-a dus s-o caute pe undeva?

– Da. Și nu s-a întors când a spus că se întoarce, adică acum două zile.

– Și n-ai auzit de ea?

Nu.

Pentru numele lui Dumnezeu, ar trebui să ai grijă cum trebuie de mama, spuse cu severitate Deborah.

– Nici unul din noi n-am fost în stare să avem grijă cum trebuie de ea, spuse Tommy. Nici tu, Deborah, dacă tot veni vorba. La fel a fost când s-a dus la război și a făcut o grămadă de lucruri care nu erau treaba ei.

– Dar acum e altceva. Vreau să spun, acum e foarte bătrână. Ar trebui să stea acasă și să se îngrijească de ea. Bănuiesc că a ajuns să se plictisească. Asta trebuie să fie adevăratul motiv.

– Market Basing Hospital ai spus? întrebă Tommy.

– Melfrordshire. Cu trenul, cam la o oră, o oră și jumătate de Londra.

– Asta-i! Iar lângă Market Basing e un sat numit Sutton Chancellor.

– Ce legătură are?

– E o poveste prea lungă ca să ți-o spun acum. Are legătură cu un tablou în care e pictată o casă lângă un pod și un canal.

– N-am auzit prea bine, spuse Deborah. Ce spuneai?

– Nu contează. Am să sun la Market Basing Hospital să mai aflu câteva lucruri. Am sentimentul că e într-adevăr mama ta. Când suferă un șoc, oamenii își amintesc adesea la început lucruri care li s-au întâmplat în copilărie, și doar după aceea revin încet, încet la prezent. Ea și-a amintit numele de domnișoară. Se poate să fi avut un accident de mașină, dar nu m-aș mira să-i fi dat cineva una în cap. Cam așa i se întâmplă mamei tale. Își bagă nasul peste tot. Te anunț dacă aflu ceva.

Patruzeci minute mai târziu, în timp ce puneă receptorul în furcă, Tommy se uită la ceasul de mână și oftă obosit. Albert își făcu apariția.

– Cum rămâne cu cina dumneavoastră, domnule? întrebă el. N-ați mâncat nimic, și îmi pare rău s-o spun, am uitat de puilul ăla... S-a făcut serum.

– Nu vreau să mănânc nimic. Vreau să beau ceva. Adu-mi un whisky dublu.

– Vine, domnule.

După câteva minute se întoarse cu licoarea solicitată și i-o oferi lui Tommy care se tolănise în uzatul dar confortabilul său fotoliu.

– Și acum, bănuiesc că vrei să auzi totul, spuse Tommy.

– De fapt, știu cea mai mare parte din el, domnule, spuse Albert pe un ton ușor de scuză. Știți, înțelegând că e vorba de doamna, mi-am luat libertatea să ridic derivația din dormitor. M-am gândit că n-o să vă supărați, cum ar fi făcut doamna.

– Nu te condamn, spuse Tommy. De fapt, îți sunt chiar recunoscător. Dacă ar fi trebuit să încep să explic...

– Să reluați totul, adică? Spitalul și doctorul și sora șefă.

– Nu-i nevoie s-o luăm de la capăt, spuse Tommy.

– Market Basing Hospital, spuse Albert. N-a suflat o vorbă despre asta. N-a lăsat în urmă adresa sau ceva de genul ăsta.

– Nu avea intenția ca asta să fie adresa ei. Din cât am aflat, probabil a fost înlăturată într-un loc, undeva, printr-o lovitură în cap. Cineva a luat-o cu mașina și a lăsat-o undeva la marginea drumului, să pară un accident banal, apoi a fugit. Adăugă: Trezește-mă mâine dimineată la șase și jumătate. Vreau s-o iau din loc devreme.

– Îmi pare rău că vi s-a ars iar puiul în cuptor. L-am pus doar să stea cald și am uitat de el.

– Dă-i încolo de pui! spuse Tommy. Mereu i-am considerat niște păsări tâmpite care nimeresc sub roțile mașinilor și se agită ca bezmeticele. Îngroapă mâine cadavrul și fă-i o înmormântare frumoasă.

– Nu-i în pragul morții, nu-i așa, domnule? Mă refer la doamna.

– Obişnuitele tale inchipuiri melodramatice! Dacă ai fi ascultat ca lumea, ai fi auzit că îşi revine foarte bine, ştie cine este sau a fost şi unde se găseşte, şi au jurat s-o ţină acolo până mă duc eu s-o iau. Sub nici o formă n-o să i se dea voie să se strecoare şi să plece iar să facă proteste pe detectiva.

– Vorbind de detectivi...? Albert ezită, tuşind uşor.

– Nu mai vreau să vorbesc despre asta, spuse Tommy. Las-o baltă. Apucă-te de contabilitate sau de grădinărit sau de orice altceva.

– Mă gândeam doar că... aşa, ca indiciu...

– Ce-i cu indiciile?

– Mă gândeam şi eu.

– De aici vin toate necazurile din viaţă. Din gândit.

– Indiciile, repetă Albert. Tabloul ăla, de pildă. E un indiciu, nu?

Tommy observă că Albert îl agăţase pe perete.

– Dacă tabloul indică ceva, ce credeţi că indică? Adică... ce-i cu el? Trebuie să însemne ceva. Mă gândeam la... scuzaţi-mă că vă spun...

– Dă-i drumu', Albert.

– Mă gândeam la biroul acela.

– Birou?

– Da. Cel care a fost adus o dată cu măsuţa şi cele două scaune şi alte lucruri. Spuneţi că e proprietatea familiei, nu-i aşa?

– A aparţinut mătuşii Ada.

– Asta vroiam să spun, domnule. În locuri de genul ăsta se găsesc indicii. În biruri vechi. Antice.

– Posibil.

– Ştiu că nu era treaba mea şi că n-ar fi trebuit să mă bag, dar nu m-am putut abţine. Cât aţi fost plecat, vreau să spun. Trebuia să arunc o privire.

– Ce... în birou?

– Da, doar să văd dacă nu e vreun indiciu acolo. Vedeţi dumneavoastră, birourile vechi ca acesta au sertare secrete.

– Posibil, spuse Tommy.

– Ei, vedeți? Putea să fie acolo un indiciu, ascuns. Închise în sertarul secret.

– Ideea nu e rea, spuse Tommy. Numai că din cât cunosc, mătușa Ada nu avea nici un motiv să ascundă lucruri în sertare secrete.

– Nu se știe niciodată, când e vorba de doamnele bătrâne. Le place să dosească lucruri. Cum fac coțofenele, de pildă. Ar putea să fie un testament secret, sau ceva scris cu cerneală invizibilă, sau o comoară.

– Regret, Albert, dar cred că am să te dezamănesc. Sunt cât se poate de sigur că n-ai să găsești nimic de genul ăsta în acel drăguț vechi birou de familie care a aparținut cândva unchiul William. Altul care la bătrânețe a devenit scortșos, pe lângă că era surd ca o piatră și avea un temperament foarte rău.

– M-am gândit că nu fac nici un rău dacă mă uit, continuă Albert, adăugând: Oricum trebuia curățat. Știți cum e cu lucrurile bătrânilor.

Tommy se gândi câteva clipe. Își aminti că Tuppencc și cu el se uitaseră în fugă prin sertarele biroului, le pusese ră conținutul în două plicuri mari, și scosese ră din sertarele de jos câteva sculuri de lână, o etolă de catifea neagră și trei fețe de pernă frumoase pe care le pusese ră laolaltă cu alte lucruri de dat. De asemenea, când se întorseseră se uitaseră și prin hărțile din plicuri. Nu găsiseră nimic deosebit de interesant.

– Ne-am uitat prin sertare, Albert. Ne-a luat vreo două seri. Câteva scrisori vechi destul de interesante, câteva bonuri pentru șuncă fiartă și altele pentru fructe conservate, câteva cupoane de rație și alte lucruri datând din timpul războiului. Nimic interesant.

– Da, dar astea sunt doar hărțile și nimicuri, așa cum ați spus. Lucruri pe care lumea le ține prin sertare. Eu mă refer la ceva cu adevărat secret. Știți, când eram băiețandru, am lucrat șase luni la un negustor de antichități... îl ajutam să falsifice lucrurile când era cazul. Însă în felul ăsta am

ajuns să aflu despre sertarele secrete. De regulă se înscriu în același tipar. Există trei sau patru tipuri bine-cunoscute, pe care le modifică din când în când. Nu credeți că ar trebui să aruncați o privire, domnule? Vreau să spun, n-am vrut să mă duc singur, cât nu erați aici. Ar fi fost o îndrăzneală.

Se uită la Tommy cu un aer de câine milog.

– Hai, Albert, cedă Tommy. Să mergem să îndrăznim.

“O piesă foarte drăguță,” gândi Tommy în timp ce stătea lângă Albert și se uita la mostra de moștenire de la mătușa Ada. “Bine păstrat, cu un lustru frumos, dovedind cât de buni erau meșteșugarii de altă dată”.

– Ei bine, Albert, dă-i bătaie. E distracția ta. Dar să nu faci vreo boroboată.

– Eu mereu am fost grijuliu, domnule. În primul rând să lăsăm în jos partea din față și s-o punem pe cele două chestii care se trag. Așa, vedeți, în felul ăsta placa vine jos și pe ea se așeza bătrâna doamnă. Ce cutiuță drăguță de sidef pentru sugativă avea mătușa dumneavoastră. Era în sertarul din stânga.

– Mai sunt și chestiile astea două, spuse Tommy.

Trase două sertare verticale, puțin adânci.

– Oh, astea! Poți pune hârtii în ele, dar n-au nimic secret. Locul cel mai obișnuit e să deschizi dulăpiorul din mijloc... și acolo, la fundul lui, de regulă e o adâncitură mică, împingi fundul și dai de un spațiu. Dar există și alte metode și locuri. Biroul ăsta este genul care are un fel de cutie dedesubt.

– Care nu-i prea secretă, nu-i așa? Doar împingi spre spate o placă...

– Poanta e că arată exact cum te-ai așteptat să arate. Împingi placa spre spate și dai de un spațiu în care poți pune o grămadă de lucruri pe care vrei să le mai păstrezi un pic. Dar asta nu e totul, cum ai fi înclinat să crezi. Pentru că, vedeți, aici e o bucatică de lemn, ca un mic pervaz. Iar de ea poți să tragi în sus, înțelegeți.

– Da, înțeleg. Poți să tragi în sus.

– Iar aici, chiar în spatele încuietorii din mijloc, dai de o ascunzătoare secretă. Vedeți?

– Dar nu e nimic în ea.

– Nu, spuse Albert, arată dezamăgitor. Dar dacă băgați mâna în cavitatea aceea și o răsuciți fie la dreapta, fie la stânga, veți găsi de fiecare parte câte un sertăraș. În partea de sus au o tăietură semicirculară, și dacă o agățați cu degetul... și trageți ușor spre dumneavoastră... În timp ce făcea aceste remarci, Albert ajunsese cu mâna în ceea ce se putea numi o poziție de contorsionist. Uneori se înțepenesc puțin. O clipă... o clipă... iată-l!

Degetul îndoit al lui Albert trase ceva dinăuntru. Îl agăță ușor aducându-l înainte, până când sertărașul strâmt apăru în deschizătură, Albert îl scoase și îl puse în fața lui Tommy cu aerul unui câine care-i aduce osul său stăpânului.

– Așteptați o clipă, domnule. E ceva aici, ceva învelit într-un plic lung și subțire. Acum să ne ocupăm de partea cealaltă.

Schimbă mâna și repetă operațiunea. La un moment dat, fu adus la lumină și al doilea sertăraș, care fu așezat lângă primul.

– Și aici e ceva, spuse Albert. Tot un plic sigilat pe care cineva l-a ascuns cândva aici. N-am încercat să deschid nici unul... n-aș fi făcut una ca asta. Glasul lui era extrem de demn. Am lăsat s-o faceți dumneavoastră... Dar eu spun că... pot fi indicii....

Împreună cu Tommy scoase plicurile din sertarele prăfuite.

Tommy luă întâi un plic sigilat înfășurat de jur împrejur cu o bandă elastică. Banda se desfăcu imediat ce fu atinsă.

– Pare a fi valoros, spuse Albert.

Tommy se uită la plic. Pe el era scris: "Confidențial".

– Iată! spuse Albert. "Confidențial". Asta e un indiciu.

Tommy scoase conținutul plicului. Era o jumătate de foaie de caiet acoperită cu un scris mângălit și îngălbenit.

Tommy o întoarse pe-o parte și pe alta, iar Albert se aplecă peste umărul lui, respirând greu.

– Rețeta doamnei MacDonald pentru crema de somon, citi Tommy. Dată mie ca o favoare aparte. Se iau două livre de somon tocat potrivit, o jumătate de litru de smântână de Jersey, un pahar de vin cu coniac și un castravete proaspăt. Se opri. Regret, Albert, asta e un indiciu care, fără îndoială, o să ne facă buni bucătari.

Albert scoase niște sunete ce exprimau dezgustul și dezamăgirea.

– Nu contează, spuse Tommy. Să-l încercăm pe celălalt.

Următorul plic sigilat părea a fi unul de-a dreptul antic. Avea pe el două sigilii de ceară gri deschis, pe fiecare fiind reprezentat câte un trandafir sălbatic.

– Mătușa Ada a avut o imaginație bogată, spuse Tommy. Mă aștept la cum se prepară plăcinta de carne.

Tommy deschise plicul. Ridică din sprâncene. Din plic căzură zece bacnote de cinci lire împăturite cu grijă.

– Nostim de subțiri, spuse Tommy. Sunt din cele vechi, folosite pe vremea războiului. Hârtie de calitate. Probabil în ziua de azi nu mai sunt legale.

– Bani! rosti Albert. La ce-i trebuiau banii ăștia?

– Oh, asta-i pușculița bătrânelor, spuse Tommy. Mătușa Ada a avut mereu o pușculiță. Cu ani în urmă îmi spunea că orice femeie ar trebui să aibă o pușculiță cu cincizeci de lire în bacnote de câte cinci lire pentru cazuri pe care le numea ea “urgente”.

– Cad bine, presupun, spuse Albert.

– Nu cred că sunt absolut inutilizabile. Probabil se poate aranja să le schimbi la bancă.

– A mai rămas ceva. Plicul din celălalt sertar...

Acesta era mai grosuț. Conținutul său părea să fie mai voluminos și pe el erau aplicate trei sigilii roșii, cu aspect important. Pe plic, același scris de mână dezordonat atenționa: “În eventualitatea morții mele, acest plic va fi trimis închis avocatului meu, domnul Rockbury de la firma

Rochbury & Tomkis, sãu nepotului meu Thomas Beresford. A nu se deschide de nici o persoanã neautorizatã”.

Înãuntru erau câteva foi scrise mărunt. Scrisul era urât, foarte colțuros și pe ici pe colo aproape iligibil. Tommy citi tare, cu destulã greutate.

„Eu, Ada Fanshawe, scriu aici anumite lucruri de care am luat cunoștințã și care mi-au fost spuse de persoanã care locuiește în acest azil numit Sunny Ridge. Nu garantez cã informațiile sunt corecte dar se pare cã existã motive pentru a crede cã aici au loc, sau au avut loc, activități suspecte — posibil criminale. Elizabeth Moody, o femeie prostuțã dar, dupã părerea mea, demnã de încredere, declarã cã a recunoscut aici un bine-cunoscut criminal. Se poate cã printre noi sã se afle la treabã un otrãvitor. Personal, prefer sã rămân o persoanã care nu-și pleacã urechea la zvonuri, totuși am sã veghez. Îmi propun sã scriu orice faptã de care iau cunoștințã. Toatã treaba poate fi o aiurealã. Avocatul meu, sau nepotul meu Thomas Beresford e rugat sã facã cercetãri amãnunțite”

— Iatã! exclamã triumfãtor Albert. V-am spus eu! Asta-i un INDICIU!

CARTEA A PATRA

În care apar o biserică,
niște uși la mansardă și oameni

14. Exerciții de gândire

– **T**ot ce avem de făcut e să gândim, spuse Tuppence.

După fericita reunire a familiei în spital, Tuppence fu predată în grija lui Tommy. În prezent, credincioasa pereche schimba impresii în camera de zi a celui mai bun apartament al hotelului The Lamb and Flag din Market Basing.

– Ia nu te mai gândi, spuse Tommy. Știi ce a spus doctorul înainte să-ți dea drumul. Fără griji, fără efort mental, activitate fizică foarte redusă... totul luat cu ușurelul.

– Ce altceva fac acum? întrebă Tuppence. Stau cu picioarele în sus și cu capul pe două perne, nu-i așa? Cât despre gândire, gânditul nu e neapărat un efort mental. Nu fac matematică, sau studiez economia sau țin contabilitatea casei. Gânditul e doar să stai confortabil și să-ți lași mintea deschisă pentru cazul în care ar putea să-ți apară în ea ceva interesant sau important. În orice caz, nu mă preferi stând aici cu picioarele în sus decât să intru iar în acțiune?

– E cert că nu vreau să te văd intrând din nou în acțiune, spuse Tommy. S-a terminat. Înțelegeți? Trebuie să stai liniștită la pat. Pe cât posibil, n-am să te scap din ochi pentru că nu am încredere în tine, Tuppence.

– Perfect. Sfârșitul conferinței. Acum să gândim. Să gândim împreună. Nu te uita la ce-a spus doctorul. Dacă ai știi cât știu și eu despre doctori...

– Lasă doctorii, faci ce-ți spun eu.

– Perfect. Te asigur că în momentul de față n-am nici un chef de vreo activitate fizică. Treaba e că trebuie să comparăm însemnările. Deținem o grămadă de date. Mai rău ca un talcioc.

– Ce înțelegeți prin date?

– Fapte. Tot felul de fapte. Extrem de multe fapte. Și nu doar fapte. Zvonuri, apropouri, istorioare, bârfe. Lucruri

adevărate și lucruri neadevărate, lucruri importante și lucruri neimportante, toate într-o amestecătură. Nu știu de unde să începem.

– Eu știu, spuse Tommy.

– Perfect. De unde începi?

– Încep cu lovitura în cap pe care ai primit-o.

Tuppence reflectă câteva clipe.

– Nu mi se pare că ar fi chiar un punct de plecare.

Adică, asta e ultimul lucru care s-a întâmplat, nu primul.

– Pentru mine e primul, spuse Tommy. Nu vreau ca lumea să-i dea în cap soției mele. Și este un lucru real, nu o închipuire. Un lucru adevărat care s-a întâmplat cu adevărat.

– Aici sunt de acord cu tine. Asta chiar s-a întâmplat, și mi s-a întâmplat mie, și nu uit. Mă tot gândesc la asta... Adică, de când mi-am recăpătat puterea de a gândi.

– Ai vreo idee cine a făcut-o?

– Din păcate, nu. Eram aplecată asupra unei pietre de mormânt când poc!

– Cine putea să fie?

– Bănuiesc că cineva din Sutton Chancellor. Și totuși pare puțin probabil. N-am prea vorbit cu nimeni.

– Vicarul?

– Nu putea fi vicarul. În primul rând pentru că e un bătrânel cumsecade. Și în al doilea rând pentru că n-ar fi avut destulă putere. Iar în al treilea rând pentru că are o respirație astmatică. Nu s-ar fi putut strecura în spatele meu fără să-l aud.

– Atunci, dacă îl elimini pe vicar...

– Tu nu?

– Ba da, și eu. După cum știi, am fost și am vorbit cu el. E aici de mulți ani și toată lumea îl știe. Presupun că n-ar fi greu să te prefaci că ești un vicar blajin, dar asta o săptămână sau două, nu zece sau doisprezece ani.

– Ei bine, următoarea suspectă ar fi domnișoara Bligh. Nellie Bligh. Deși naiba știe de ce. Nu putea să creadă că încercam să fur o piatră de mormând.

– Ai sentimentul că ar fi putut fi ea?

– Nu prea. Firește, are capacitatea. Dacă vroia să mă urmărească și să vadă ce fac, apoi să mă troznească, ar fi făcut-o cu succes. Și; asemeni vicarului, era... la fața locului. Era în Sutton Chancellor, fâțâindu-se ba înăuntru ba în afara casei ei, să facă ba una ba alta, și m-ar fi putut zări în cimitir, apoi, din curiozitate, să vină în vârful picioarelor, să mă vadă cercetând piatra de mormânt, să nu-i convină din cine știe ce motiv ce fac și să mă lovească în cap cu unul din vasele de metal pentru flori sau ceva la îndemână. Dar să nu mă întrebi de ce. Nu văd motivul.

– Cine urmează, Tuppence? Doamna Cockerell, parcă?

– Doamna Copleigh. Nu, nu putea fi doamna Copleigh.

– De ce ești atât de sigură? Trăiește în Sutton Chancellor, putea să te fi văzut plecând din casă și să te fi urmărit.

– Da, dar vorbește prea mult, spuse Tuppence.

– Nu prea văd ce are vorbitul cu treaba asta.

– Dacă ai fi ascultat-o ca mine o seară întreagă, ți-ai fi dat seama că o femeie care vorbește atât, un torent constant și non-stop, nu poate fi totodată și o femeie de acțiune! N-ar fi putut veni aproape de mine fără să vorbească în timpul asta cât o ținea gura de tare.

Tommy reflectă asupra acestui aspect.

– Perfect, spuse el. În astfel de lucruri judeci bine, Tuppence. O excludem și pe doamna Copleigh. Cine mai e?

– Amos Perry, spuse Tuppence. Țsta e cel care locuiește la Canal House (Trebuie să-i spui Canal House pentru că mai sunt multe nume ciudate, și așa i s-a spus la început). Este soțul vrăjitoarei prietenoase. E ceva cam ciudat cu el. E un pic redus mintal și e un bărbat puternic, și i-ar putea da oricui în cap dacă ar vrea, și chiar cred că e posibil ca în anumite împrejurări să fi vrut... deși nu prea știu de ce ar fi

vrut să mă pocnească pe mine. Oricum, e mai posibil să fi fost el decât domnișoara Bligh care mi se pare a fi una din femeile alea obositoare, dinamice, care umblă de colo-colo punându-i la treabă pe enoriași și vârându-și nasul peste tot. Nu e deloc genul care ar recurge la un atac fizic, decât poate dintr-un motiv emoțional foarte puternic. Adăugă, înfiorându-se ușor: Știi, am fost înspăimântată de Amos Perry, când am dat ochii cu el prima dată. Îmi arăta grădina lui. Am simțit brusc că... ei bine, că nu mi-ar plăcea să mă pun rău cu el... sau să-l întâlnesc noaptea, pe un drum întunecat. Am simțit că era un om care n-ar fi vrut să fie violent, dar care putea fi violent dacă ceva îl scotea din fire.

– Perfect, spuse Tommy. Amos Perry. Numărul unu.

– Și apoi, soția lui, adăugă încetișor Tuppence. Vrăjitoarea prietenoasă. Era cumsecade și mi-a plăcut... nu vreau să fie ea... nu cred că a fost ea, dar cred că e amestecată în niște treburile... Treburile care au legătură cu casa aceea. Vezi tu, asta e un alt punct. Tommy... Noi nu știm care din toate astea este lucrul important... Am început să mă întreb dacă nu cumva totul se învâрте în jurul acelei case... dacă nu cumva casa e punctul central. Tabloul ăla... Tabloul ăla înseamnă ceva, nu-i așa Tommy? Trebuie să însemne.

– Da, și eu cred că trebuie să însemne ceva.

– Am venit aici încercând s-o găsească pe doamna Lancaster... dar nimeni de aici nu pare să fi auzit de ea. Mă întreb dacă lucrurile n-au apucat o cale greșită... dacă doamna Lancaster nu e în pericol (pentru că eu încă sunt sigură că e în pericol) din cauză că era stăpâna tabloului. Nu cred că ea a fost vreodată la Sutton Chancellor... dar a primit, sau a cumpărat un tablou cu o casă de aici. Iar tabloul acela înseamnă ceva... într-un fel, e o amenințare pentru cineva.

– Doamna Cacao – doamna Moody – i-a spus mătușii Ada că a recunoscut la Sunny Ridge pe cineva... cineva legat de o "activitate criminală". Cred că această activitate criminală are legătură cu tabloul, cu casa de lângă canal și cu un

copil care probabil a fost omorât acolo... Mătușa Ada a admirat tabloul doamnei Lancaster... iar doamna Lancaster i l-a dăruit... și poate a vorbit despre el, de unde l-a luat, sau cine i l-a dat, și unde era casa... Doamna Moody a fost eliminată pentru că recunoscuse clar pe cineva implicat într-o activitate criminală.

– Mai spune-mi o dată discuția pe care ai avut-o cu dr. Murray, spuse Tuppence. După ce ți-a vorbit despre doamna Cacao, a continuat să-ți povestească despre anumite tipuri de criminali, dându-ți exemple cazuri reale. Unul era cel al unei femei care condusese un azil de bătrâne... îmi amintesc că parcă am citit ceva despre asta. Bătrânele îi donau banii pe care îi aveau, iar apoi trăiau fericiți acolo până la moarte, bine hrăniți și îngrijiți, fără grija banilor. Și erau foarte fericiți... doar că, de regulă, într-un an mureau liniștiți în somn. Apoi lumea a început să intre la idei. A fost arestată și condamnată pentru crimă... Dar n-a avut nici o remușcare, și chiar a protestat spunând că tot ce făcuse făcuse din bunătațe și din milă pentru dragele bătrâne.

– Da. Așa e, dar nici eu nu-mi amintesc acum numele femeii.

– Asta nu contează, spuse Tuppence. Apoi a citat un alt caz. Cazul unei femei care lucra prin diferite case, ca bucătăreasă sau menajeră. Uneori nu se întâmpla nimic. Alteori aveau loc un gen de otrăviri în masă. S-a presupus că era vorba de alimente otrăvitoare. De fiecare dată simptomele erau foarte rezonabile. Unele persoane își reveneau.

– De obicei prepara sandviciuri pe care le punea la pachet și le dădea să le ia la picnic. Era foarte cumsecade și devotată și, de regulă, când era vorba de o otrăvire în masă, manifesta ea însăși niște semne și simptome de otrăvire. Probabil le exagera efectul. Apoi pleca și se muta la altă familie, în cu totul altă parte a țării. Asta a ținut câțiva ani.

– Așa e, da. Nimeni n-a fost în stare să înțeleagă de ce o făcea. Căpătase un fel de dependență... sau devenise un obicei? Era pentru ea o distracție? Nimeni n-a știut cu

adevărat. Părea să nu fi avut niciodată un dinte împotriva cuiva. Să fi fost atinsă la bibilică?

– Da, asta trebuie să fi fost, spuse Tommy. Cea de-a treia a fost și mai ciudată. O franțuzoaică. O femeie care suferea teribil de pe urma morții soțului său și a copilului său. Era distrusă și era un înger milostiv.

– Așa e, îmi amintesc. Îi spuneau îngerul nu știu cărui sat. Givon sau ceva în genul ăsta. Se ducea la toți vecinii și îi îngrijea când erau bolnavi. În special se ducea la copiii care erau bolnavi. Îi îngrijea cu devotament. Dar mai devreme sau mai târziu, aparent după o revenire ușoară, se îmbolnăveau și mai rău și mureau. Își petrecea ore întregi plângându-i, se ducea la înmormântare și jelea și toți spuneau că nu știau ce s-ar fi făcut fără îngerul care îi îngrijise pe scumpii lor și făcuse tot ce putuse.

– De ce vrei să revezi toate astea, Tuppence?

– Pentru că mă întrebam dacă nu cumva dr. Murray a avut un motiv să ți le înșire.

– Vrei să spui că a adunat...

– Cred că a adunat laolaltă trei cazuri care sunt bine cunoscute, apoi le-a încercat, ca pe-o mânășă, să vadă dacă se potrivesc cuiva de la Sunny Ridge. Cre¹ că, într-un fel, vreunul s-ar putea potrivi. Domnișoarei Packard i s-ar potrivi primul caz. Priceputa șefă a unui azil.

– Tu chiar ai ceva cu femeia aia. Mie mi-a plăcut mereu.

– Aș spune că oamenilor le plac criminalii, până să se dovedească faptul că sunt criminali. Ei sunt precum escrocii sau șarlatanii care arată întotdeauna atât de cinstiți și par atât de cinstiți! Aș zice că toți criminalii par foarte cumsecade și miloși. În orice caz, domnișoara Packard este foarte eficientă și are toate mijloacele să cauzeze o frumusețe moarte naturală, fără să stârnească bănuieli. S-ar putea ca doamna Cacao s-o fi bănuț pentru că ea însăși era nițel tăcănită și îi înțelegea pe tăcăniți, sau poate că a mai dat cândva de ea.

– Nu cred că domnișoara Packard ar avea vreun profit financiar de pe urma morții vreunei bătrâne.

– Nu se știe, spuse Tuppence. Ar putea exista o cale mai isteată, nu să profiți de pe urma tuturor deceselor. Să faci doar o bătrâna sau două, unele bogate, să-ți lase o grămadă de bani; dar să ai mereu câteva decese absolut naturale, de pe urma cărora n-ai avut nimic de câștigat. Așa că, vezi, eu cred că dr. Murray s-ar fi putut, doar s-ar fi putut, să-și fi pus ochii pe domnișoara Packard și să-și fi spus: "Prostii, am început să inventez". Totuși, gândul i s-a întipărit în minte. Al doilea caz pe care l-a menționat s-ar putea potrivi cuiva din personalul casnic, sau bucătăresei, sau chiar vreuneia din infirmiere. Cineva angajat în locul respectiv, o femeie de etate, de încredere, dar care are păsărica asta. Poate a avut ciudă pe cineva, sau i-au plăcut unele paciente de acolo. Aici nu putem merge mai departe cu ghicitul, pentru că nu cunoaștem suficient de bine pe nimeni.

– Și a treia?

– Cu cea de-a treia e mai greu, recunosc Tuppence. Cineva devotat, dedicat cu trup și suflet.

– Poate doctorul a adăugat cazul ăsta doar ca o măsură de siguranță, spuse Tommy, apoi adăugă: Mă gândesc la infirmiera irlandeză.

– Cea drăguță căreia i-am dat etola de blană?

– Da, cea drăguță care îi plăcea mătușii Ada. Și foarte miloasă, Părea atât de atașată de toate bătrânele, și îi părea atât de rău când mureau! Era foarte necăjită când a vorbit cu noi, nu-i așa? Tu așa ai spus. Spunea că pleacă, dar n-a prea vrut să ne spună de ce.

– Presupun că trebuie să fi fost o fire destul de sensibilă. Infirmierele nu trebuie să fie prea miloase. Nu e bine pentru pacienți. Li se spune să fie detașate și eficiente și să inspire încredere.

– Vorbește infirmiera Beresford, o tachină Tommy.

– Dar să revenim la tablou, spuse Tuppence. Să ne concentrăm asupra tabloului. Mi s-a părut foarte interesant ce mi-ai spus despre doamna Boscowan. Pare interesantă.

– Era interesantă. Cred că cea mai interesantă persoană peste care am dat în afacerea asta. Genul de persoană care pare să cunoască lucrurile, dar nu gândindu-se la ele. Era ca și cum știa ceva ce eu nu știam despre locul ăsta, și probabil nici tu. Dar știa ceva.

– E ciudat ce-a spus despre barcă, spuse Tuppence. Tabloul acela n-a avut inițial o barcă. De ce crezi că acum are?

– Nu știu.

– Era vreun nume pictat pe barcă? Nu-mi amintesc să fi văzut... dar nici nu m-am uitat foarte atent.

– Avea pe ea Waterlily.

– Un nume foarte potrivit pentru o barcă... oare de ce îmi amintește?

– Habar n-am.

– Iar ea era foarte sigură că nu soțul ei a pictat barca aia... Putea s-o fi pus pe urmă.

– Ea spune că nu... și era foarte convinsă.

– Mai e o posibilitate pe care n-am luat-o în calcul, spuse Tuppence. Mă refer la lovitura pe care am primit-o. Poate că cineva străin de sat m-a urmărit din Market Basing până aici ca să vadă după ce umblu. Pentru că am intrat în toate agențiile imobiliare de acolo și am pus tot soiul de întrebări. M-au îmbălmăjit în privința casei. Au fost foarte evazivi. Mai evazivi decât ar fi fost normal. Același gen de evaziune de care m-am lovit când am încercat să aflăm unde plecase Lancaster. Avocați și bănci, un proprietar care nu putea fi contactat pentru că era în străinătate. Același tipar. Au trimis pe cineva să-mi urmărească mașina, vroiau să vadă ce fac, și la momentul potrivit mi-au dat la cap. Și uite așa ajungem la piatra de mormânt din cimitir. De ce nu vroia cineva să mă uit la vechile pietre de mormânt? Oricum erau dărămate. Probabil vreun grup de băieți care se amuză devastând cabine telefonice s-au gândit să se distreze profanând mormintele.

– Spui că erau niște cuvinte pictate... sau stângaci încrustate?

– Da, făcute cu dalta, cred. Cine le-a scris n-a făcut treabă bună. Numele, Lily Waters, și vârsta, șapte ani. Asta se vedea bine. Apoi urmau frânturi de cuvinte... Părea “Oricine...” iar apoi “încălca câtuși de puțin aceste...” și “Millston”.

– Îmi sună cunoscut.

– Ar trebui. Sunt clar din Biblie... dar scrise de cineva care nu era prea sigur care erau cuvintele pe care vroia să le lase ca epitaf.

– Toată treaba e foarte ciudată.

– Și de ce s-ar fi supărat cineva? Încercam doar să-i ajut pe vicar și pe sârmanul om care încerca să-și găsească fetița dispărută... Uite, am ajuns iar la motivul copilului dispărut. Doamna Lancaster vorbea de un biet copil zidit în spatele unui cămin, iar doamna Copleigh sporovăia despre călugărițe zidite și copii omorâți, și o mamă care a ucis un prunc, și despre un amant, și un copil nelegitim, și o sinucidere... Toate astea sunt povești vechi și bârfe și zvonuri și legende puse laolaltă și făcute varză! În tot cazul, Tommy, există un fapt concret... nu un zvon sau o legendă...

– Adică?

– Din hornul căminului acestei Canal House a căzut această păpușă veche și răpcigoasă. Păpușa unui copil. Trebuie să fi stat mult, foarte mult acolo, acoperită de funingine și moloz.

– Păcat că n-o aveam, spuse Tommy.

– O am, rosti cu glas triumfător Tuppence.

– Ai adus-o cu tine?

– Da. M-a șocat, să știi. M-am gândit s-o iau și să o cercetez. N-a vrut-o nimeni. Îmi imaginez că familia Perry ar fi aruncat-o imediat. O am aici.

Se ridică de pe divan, se duse la geamantan, răscoli puțin, apoi aduse ceva învelit într-un ziar.

– Uite-o, Tommy, privește-o.

Tommy desfăcu ziarul destul de curios. Scoase cu grijă păpușa ruptă. Brațele și picioarele îi atârnavă lălâi, iar zdrențele care îi mai rămăseseră căzură când Tommy le atinse.

Corpul era făcut dintr-o piele subțire umplută cu rumeguș, dar acum era scofâlcită din cauză că pe ici pe colo rumegușul se scursese. În timp ce Tommy umbla cu ea, și umbla ușor, abia atingând-o, corpul se desfăcu brusc într-o rană mare din care începu să curgă rumeguș și, o dată cu el, mici pietricele care se împrăștiară care-ncotro pe podea. Tommy începu să le adune cu grijă.

– Doamne Dumnezeule, își spuse el, Doamne Dumnezeule!

– Ce ciudat, e plină de pietricele. Crezi că-s bucățele de dărâmături de horn? O fi tencuială căzută?

– Nu, spuse Tommy. Pietricelele astea erau în corp.

Adunase între timp pietricelele cu grijă, iar acum băgă degetul în carcasa păpușii și mai scoase câteva. Se duse cu ele la fereastră și le rostogoli dintr-o mână în alta. Tuppence îl urmărea nedumerită.

– Ce idee ciudată, să umpli o păpușă cu pietricele, spuse ea.

– Ei bine, nu e chiar tipul obișnuit de pietricele. A existat un foarte bun motiv pentru treaba asta.

– Ce vrei să spui?

– Uită-te la ele. Joacă-te puțin cu ele.

Tuppence îi luă din mână câteva.

– Nu-s decât pietricele, spuse ea. Unele destul de mari, altele micuțe. De ce ești atât de emoționat?

– Pentru că încep să înțeleg cum stă treaba, Tuppence. Asta nu-s pietricele, fata mea, sunt diamante.

15. O seară la parohie

– **D**iamante! icni Tuppence.

Uitându-se de la el la pietricelele pe care le ținea încă în mână, spuse:

– Aceste chestii prăfuite, diamante?

Tommy dădu afirmativ din cap.

– Acum treaba începe să aibă sens, Tuppence. Totul se leagă. Canal House. Tabloul. Așteptă să audă Ivor Smith de păpușă. Are deja un buchet pregătit pentru tine, Tuppence.

– De ce?

– Pentru că l-ai ajutat să strângă cercul în jurul unei mari bande de infractori!

– Tu și Ivor Smith al tău! Îmi închipui să acolo ai stat toată săptămâna asta, abandonându-mă în spitalul ăla scârbos... tocmai când aveam nevoie de o conversație sclipitoare și îmbărbătare.

– Am venit practic în fiecare seară, în orele de vizită.

– Nu mi-ai povestit prea multe.

– Am fost atenționat de balaurul ăla de soră să nu te obosesc. Dar poimăine vine aici Ivor în persoană, și vom avea o mică serată la parohie.

– Cine mai vine?

– Doamna Boscowan, unul din marii proprietari de pământ, prietena ta domnișoara Bligh, vicarul, firește, tu și cu mine...

– Și Ivor Smith. Care e numele lui adevărat?

– Din câte știu, Ivor Smith.

– Întotdeauna că mi-ar fi plăcut să vă văd pe tine și pe Albert descoperind sertarele din biroul mătușii Ada.

– Tot meritul îi aparține lui Albert. Și-a însușit bine lecțiile pe tema asta. A învățat totul de la un negustor de antichități.

– Imaginează-ți! Mătușa ta Ada lăsând un document secret asigurat cu sigiliu! În realitate, nu știa nimic, dar era gata să creadă că la Sunny Ridge era cineva care era periculos. Mă întreb dacă știa că acel cineva era domnișoara Packard.

– Asta-i doar ideea ta.

– O idee foarte bună dacă ceea ce căutăm noi e o bandă de infractori. Au nevoie de un loc draguț ca Sunny Ridge, respectabil și bine condus, cu un infractor competent care să-l

conducă. Cineva cu o calificare corespunzătoare pentru a avea acces la droguri ori de câte ori e nevoie de ele. Iar acceptând că unele decese de acolo au fost foarte firești, doctorul poate fi influențat să creadă că toate sunt perfect în regulă.

– Ai găsit răspuns la toate, dar de fapt ai uitat că adevăratul motiv pentru care ai început s-o bănuiești pe domnișoara Packard este că nu ți-au plăcut dinții ei.

– Ca să te mănânc mai bine, rosti gânditoare Tupence. Să-ți spun ceva, Tommy... Să presupunem că tabloul ăsta – tabloul casei de lângă canal – n-a aparținut niciodată doamnei Lancaster...

– Dar știm că i-a aparținut. Tommy o privi lung.

– Nu, nu știm. Știm că așa a spus domnișoara Packard... Domnișoara Packard a fost cea care ne-a spus că doamna Lancaster i l-a dat mătușii Ada.

– Dar de ce... Tommy se opri.

– Poate de asta doamna Lancaster a fost luată de acolo... Să nu ne spună că tabloul nu i-a aparținut, și că nu i l-a dat mătușii Ada.

– Cred că ideea e prea exagerată.

– Poate... Dar tabloul a fost pictat în Sutton Chancellor... Casa din tablou este o casă din Sutton Chancellor... Avem motive să credem că acea casă este – sau a fost – folosită ca ascunzătoare de către o asociație criminală. E de crezut că în spatele acestei bande se află domnul Eccles. Domnul Eccles a trimis-o pe doamna Johnson s-o ia pe doamna Lancaster. Nu cred că doamna Lancaster a fost vreodată în Sutton Chancellor, sau în Canal House, sau că a avut un tablou cu casa asta... deși cred că a auzit pe cineva la Sunny Ridge vorbind despre ea... pe doamna Cacao, poate? Așa că a început să trângănească, ceea ce era periculos, astfel că a trebuit să fie îndepărtată. Într-o zi, tot o găsesc eu! Reține vorbele mele, Tommy.

II

– Arăți grozav, doamnă Tommy, dacă îmi dai voie să ți-o spun, zise domnul Ivor Smith.

– Mi-am revenit complet, spuse Tuppence. Ce prostie din partea mea să mă las doborâtă!

– Meriți o medalie... Mai ales pentru afacerea asta cu păpușa. Cum ai dat de toate astea, zău că nu știu!

– Ea e ogarul ideal, spuse Tommy. Dă-i să adulmece o urmă și pornește ca din pușcă.

– Nu o să mă țineti la distanță de întrunirea din seara asta, nu? întrebă Tuppence bănuitoare.

– Categoric nu. O parte din lucruri au fost lămurite. N-am cuvinte să vă spun cât de recunoscător vă sunt amândurora. Mirosisem ceva în legătură cu această deosebit de ingenioasă bandă de infractori care era autoarea unui număr fantastic de jafuri care au avut loc în ultimii cinci sau șase ani. După cum i-am spus lui Tommy când a venit să mă întrebe dacă știm ceva despre domnul nostru perfect încadrat în legalitate, domnul Eccles, îl bănuiam de mult, numai că nu era omul împotriva căruia poți obține ușor o dovadă. E mult prea atent. Practică avocatura... O meserie comună și autentică, cu clienți autentici... Cum îi spuneam lui Tommy, unul din aspectele importante era acest lanț de case. Case autentice, respectabile, cu oameni autentici și respectabili locuind în ele un timp relativ scurt... după care plecau. Acum, mulțumită duminică, doamnă Tommy, care ai descoperit treaba cu căminul și păsările moarte, am descoperit una din aceste case. Casa în care a fost ascunsă o parte din marfa furată. Sistemul a fost foarte isteț. Bijuteriile și alte chestii de genul ăsta erau schimbate pe diamante brute care erau ascunse, iar apoi când sosea timpul erau duse în străinătate cu avionul sau cu bărci de pescuit. Asta, desigur, când toată zarva stârnită de furt se potolea.

– Ce e cu familia Perry? Sunt... Sper că nu sunt... amestecați în asta?

– Nu poți fi sigur, spuse domnul Smith. Nu, nu poți fi sigur. Mi se pare posibil ca doamna Perry, cel puțin, să știe ceva, sau să fi știut cândva.

– Vreți să spuneți că chiar e una dintre infractori?

– Asta nu. Dar s-ar putea ca banda s-o fi avut cu ceva la mână.

– Cu ce?

– Ei bine, să nu spui nimănui, știu că pot avea încredere în discreția dumitale când e vorba de astfel de lucruri, dar poliția locală a avut întotdeauna bănuiala că soțul ei, Amos Perry, ar fi putut fi cel responsabil de valul de crime cărora le-au căzut victime copiii cu mulți ani în urmă. Nu e foarte sănătos la mine. Părerea medicilor a fost că putea foarte ușor să fi fost cuprins de mania exterminării copiilor. N-a existat niciodată vreo dovadă directă, dar soția lui a fost poate exagerat de săritoare să-i asigure de fiecare dată un alibi solid. Dacă-i așa, n-a fost greu pentru banda asta de oameni lipsiți de scrupule s-o strângă cu ușa și s-o bage ca chiriaș în casa în care își ascundeau prada știind că o să-și țină gura. S-ar putea chiar ca ei să dețină vreo probă incriminantă la adresă soțului ei. Dumneata i-ai cunoscut, doamnă Tommy... Cum ți s-au părut?

– Ea mi-a plăcut, spuse Tuppence. Cred că era... ei bine, am catalogat-o ca o vrăjitoare prietenoasă care se ocupă cu magia albă, nu neagră.

– Și el?

– El mă înspăimânta. Dar nu tot timpul. Doar uneori. Părea să devină brusc uriaș și amenințător, însă doar preț de câteva minute. Nu-mi dădeam seama de ce îmi era frică, dar îmi era. Cum spuneți, probabil că simțeam că nu era chiar întreg la minte.

– O mulțime de oameni sunt așa, spuse domnul Smith. Și cel mai adesea nu sunt deloc periculoși. Dar parcă poți să știi?

– Ce facem diseară la parohie?

-- Punem niște întrebări. Ne întâlnim cu câțiva oameni. Aflăm unele lucruri care vor spori numărul informațiilor de care aveam nevoie.

– Va fi și maiorul Waters acolo? Cel care i-a scris vicarului despre copil?

– Se pare că nu există o asemenea persoană! În locul în care a fost înălăturată vechea piatră de mormânt s-a găsit un sicriu... un sicriu de copil, căptușit cu plumb... Și era plin cu marfă furată. Bijuterii și obiecte din aur însușite în urma unei spargerii date în apropiere de St. Albans. Scrisoarea către vicar avea ca scop să se afle ce se întâmplase cu mormântul. "Distracția" flăcăilor din localitate incurcase lucrurile.

III

– Îmi pare atât de rău, draga mea, spuse vicarul venind spre Tuppence cu mâinile întinse. Da, am fost tare necăjit când am aflat ce-ai pățit, după ce ai fost atât de amabilă și ai vrut să mă ajuți! Am considerat că e numai vina mea. N-ar fi trebuit să te las să umbli printre morminte, deși nu aveam nici un motiv să bănuiesc că o bandă de huli-gani...

– Nu vă mai necăjiți, vicare, rosti domnișoara Bligh apărând pe neașteptate lângă el. Sunt sigură că doamna Beresford știe că întâmplarea n-are nici o legătură cu dumneavoastră. A fost într-adevăr foarte amabilă că a dorit să vă ajute, dar acum totul a trecut, și se simte bine. Nu-i așa, doamnă Beresford?

– Categorie, spuse Tuppence, ușor supărată că domnișoara Bligh se pronunța cu atâta siguranță asupra sănătății ei.

– Luați loc aici și puneți-vă o pernă la spate, spuse domnișoara Bligh.

– N-am nevoie de pernă, spuse Tuppence, refuzând scaunul pe care domnișoara Bligh, serviabilă, îl trase spre ea. Se așază în schimb pe un scaun cu spătarul drept și extrem de neconfortabil, de cealaltă parte a căminului.

În ușa din față se auzi o bătaie puternică și tresăriră toți. Domnișoara Bligh se grăbi către ieșire.

– Nu vă deranjați, vicare, mă duc eu, spuse ea.

– Te rog, ești foarte amabilă.

În holul de afară se auziră voci joase, apoi domnișoara Bligh se întoarse cu o femeie masivă îmbrăcată într-o chestie din brocart, iar în spatele ei venea un bărbat foarte înalt și slab, cu o înfățișare cadaverică. “Parcă e desprins din pânzele lui El Greco”, gândi Tuppence.

– Sunt încântat să vă văd, spuse vicarul și se întoarse. Permiteți-mi să fac prezentările. Sir Philip Starke, domnul și doamna Beresford. Domnul Ivor Smith. Ah! Doamna Boscowan. Nu v-am văzut de foarte mulți ani.

– Pe domnul Beresford l-am cunoscut, spuse doamna Boscowan. Se uită la Tuppence. Îmi pare bine de cunoștință. Am auzit că ai avut un accident.

– Da, acum mă simt perfect.

Prezentările fiind terminate, Tuppence se așeză la loc pe scaunul ei. Se simțea mai obosită ca de obicei și își zise că poate din cauza loviturii primite. Stătea liniștită, cu ochii pe jumătate închiși, cercetându-i cu atenție pe toți cei din încăpere. Nu asculta ce se vorbea, doar privea. Avea sentimentul că unele din personajele dramei în care se implicase fără voia ei se aflau de față și că putea să asiste la o scenă dramatică. Lucrurile începuseră să se închege, formând un nucleu compact. Sosirea doamnei Boscowan și a lui sir Philip Starke semăna cu o tehnică regizorală prin care două personaje, până acum nedezvăluite, sunt aduse pe neașteptate în scenă. Fuseseră tot timpul acolo, în culise, dar nu pe scenă. Erau implicați într-un anumit fel, aveau legătură cu toată povestea. De ce veniseră în seara asta, aici? se întrebă Tuppence. Îi convocase cineva? Ivor Smith?

Le ordonase să vină, sau doar le-o ceruse cu blândețe? Sau îi erau tot atât de străini cum îi erau ei? Își spuse în gând: “Totul a început la Sunny Ridge, dar nu Sunny Ridge e adevăratul miez al problemei. Problema a fost întotdeauna

aici, în Sutton Chancellor. Aici s-a întâmplat totul. Și nu foarte de curând, aproape sigur că nu de curând. Cu mult în urmă. Ceva ce nu avea nici o legătură cu doamna Lancaster... dar în care a fost implicată fără să știe. Așadar, unde e acum doamna Lancaster?"

O străbătu un fior rece "Poate e moartă..."

Dacă era așa, înseamnă că ea însăși dăduse greș. Ea pornise pe urmele doamnei Lancaster, temându-se că era amenințată de un pericol, ea se hotărâse s-o găsească și s-o protejeze.

Dar dacă nu era moartă? "Atunci, o voi găsi!" își zise Tuppence.

Sutton Chancellor... Aici se întâmplase dintr-un început ceva periculos. Casa de lângă canal făcea parte din acel ceva. Să fi fost ea centrul, sau centrul era Sutton Chancellor însuși? Un loc în care oamenii trăiseră, la care veniseră, îl părăsiseră, din care fugiseră, se evaporaseră, dispăruseră și reapăruseră. Ca sir Philip Starke.

Fără să întoarcă gâtul, Tuppence își îndreptă ochii spre sir Philip Starke. Nu știa nimic despre el, în afara celor îndrugate de doamna Copleigh în timpul monologului ei despre locuitorii satului. Un bărbat liniștit, un om învățat, botanist, industriaș, sau cel puțin unul care deținea un pachet mare de acțiuni în industrie. Prin urmare, un om bogat... și un om care iubea copiii. Iată că iar se întorcea la asta. Iarăși copii. Casa de lângă canal, și pasărea din cămin și păpușa care căzuse din horn, pusă acolo de cineva. O păpușă care avea în corpul ei o mână de diamante – profitul infracțiunii. Asta era una din activitățile unei mari bande de infractori. Dar există infracțiuni mult mai sinistre decât jafurile. Doamna Copleigh spusese: "Întotdeauna mi-am imaginat că el s-ar fi putut s-o fi făcut".

Sir Philip Starke criminal? Pe sub genele pe jumătate coborâte, Tuppence îl studie perfect conștientă că-l studiază pentru a afla dacă se potrivește în vreun fel cu concepția ei despre un criminal... mai ales un ucigaș de copii.

Se întrebă câți ani putea să aibă. Cel puțin șaptezeci, poate mai mult. Un chip uzat, ascetic. Da, hotărât ascetic. O față chinuită. Și ochii aceia mari și întunecați. Ochii lui El Greco. Corpul descărnat.

De ce venise în seara asta aici? se întrebă ea. Ochii îi alunecară spre domnișoara Bligh. Stătea pe scaun cam fără astâmpăr, mișcându-se din când în când să tragă o masă mai aproape de cineva, să ofere o pernuță, să schimbe poziția cutiei cu trabucuri sau a chibriturilor. Agitată, neliniștită. Se uita la sir Philip Starke. De fiecare dată când se destindea, ochii i se îndreptau spre el.

“Devotamentul de câine”, se gândi Tuppence. “Trebuie că a fost îndrăgostită de el cândva. Poate încă mai este. Nu încetezi să iubești pe cineva doar pentru că ai îmbătrânit. Unii oameni, ca Deborah și Derek, așa cred. Ei nu-și pot imagina că cineva care nu mai e tânăr poate fi îndrăgostit. Dar eu cred că ea... cred că ea încă mai e îndrăgostită de el, îndrăgostită nebunește, fără speranță. Cine a spus, doamna Copleigh sau vicarul, că în tinerețe a fost secretara lui și încă mai are grijă de afacerile lui de aici?”

“Ei bine, e destul de normal. Secretarele se îndrăgostesc adesea de șefii lor. Așa că să spunem că Gertrude Bligh l-a iubit pe Philip Starke. Ajută la ceva treaba asta? A știut sau a bănuیت domnișoara Bligh că în spatele calmului de ascent al lui Philip Starke zăcea amenințarea îngrozitoare a nebuniei? Ținea atât de mult la copii!”

“Chiar prea mult, îmi ziceam”, spusese doamna Copleigh. Nu o dată s-a întâmplat ca lucrurile să stea așa. Poate avea motiv să arate atât de chinuit.

“Dacă nu ești patolog sau psihiatru sau ceva de genul ăsta, nu cunoști nimic despre criminalii nebuni”, gândi Tuppence. “De ce să vrea să omoare copii? Ce îi îndeamnă la asta? Le pare rău după aceea? Sunt dezamăgiți, sunt nefericiți până la disperare, sunt îngroziți?”

În momentul acela își dădu seama că privirea lui poposisese asupra ei. Ochii lui îi întâlneau pe ai ei părând să-i transmită un mesaj.

“Te gândești la mine”, spuneau acei ochi. “Da, e adevărat ce gândești. Sunt un om hăituit”.

Da, asta îl descria cu exactitate – Era un om hăituit.

Tuppence își feri ochii. Privirea i se îndreptă spre vicar. Îi plăcea vicarul. Era un scump. Oare știa ceva? Se putea să trăiască sau să fi trăit în mijlocul unor nelegiuiiri pe care nici măcar nu le-a bănuțit vreodată. Poate că în jurul lui se petreceau lucruri de care habar n-avea, pentru că avea acea calitate, destul de tulburătoare – inocența.

Doamna Boscowan? Dar despre doamna Boscowan era greu să știi ceva. O femeie de vârstă mijlocie, o personalitate, cum spusese Tommy, dar care nu exprima prea mult. Chiar în acel moment doamna Boscowan se ridică brusc de pe scaun.

– Vă deranjează dacă mă duc sus să mă spăl? întrebă ea.

– Oh, desigur. Domnișoara Bligh sări în picioare. Vă conduc eu.

– Cunosce perfect drumul, spusese doamna Boscowan. Nu te deranja... Doamnă Beresford?

Tuppence trăsări ușor.

– Am să-ți arăt unde-i baia, spusese doamna Boscowan. Vino cu mine.

Tuppence se ridică ascultătoare ca un copil, deși în sinea ei nu vru s-o recunoască. Dar știa că fusese chemată la ordine, iar când doamna Boscowan te chema la ordine, te supuneai.

Doamna Boscowan ajunsese între timp în hol, iar Tuppence o urmă. Doamna Boscowan începu să urce scările... Tuppence după ea.

– Camera de oaspeți e în vârful scărilor, spusese doamna Boscowan. E întotdeauna pregătită. Din ea dai într-o baie.

Deschise ușa din capul scărilor, intra, aprinse lumina, iar Tuppence o urmă.

– Mă bucur că te-am găsit aici, spuse doamna Boscowan. Speram să te găsesc. Eram îngrijorată pentru dumneata. Nu ți-a spus soțul dumitale?

– Am înțeles că i-ai spus ceva.

– Da, eram îngrijorată. Închise ușa în urma lor, dând astfel impresia unei discuții particulare, între patru ochi. Ai considerat, cât de cât, că Sutton Chancellor eu un loc periculos? întrebă Emma Boscowan.

– Pentru mine a fost periculos, spuse Tuppence.

– Da, știu. Noroc că n-a fost mai rău, dar atunci... da, cred că înțeleg.

– Dumneavoastră știți ceva, spuse Tuppence. Știți ceva despre toate astea, nu-i așa?

– Într-un fel da, într-un fel nu. Știi, unii au instincte, senzații, presimțiri, ca să le zic așa. Iar când acestea se dovedesc a fi adevărate, e îngrozitor. Toată afacerea asta cu banda de infractori pare atât de ieșită din comun! Pare să nu aibă nimic de a face cu... Se opri brusc. Vreau să spun, e doar unul din lucrurile care se petrec... Care s-au petrecut întotdeauna. Dar acum sunt foarte bine organizate, ca niște afaceri. N-au nimic periculos în ele, să știi. Periculoasă e cealaltă parte, cea criminală. Totul e să știi unde e pericolul și cum să te ferești de el. Dumneata trebuie să ai mare grijă, doamnă Beresford, vorbesc serios. Ești una din acele persoane care dau buzna în anumite lucruri, ceea ce e periculos. Mai ales aici.

Tuppence spuse încetișor:

– Mătușa mea, sau mai bine zis a lui Tommy... cineva din azilul în care a murit i-a spus... că acolo exista un criminal.

Emma dădu încet din cap.

– În azilul acela au avut loc două decese care doctorului i se par suspecte, spuse Tuppence.

– De la asta ai pornit?

– Nu, de la ceva întâmplat mai înainte.

– Dacă ai timp, vrei să-mi povestești repede – dar foarte repede, căci am putea fi întrerupte de cineva – de la care fapt petrecut în azilul acela de bătrâne ai pornit?

– Da, am să vă spun foarte repede.

Tuppence își depănă în grabă povestea.

– Înțeleg, spuse Emma Boscowan. Și nu știi unde e acum bătrâna aceea, doamna Lancaster?

– Nu, nu știu.

– Crezi că e moartă?

– Cred că... ar putea fi.

– Din cauză că știa ceva?

– Da. Știa ceva. Ceva despre o crimă. Despre un copil care probabil a fost omorât.

– Cred că aici ai luat-o pe o pistă greșită, spuse doamna Boscowan. Eu cred că a fost o încurcătură cu copilul, adică bătrâna a încurcat lucrurile. A încurcat copilul cu alt-cineva care a fost omorât.

– Bănuiesc că e posibil. Bătrânii încurcă lucrurile. Dar aici a existat un ucigaș de copiii neprins, nu-i așa? Sau cel puțin așa mi-a spus femeia care m-a găzduit.

– Da, prin părțile astea au fost omorâți câțiva copii. Numai că asta s-a întâmplat foarte demult, să știi. Nu știu când anume, și cred că nici vicarul nu știe. Pe atunci nu era aici. Dar domnișoara Bligh era... Da, ea trebuie să fi fost aici. Pe atunci trebuie să fi fost foarte tânără.

– A fost mereu îndrăgostită de sir Philip Starke?

– Ai observat și dumneata? Da, așa cred. Un devotament dus până la idolatrie. Și William, și eu ne-am dat seama de asta când am venit prima oară aici.

– Ce v-a făcut să veniți prima oară aici? Ați locuit la Canal House?

– Nu, n-am locuit niciodată acolo. Lui îi plăcea să picteze case. A pictat-o de câteva ori. Ce s-a întâmplat cu tabloul pe care mi l-a arătat soțul dumitale?

– L-a dus înapoi acasă. Mi-a povestit ce i-ați spus despre bărcă... despre barca numită Waterlily... pe care nu soțul dumneavoastră a pictat-o...

– Da. N-a fost pictată de soțul meu. Ultima dată când am văzut tabloul, nu era nici o barcă. A adăugat-o cineva.

– Și i-a spus Waterlily... Iar un om care nu există, maiorul Waters, a scris despre mormântul unui copil – un copil pe nume Lilian – dar în mormântul respectiv nu era îngropat nici un copil, doar un sicriu de copil plin cu prada provenită dintr-un mare jaf. Barca pictată trebuie să fi fost un mesaj... un mesaj prin care se spunea unde e ascunsă prada. Totul pare să se lege cu crima...

– Da, pare... Dar nu poți fi sigur ce...

Emma Boscowan se întrepruse brusc. Spuse repede: Auzi-o că vine după noi. Intră repede în baie.

– Cine?

– Nellie Bligh. Intră în baie și trage zăvorul.

– Chiar că-i o băgăreață, spuse Tuppence dispărând în baie.

Domnișoara Bligh deschise ușa și intră vioaie și îndatoritoare.

– Oh, sper că ați găsit tot ce aveți nevoie, spuse ea. Erau prosoape curate și săpun, da? Doamna Copleigh vine și are grijă de vicar, dar eu trebuie să văd dacă face lucrurile cum trebuie.

Doamna Boscowan și domnișoara Bligh coborâra scările împreună. Când ajunseră la ușa salonului, Tuppence le prinse din urmă. Când intră în cameră, sir Philip Starke se ridică și îi ținu scaunul, apoi se așeză lângă ea.

– Stați bine, doamnă Beresford?

– Da, mulțumesc, spuse Tuppence. Stau foarte bine.

– Îmi pare rău să aud că ați avut un accident, spuse el cu un glas care avea un farmec vag, deși pe undeva se asemena cu un glas de stafie, un glas venit ca de departe,

fără rezonanță, totuși cu o ciudată profunzime. În ziua de azi au loc atâtea accidente... e tare trist.

Ochii lui zăboveau pe fața ei și Tuppence își zise: "Mă studiază la fel cum l-am studiat și eu". Aruncă o privire rapidă spre Tommy, dar Tommy discuta cu doamna Boscowan.

– Ce v-a făcut să veniți la Sutton Chancellor, doamnă Beresford?

– Oh, căutăm o casă la țară pentru cândva, spuse Tuppence. Soțul meu era plecat la o conferință, și m-am gândit să dau o tură... doar să văd cum stau lucrurile, care e prețul, și chestii de genul ăsta.

– Am auzit că ați fost și v-ați uitat la casa de lângă podul de pe canal. Așa e?

– Da, am fost. O mai văzusem din tren. Are un aspect foarte atrăgător... pe dinafară.

– Da. Totuși, aș zice că și exteriorul ar avea nevoie de reparații serioase, mai ales la acoperiș. Cealaltă parte nu-i prea atrăgătoare, nu-i așa?

– Nu. Mi se pare un mod ciudat de a împărți o casă.

– Ideile oamenilor diferă, spuse sir Philip Starke.

– N-ați locuit niciodată acolo, nu?

– Nu, n-am locuit. Casa mea a ars acum mulți ani. A mai rămas totuși o parte din ea. Cred că ați văzut-o, sau vi s-a vorbit de ea. E deasupra parohiei, puțin mai la deal. Sau, cel puțin, pe aici i se spune deal. Nu e decât o movilă. Casa a fost construită de tatăl meu pe la 1890. O clădire semeață. Creneluri gotice, un aer de Balmoral. Arhitecții noștri de azi admiră destul de mult stilul ăsta, deși acum patruzeci de ani strâmbau din nas. Avea tot ce se presupunea că trebuie să aibă o casă de domn. O cameră de biliard, o cameră pentru dimineată, un salon al doamnelor, o sufragerie uriașă, o sală de băl, cam paisprezece dormitoare, și un personal care număra cândva, sau așa îmi închipui eu, paisprezece persoane.

– Vorbiți ca și cum nu prea v-a plăcut.

– Nu mi-a plăcut niciodată. Pentru tatăl meu am fost o dezamăgire. El era un industriaș de succes. Spera să-i calc pe urme. Nu i-am călcat. S-a purtat foarte bine cu mine. Mi-a asigurat un venit mare, sau alocație cum i se spune, și m-a lăsat să-mi urmez drumul.

– Am auzit că erați botanist.

– Asta era una din marile mele destinderi. Umblam după flori sălbatice, mai ales în Balcani. Ați fost în Balcani să căutați flori sălbatice? E un loc minunat pentru ele.

– Sună frumos. Apoi vă întorceați să locuiți aici?

– N-am mai locuit aici de foarte mulți ani. De fapt, nu m-am mai întors să locuiesc aici de la moartea soției mele.

– Oh! rosti Tuppence ușor stingherită. Îmi... îmi pare rău.

– A trecut mult de atunci. A murit înainte de război. În 1938. Erao femeie foarte frumoasă.

– Mai aveți încă în casa de aici tablouri ale ei?

– Nu, casa e goală. Toată mobila, tablourile și celelalte lucruri au fost scoase și depozitate. Au mai rămas doar un dormitor, un birou și o altă cameră de zi pentru când vine agentul meu, sau eu însuși dacă am de rezolvat o problemă de afaceri aici.

– Nu v-ați gândit s-o vindeți?

– Nu. Există niște zvonuri despre dezvoltarea regiunii. Nu știu. Nu că aş avea ceva de gând în privința asta. Tatăl meu spera să pună pe picioare un fel de domeniu feudal. Eu urma să-l preiau de la el, copiii mei de la mine, și așa mai departe. Făcu o pauză, apoi spuse: Dar Julia și cu mine n-am avut copii.

– Oh, înțeleg, spuse moale Tuppence.

– Așa că n-am pentru ce să vin aici. De fapt, nici n-o prea fac. Dacă e nevoie de ceva, se ocupă Nellie Bligh în locul meu. Zâmbi în direcția ei. A fost cea mai grozavă secretară. Încă se mai ocupă de afacerile mele, sau de tot ce e în genul ăsta.

– Nu veniți aici și totuși nu vreți să vindeți? întrebă Tuppence.

– Am un motiv foarte serios să nu vreau, răspunse Philip Starke. Un surâs flutură peste trăsăturile lui austere. Poate că, la urma urmelor, chiar am moștenit ceva din simțul de afacerist al tatălui meu. Pământul își sporește încontinuu valoarea. Este o investiție mai bună decât banii pe care i-aș lua dacă aș vinde domeniul. Într-o zi, cine știe, pe locul ăsta vom avea un oraș mare.

– Și atunci veți fi bogat.

– Atunci voi fi chiar mai bogat decât sunt acum, spuse sir Philip. Iar acum sunt destul de bogat.

– Ce faceți majoritatea timpului?

– Călătoresc, am afaceri la Londra. Am acolo o galerie de artă. Sunt pe cale să devin un negustor de artă. Toate chestiile alea sunt foarte interesante. Îți ocupă timpul... până în momentul când simți pe umăr o mână și un glas îți spune: "Ia-ți adio".

– Nu vorbești așa, spuse Tuppence. Mă înfioară.

– N-aveți de ce să vă înfiorați, doamnă Beresford. Cred că veți avea o viață lungă, și încă una fericită.

– Da, în prezent sunt foarte fericită, spuse Tuppence. Presupun că am să am parte de toate durerile și beteșugurile de care au parte bătrânii. Surzenie și orbire și câte altele.

– Probabil nu le veți da atâta atenție cum credeți acum. Nu vreau să fiu deplasat, dar dați-mi voie să vă spun că dumneavoastră și soțul dumneavoastră păreți foarte fericiți împreună.

– Oh, suntem, spuse Tuppence. Cred că nimic în viață nu-i mai important ca o căsnicie fericită, nu-i așa?

În clipa următoare își dori să nu fi rostit cuvintele acelea. Când se uită la bărbatul din fața ei, despre care credea că fusese atât de îndurerat de moartea soției lui, și poate mai era încă, îi fu și mai ciudă pe ea.

16. Dimineața următoare

Era dimineața de după întrunire.

Ivor Smith și Tommy își întrerupseră conversația, se uitară unul la altul, apoi la Tuppence. Tuppence privea fix grătarul căminului. Părea cu minte dusă departe.

– Unde am ajuns? întrebă Tommy.

Oftând, Tuppence se desprinsese din gânduri și se uită la cei doi bărbați.

– Mie încă mi se pare că totul se leagă, spuse ea. Ce-a fost cu întrunirea de aseară? De ce s-a ținut? Ce a însemnat totul? Se uită la Ivor Smith. Presupun că pentru voi doi a însemnat ceva. Știți unde ne aflăm?

– Eu n-aș merge până aici, spuse Ivor. Nu căutăm același lucru, nu-i așa?

– Nu chiar, spuse Tuppence.

Cei doi o priviră întrebător.

– Perfect, spuse Tuppence. Sunt o femeie care am o obsesie. Vreau s-o găsesc pe doamna Lancaster. Vreau să fiu singură că e bine.

– Vrei mai întâi s-o găsești pe doamna Johnson. Până n-o găsești pe doamna Johnson, n-ai s-o găsești niciodată pe doamna Lancaster.

– Doamna Johnson. Da, mă întreb... Dar presupun că partea asta nu vă interesează, îi spuse ea lui Ivor Smith.

– Ba da, doamnă Tommy, mă interesează foarte mult.

– Și cum rămâne cu domnul Eccles?

Ivor zâmbi.

– Cred că domnul Eccles își va primi curând răsplata, spuse el. Totuși, n-aș paria pe asta. E un om care își șterge urmele cu o ingeniozitate incredibilă. Într-atât încât te face să crezi că chiar n-a existat nici o urmă. Apoi adăugă în sur-

dină, îngândurat: Un mare conducător. Planurile lui sunt magistral gândite.

– Aseară... începu Tuppence, și ezită. Pôt să pun câteva întrebări?

– Pune-le, spuse Tommy. Dar nu miza pe faptul că ai să primești vreun răspuns satisfăcător de la Ivor.

– Sir Philip Starke, spuse Tuppence. Ce amestec are el în toate astea? Nu pare să fie tipul criminalului... decât poate a fost genul care...

Se opri, înghițindu-și referirea la cele spuse de doamna Copleigh privind ucigașii decopii.

– Sir Philip Starke este o sursă valoroasă de informații, spuse Ivor Smith. Este cel mai mare latifundiar de prin părțile astea... ca și din alte părți ale Angliei.

– Din Cumberland?

Ivor Smith o privi pătrunzător.

– Cumberland? De ce pomenști de Cumberland, doamnă Tommy? Ce știi despre Cumberland?

– Nimic, răspunse Tuppence. Nu știu de ce mi-a venit în minte. Se încruntă, arătând mirată. Și un trandafir pestriț, alb cu roșu, pe fațada unei case... unul din acei trandafiri de modă veche.

Clătină din cap.

– Sir Philip e stăpânul lui Canal House?

– El stăpânește pământul... stăpânește cea mai mare parte a pământului de aici.

– Da, așa spunea aseară.

– Prin el am aflat o mulțime de lucruri despre concesiunile și arendările care au eludat cu iscusință legea, folosindu-se tocmai porțițele legale..

– Agențiile imobiliare din Market Square, la care m-am dus... E ceva necurat cu ele, sau doar mi-am închipuit eu?

– N-au fost închipuiri. O să le facem o vizită în dimineața asta. O să le punem niște întrebări destul de stânjenitoare.

– Bun, spuse Tuppence.

– Ne-am descurcat frumușel. Am lămurit marele jaf al unui oficiu poștal din 1965, și furturile din Albury Cross, și afacerea trenului poștal irlandez. Am găsit o parte din pradă. Și-au amenajat în casele alea niște locuri foarte isteț gândite. În una au instalat o baie nouă, în alta un apartament de serviciu ale cărui camere erau puțin mai mici decât s-ar fi convenit să fie, furnizând astfel o ascunzătoare interesantă. Oh, da, am descoperit o mulțime de lucruri.

– Dar cum rămâne cu oamenii? întrebă Tuppence? Mă refer la oamenii care au gândit toată treaba asta, sau au dirijat-o... în afară de domnul Eccles, vreau să spun. Trebuie să fi existat și alții care au știut ceva.

– Da. Au fost doi. Unul care avea un club de noapte, chiar lângă M1. I se spunea "Fericitul Hamish". Alunecos ca un țipar. Și o femeie căreia i se spunea Kate ucigașa – dar asta a fost acum mult timp în urmă – una din cei mai interesanți criminali ai noștri. O fată frumoasă, dar cu un echilibru mental îndoielnic. Au eliminat-o... se poate să fi devenit un pericol pentru ei. Era un concern strict de afaceri... se ocupa de marfa furată, nu de crime.

– Iar Canal House era una din ascunzătorile lor?

– Într-o vreme i se spunea Ladymead. A avut o grămadă de nume la viața ei.

– Presupun că doar pentru a complica lucrurile, spuse Tuppence. Ladymead. Mă întreb dacă asta se leagă de ceva anume.

– De ce s-ar lega?

– Nu prea știu. Mi-a țâșnit prin minte un alt iepure, dacă știți ce vreau să spun. Necazul e că aici eu nu prea știu ce vreau să spun. Apoi mai e și tabloul. Boscowan a pictat tabloul, iar apoi altcineva i-a adăugat o barcă și a scris un nume pe ea.

– Tiger Lily.

– Nu, Waterlily. Și soția lui spuse că n-a pictat el barca.

– Poate ea ști sigur?

– Cred că da. Când ești măritată cu un pictor, și mai ales dacă tu însăși te ocupi de artă, cred că-ți dai seama când există o diferență de stil. E destul de înspăimântătoare.

– Cine, doamna Boscowan?

– Da. Nu știu dacă mă înțelegeți... e plină de forță. Chiar copleșitoare.

– Posibil. Da.

– Ea cunoaște niște lucruri, dar sunt sigură că le știe pentru că le știe, dacă mă înțelegeți ce vreau să spun.

– Eu nu te înțeleg, spuse hotărât Tommy.

– Ei bine, vreau să spun că există un mod de a cunoaște lucrurile. Celălalt mod este de a avea un fel de simțământ legat de ele.

– Asta-i cam cum se întâmplă cu tine, Tuppence.

– Poți să spui și așa dacă vrei, spuse Tuppence și își urmă șirul gândurilor. Toată treaba se învâрте în jurul lui Sutton Chancellor. În jurul lui Ladymead, sau Canal House, sau cum vrei să-i spui. Și a tuturor celor care au locuit acolo, acum sau pe vremuri. Cred că unele lucruri ar putea merge mult înapoi.

– Te gândești la doamna Copleigh.

– În general, cred că doamna Copleigh doar a adăugat o mulțime de lucruri care au complicat totul. Cred că a încurcat vremurile și datele.

– Așa se întâmplă la țară, spuse Tommy.

– Știu, în definitiv și eu am crescut la o parohie de țară. La țară lucrurile se datează după evenimente, nu după ani. Oamenii dela țară nu spun “Asta s-a întâmplat în 1930” sau “asta a fost în 1925”. Ei spun: “Asta s-a întâmplat la un an după ce a ars moara veche”, sau “asta s-a întâmplat după ce fulgerul a trăznit stejarul cel mare și l-a omorât pe fermierul James” sau “asta a fost în anul cu epidemia de poliomielită”. În felul ăsta, lucrurile de care își amintesc nu urmează o anumită ordine cronologică. Totul e foarte complicat, adăugă ea. Există doar frânturi care apar ici și colo, dacă pricepeți ce vreau să spun. Firește, problema e, spuse Tup-

pence cu aerul cuiva care a făcut brusc o descoperire, necazul e că eu însămi sunt bătrână.

– Dumnezeu ești veșnic tânără, spuse galant Ivor.

– Nu mă periați. Sunt bătrână pentru că am același fel de a-mi aminti lucrurile ca pe vremuri.

Se ridică și începu să se plimbe prin cameră.

– Hotelul ăsta e supărător, spuse ea.

Trecu în camera ei, apoi se întoarse clătînând din cap.

– Nici o Biblie, spuse.

– Biblie?

– Da. Știți, în hotelurile de modă veche, găsești întotdeauna lângă pat o Biblie. Ei bine, aici n-au.

– Vrei o Biblie?

– Păi, aș vrea. Așa am fost crescută, și știam foarte bine Biblia, așa cum ar trebui s-o cunoască orice fată de cleric. Numai că acum s-a cam uitat. Mai ales că în biserici nu se mai citesc pasajele cum trebuie. Ți se dau niște versuri noi în care, presupun, exprimarea e corectă din punct de vedere tehnic și traducerea e corespunzătoare, numai că nu sună cum suna. În timp ce voi vă duceți la agențiile imobiliare, eu dau o fugă cu mașina la Sutton Chancellor, adăugă ea.

– De ce? Ți interzic, spuse Tommy.

– Prostii, nu mă duc să adulesc nimic. Mă duc la biserică să mă uit în Biblie. Dacă e vreo versiune modernă, am să mă duc să-i cer vicarului, el trebuie să aibă o Biblie, nu-i așa? O Biblie ca lumea, vreau să spun. Versiunea autorizată.

– La ce îți trebuie versiunea autorizată?

– Vreau doar să-mi reîmprospătez memoria privind acele cuvinte care erau scrijelite pe piatra de mormânt a copilului... M-au interesat.

– Toate bune, dar n-am încredere în tine, Tuppence... N-am încredere că n-ai să intri iar în vreun bucluc o dată ce te-am scăpat din ochi.

Îți dau cuvântul că nu mai dau târcoale prin cimitir. Mă duc la o biserică scaldată în soarele dimineții și la biroul vicarului... ce poate fi mai inofensiv?

Tommy își privi cu îndoială soția, apoi cedă.

II

Lăsându-și mașina la poartă, Tuppence se uită cu grijă în jurul ei înainte de a intra în biserică. Avea neîncrederea firească a cuiva care suferise o daună corporală într-un anumit loc geografic. De data asta părea să nu existe nici un posibil atacator pândind în spatele pietrelor de mormânt.

Intră în biserică, unde o femeie în vârstă stătea în genunchi și lustruia niște obiecte de aramă. Tuppence se furișă în vârful picioarelor până la strană și făcu o tentativă de a examina volumul care odihnea acolo. Femeia care curăța obiectele înălță o privire dezaprobatoare.

– N-am de gând s-o fur, o liniști Tuppence, apoi se uită prin carte, o închise cu grijă la loc, și ieși din biserică.

I-ar fi plăcut să examineze locul unde se excavase recent, dar acest lucru îi fusese interzis cu desăvârșire "Oricine va încălca" îngână ea. "S-ar putea să însemne asta, dar dacă e așa, ar trebui să fie cineva..."

Parcurse în mașină distanța mică până la parohie, coborî și o luă pe poteca ce ducea la ușa din față. Sună dar nu auzi nici un clinchet înăuntru. "Cred că soneria e defectă", își spuse Tuppence, cunoscând cum stăteau lucrurile cu soneriile parohiile. Împinse ușa, iar aceasta se deschise.

Intră în hol. Pe masa din hol se lăfăia un plic mare. Purta pe el antetul unei societăți misionare din Africa.

"Mă bucur că nu sunt misionară", gândi Tuppence.

- Dincolo de acest gând vag, zăcea altceva legat de o masă dintr-un alt hol, de undeva, ceva ce ar fi trebuit să țină minte... Flori? Frunze? O scrisoare sau un pachet.

În acel moment pe ușa din stânga ieși vicarul.

-- Ai treabă cu mine? întrebă el... Eu... Oh, doamna Beresford, nu-i așa?

-- Da, spuse Tuppence. Am venit doar să vă întreb dacă nu aveți din întâmplare o Biblie.

-- Biblie, rosti vicarul părând neașteptat de îndoit. O Biblie.

-- M-am gândit că trebuie să aveți una.

-- Firește, firește. De fapt, am mai multe. Am și Testamentul grecesc. Îmi închipui că nu pe ăsta îl vrei, nu?

-- Nu. Vreau Biblia Veche, autorizată.

-- Vai, spuse vicarul. Desigur, trebuie să fie câteva prin casă. Da, câteva. Îmi pare rău s-o spun, dar în biserică nu folosim această versiune. Trebuie să cedezi la ideile episcopului, iar episcopul ține foarte mult la modernizare, pentru tineri și așa mai departe. Cred că e păcat. Am atâtea cărți în bibliotecă încât le-am pus pe două rânduri. Dar cred că putem găsi ceea ce dorești. Dacă nu, o vom întreba pe domnișoara Bligh. E pe aici pe undeva îngrijindu-se de vasele în care își vor aranja copiii florile în "Colțul Copiilor" din biserică.

O lăsă pe Tuppence în hol și intră în camera din care ieșise.

Tuppence nu îl urmă. Rămase în hol, încruntată și gânditoare. Își ridică brusc privirea căci ușa din capătul holului se deschise și intră domnișoara Bligh. Ținea în mâini o vază de metal foarte grea.

În mintea lui Tuppence se aprinseseră câteva beculțe.

-- Desigur, spuse Tuppence, bine-nțeles.

-- Oh, pot să vă ajut... ah, doamna Beresford!

-- Da, spuse Tuppence și adăugă: Iar în fața mea e doamna Johnson, nu-i așa?

Vasul de metal căzu pe podea. Tuppence se aplecă și îl ridică, apoi îl cântări în mâini.

-- O armă foarte la îndemână, o spuse ea și puse vasul jos. Numai bună să-i dai cuiva în cap, venind pe la spate. Așa mi-ați făcut, nu, doamnă Johnson?

– Eu... eu... ce tot spuneți? Eu... niciodată...

Dar Tuppence nu mai avea de ce să mai stea. Văzuse efectul vorbelor ei. În clipa în care menționase numele doamnei Johnson, domnișoara Bligh se trădase într-un fel care nu putea fi pus la îndoială. Tremura și era cuprinsă de panică.

– Zilele trecute pe masa din holul dumneavoastră era o scrisoare adresată unei doamne Yorke din Cumberland, spuse Tuppence. Acolo ați dus-o, nu, doamnă Johnson, după ce ați luat-o de la Sunny Ridge? Acolo se află acum. Doamna Yorke sau doamna Lancaster... ați folosit ambele nume... Yorke și Lancaster ca trandafirul pestriț, alb cu roșu, din grădina familiei Perry...

Se întoarse rapid și ieși din casă lăsând-o pe domnișoara Bligh în hol, sprijinită de balustrada scării, cu gura căscată și uitându-se lung după ea. Tuppence alergă până la poartă, sări în mașină și porni. Se uită înapoi la ușa parohiei, dar nu ieși nimeni. Trecu pe lângă biserică și o luă spre Market Basing, dar se răzgândi brusc. Întoarse mașina și o apucă pe drumul pe care venise, apoi o luă pe drumul din stânga care ducea la Canal House. Ajunsă acolo, își lăsă mașina și se uită peste poartă să vadă dacă cineva din familia Perry era în grădină, dar nu văzu pe nici unul. Intră pe poartă și porni pe poteca ce ducea la ușa din spate. Și ușa și ferestrele erau închise.

Tuppence se necăji. Probabil Alice Perry plecase la cumpărături la Market Basing. Vroia neapărat să vorbească cu Alice Perry. Bătu la ușă, mai întâi ușor, apoi tare. Nu-i răspunse nimeni. Răsuci mânerul, dar acesta nu cedă. Ușa era încuiată. Rămase în loc, nehotărâtă.

Tare ar fi vrut să-i pună câteva întrebări lui Alice Perry! Se putea ca doamna Perry să fie în Sutton Chancelor. Partea proastă la Canal House era că nu vedeai nicăieri primprejur pe cineva pe care să-l întrebi unde ar putea fi familia Perry în dimineața asta.

17. Doamna Lancaster

În timp ce Tuppence stătea în loc îngândurată, ușa se deschise pe neașteptate. Tuppence făcu un pas înapoi și își ținu respirația. În fața ei se afla ultima persoană din lume pe care s-ar fi așteptat s-o vadă. În prag, îmbrăcată exact la fel ca la Sunny Ridge și cu același zâmbet vag prietenos, se afla doamna Lancaster în persoană.

– Oh! exclamă Tuppence.

– Bună dimineața. O căutai pe doamna Perry? întrebă doamna Lancaster. Azi e zi de târg, să știi. Din fericire, sunt eu aici. Mi-a luat ceva timp ca să găsesc cheia. Mă gândesc că ar trebui să facă un duplicat nu-i așa? Dar, te rog, intră. Poate dorești o ceașcă de ceai sau ceva.

Tuppence trecu pragul ca o somnambulă. Doamna Lancaster, păstrându-și aerul îndatoritor al unei gazde, o conduse în camera de zi.

– Ia loc, te rog, spuse ea. Mă tem că nu știu unde sunt ceștile și tot ce trebuie. Sunt aici doar de câteva zile. Acum...stai puțin... Dar... în mod sigur... ne-am mai întâlnit, nu-i așa?

– Da, când erați la Sunny Ridge, spuse Tuppence.

– Sunny Ridge, Sunny Ridge... Parcă-mi amintește de ceva. Oh, desigur, draga domnișoară Packard. Da, un loc foarte drăguț.

– L-ați părăsit cam în grabă, nu-i așa? întrebă Tuppence.

– Oamenii sunt atât de poruncitori, spuse doamna Lancaster. Te zoresc așa! Nu-ți dau timp să aranjezi lucrurile, sau să împachetezi ca lumea, nimic. Bine intenționați, sunt sigură. Firește, țin mult la draga de Nellie Bligh, dar ea e genul de femeie autoritară. Știi, uneori mă gândesc că... adăugă doamna Lancaster aplecându-se spre Tuppence, mă gândesc că nu-i prea... își duse degetul la frunte cu subînțeles. Se întâmplă și așa, să știi. Mai ales fetelor

bătrâne. Femeilor nemăritate, mă înțelegi. Sunt foarte pricepute la treabă, fac lucrurile ca lumea, dar câteodată mintea le-o ia razna și au închipuiri foarte ciudate. Diaconii au mult de suferit. Ele par să creadă uneori, femeile astea, că diaconul le-a cerut în căsătorie, când de fapt el nici nu s-a gândit la așa ceva. Oh, da, biata Nellie. E atât de sensibilă în unele privințe! A fost grozavă în parohia de aici. Și a fost o secretară de prima clasă, cred. Totuși, din când în când are niște idei foarte ciudate. Cum a fost, de pildă, să mă ia de la Sunny Ridge și să mă ducă în Cumberland – într-o casă foarte lugubră – și apoi, tot pe neașteptate, să mă aducă aici...

– Locuiți aici? întrebă Tuppence.

– Ei bine, dacă se poate numi așa. Este un aranjament absolut ciudat. Sunt numai de două zile aici.

– Înainte de asta ați fost la Rosetrellis Court, în Cumberland...

– Da, cred că așa se numea. Nu-i un nume atât de drăguț ca Sunny Ridge, nu crezi? De fapt, nu m-am stabilit acolo cu adevărat, dacă înțelegi ce vreau să spun. Și nu era nici pe departe bine condus. Servirea era proastă, iar pâinea și cafeaua de calitate inferioară. Totuși, începusem să mă obișnuiesc cu lucrurile, și îmi făcusem una sau două cunoștințe interesante. Una din ele o cunoscuse cu mulți ani în urmă, în India, pe o mătușă a mea. E atât de plăcut, să știi, să-ți faci relații.

– Îmi închipui, spuse Tuppence.

Doamna Lancaster continuă voioasă.

– Stai să văd, dumneata ai venit la Sunny Ridge, dar nu să stai, cred. Ai venit, parcă, în vizită la cineva de acolo.

– La mătușa soțului meu, domnișoara Fanshawe.

– Oh, da. Firește. Acum îmi amintesc. Și n-a fost ceva cu un copil al dumitale din spatele căminului?

– Nu, spuse Tuppence; nu era copilul meu.

– Dar de asta ai venit aici, nu-i așa? Au avut necazuri cu un cămin de aici. Am înțeles că a intrat o pasăre în el.

Locul ăsta are nevoie de reparații. Nu-mi place deloc că sunt aici. Nu, absolut deloc și am să i-o spun lui Nellie cum am s-o văd.

– Locuiți cu doamna Perry?

– Și da, și nu. Cred că-ți pot încredința un secret, nu?

– Sigur, puteți avea încredere în mine, spuse Tuppence.

– Ei bine, în realitate nu stau deloc aici. Adică nu în partea aceasta a casei. Asta-i partea familiei Perry. Se aplecă spre Tuppence. Dacă mergi la etaj, mai există una, să știi. Vino cu mine. Te duc acolo.

Tuppence se ridică. Se simțea ca într-un vis nebunesc.

– Doar să încui ușa mai întâi, e mai sigur, spuse doamna Lancaster.

O conduse pe Tuppence pe o scară destul de îngustă până la primul etaj. Trecură printr-un dormitor dublu, care se vedea că era locuit – probabil camera familiei Perry – apoi ieșiră pe o altă ușă și intrară într-o cameră alăturată. În ea se afla un lavoar și un șifonier înalt din lemn de arțar. Nimic altceva. Doamna Lancaster se duse la șifonier, băjbâi în spatele lui, apoi cu o ușurință neașteptată îl împinse într-o parte. Se părea că șifonierul avea roțile căci alunecă destul de ușor în lungul peretelui. În spatele șifonierului se afla galeria unui cămin, lucru care lui Tuppence i se păru destul de ciudat. Deasupra poliței căminului era o oglindă, iar sub oglindă o mică poliță pe care se aflau figurine de păsări din porțelan.

Spre uimirea lui Tuppence, doamna Lancaster apucă pasărea din mijlocul poliței și trase puternic de ea. Pasărea părea să fie înfiptă în poliță. De fapt, Tuppence intuî repede că toate păsările erau prinse bine de poliță. Dar gestul doamnei Lancaster făcu să se audă un declic și întreaga poliță a căminului se desprinsese de perete și se rabătu spre înainte.

– Lucru isteț, nu-i așa? spuse doamna Lancaster. A fost făcut acum mult timp, când au modificat casa. Știi, îi

spuneau viziuna preotului, dar nu cred că era chiar o viziună de preot. Nu, n-avea nici o legătură cu preoții. Niciodată n-am crezut asta. Intră. Aici locuiesc acum.

Împinse încă o dată. Peretele din fața ei descrise o curbă spre înapoi și după câteva clipe se aflau într-o cameră mare și frumoasă, ale cărei ferestre dădeau spre canal și spre dealul din față.

– E o cameră încântătoare, nu-i așa? întrebă doamna Lancaster. O priveliște minunată. Întotdeauna mi-a plăcut. Știi, când eram fată am locuit un timp aici.

– Oh, înțeleg.

– Nu e o casă norocoasă, spuse doamna Lancaster. Nu, întotdeauna s-a spus că nu e o casă norocoasă. Adăugă: Știi, cred că am să închid la loc treaba asta. Nu poți să fii atent la toate, nu-i așa?

Întinse mâna și împinse peretele rabatabil care reveni la loc. Se auzi un declic puternic, ca și cum mecanismul ar fi intrat iar în lăcașul lui.

– Presupun că asta a fost una din modificările pe care i le-au făcut casei când au vrut s-o folosească drept ascunzătoare, spuse Tuppence.

– Într-adevăr, au făcut o mulțime de modificări, spuse doamna Lancaster. Dar ia loc, te rog. Vrei un scaun înalt sau unul jos? Personal, prefer unul înalt. Mă cam supără reumatismul. Presupun că te-ai gândit că s-ar putea să fi fost cadavrul unui copil acolo, adăugă doamna Lancaster. O idee într-adevăr absurdă nu crezi?

– Da, poate.

– Polițai și tâlhari, rosti doamna Lancaster cu un aer indulgent. Știi, când ești tânăr ești atât de prostu! Faci tot soiul de prostii. Bande... spargeri în stil mare, furturi... au o atracție atât de mare pentru tine, când ești tânăr. Crezi că a fi iubita unui pistolar e lucrul cel mai nimerit din lume. Așa credeam odată. Crede-mă... se aplecă și o bătu pe Tuppence pe genunchi, crede-mă, nu-i adevărat. Nu, nu e. Eu așa credeam cândva, dar îți dorești mai mult de atât, să știi. Vrei

mai mult. Nu e nimic cu adevărat palpitant doar în a fura niște lucruri și a fugi cu ele. Firește, pentru asta e nevoie de o bună organizare, nu spun eu.

– Vreți să spuneți că doamna Johnson sau domnișoara Bligh... cum i s-o mai spune...

– Pentru mine a fost întotdeauna Nelli Bligh. Dar din anumite motive – ca să simplifice lucrurile, spune ea – își spune din când în când doamna Johnson. Dar niciodată n-a fost măritată, să știi. Nu. E o fată bătrână tipică.

De jos, răzbătu până la ele un ciocănit.

– Vai, trebuie că s-a întors familia Perry, spuse doamna Lancaster. Nu suport oamenii care te deranjează. Avem o conversație atât de plăcută aici, nu-i așa? Cred că vom rămâne aici, sus... vai, acum strigă sub fereastră. Uită-te să vezi cine e.

Tuppence se duse la fereastră.

– E domnul Perry, spuse ea.

De jos, domnul Perry strigă:

– Julia! Julia!

– Ce impertinență! spuse doamna Lancaster. Nu-i permit unuia ca Amos Perry să-mi spună pe nume. Nu. Nu fi îngrijorată, draga mea, adăugă, aici suntem în siguranță. Și avem o conversație drăguță. Ți voi povesti totul despre mine... Am avut o viață cu adevărat interesantă... Plină de evenimente... Uneori mă gândesc că ar trebui să-mi scriu memoriile. Am fost și eu amestecată în niște lucruri, înțelegi. Eram pe atunci o fată nesăbuită și m-am înhăitat cu... ei bine, cu o bandă obișnuită de infractori. N-am alt cuvânt pentru asta... Unii dintre ei erau oameni sub orice critică. Dar, reține, printre ei se aflau și oameni cumsecade. De bună clasă.

– Domnișoara Bligh?

– Nu, nu, domnișoara Bligh n-a avut niciodată de a face cu infracțiunea. În nici un caz Nellie Bligh. Oh, ea e foarte serioasă, să știi. Religioasă. Dar există diverse forme de religie. Presupun că știi asta, nu?

– Bănuiesc că există o mulțime de secte diferite, spuse Tuppence.

– Da, trebuie să fie, pentru oamenii obișnuiți. Dar pe lângă oamenii obișnuiți, există alții. Unii speciali, sub comandă specială. Există legiuni speciale. Înțelegi ce vreau să spun, draga mea?

– Nu cred că înțeleg, spuse Tuppence. Nu credeți că s-ar cuveni să lăsăm familia Perry să intre în propria lor casă? Au început să se cam supere...

– Nu, n-o să-i lăsăm să intre. Nu până când... ei bine, până când nu-ți voi fi povestit totul despre ce s-a întâmplat. Nu trebuie să-ți fie frică, draga mea. Totul e foarte... foarte natural, inofensiv. Fără dureri. Va fi doar ca atunci când adormi. Exact la fel.

Tuppence se uită la ea, apoi sări de pe scaun și se duse spre ușa din perete.

– Nu poți ieși pe acolo, spuse doamna Lancaster. Nu știi unde-i încuietoarea. Nu e deloc unde crezi. Numai eu știu. Cunosc toate secretele acestui loc. Am locuit aici cu infractorii când eram fată, până când am lăsat totul și mi-am căpătat salvarea. O salvare specială. Asta mi s-a dat... ca să-mi ispășesc păcatele... Copilul... știi, eu l-am omorât. Eram dansatoare... nu vroiam copilul... Uite acolo, pe perete... acela e tabloul meu... ca dansatoare.

Tuppence se uită în direcția indicată. Pe perete atârna un tablou în ulei, în mărime naturală, reprezentând o fată într-un costum de frunze din satin alb, și purtând inscripția "Waterlily".

– Waterlily a fost unul din cele mai bune roluri ale mele. Toată lumea o spunea.

Tuppence se întoarse încetșor și se așeză. Se uită lung la doamna Lancaster. Prin minte i se tot perindau niște cuvinte. Cuvintele auzite la Sunny Ridge "Era bietul dumitale copil?"

Fusese înspăimântată atunci, înspăimântată. Înspăimântată era și acum. Nu era sigură ce anume o înspăimânta,

dar exista aceeași teamă. Se uita la chipul acela blând, la zâmbetul blajin și îi era teamă.

– A trebuit să mă supun ordinelor care mi s-au dat... Trebuiau să existe agenți de nimicire. Am fost desemnată pentru asta. Mi-am acceptat misiunea. Ei mor fără păcate, să știi. Vreau să spun, copiii mureau fără păcate. Erau prea tineri ca să fi avut păcate. Așa că i-am trimis în cer, căci pentru asta fusesem aleasă. Încă inocenți. Neștiind încă ce era răul. Înțelegi ce onoare mare este să fii ales. Să fii una dintre cei aleși anume. Întotdeauna am iubit copiii. Eu n-am avut nici unul al meu. Asta a fost ceva foarte crud, nu-i așa, sau părea crud. Dar era răsplata pentru ceea ce făcusem. Probabil știi ce făcusem.

– Nu, spuse Tuppence.

– Oh, pari să știi atât de multe! Mă gândeam că poate știi asta. Era un doctor. M-am dus la el. Atunci aveam doar șaptesprezece ani și eram înspăimântată. El mi-a spus că totul o să fie bine, că am să scap de copil și nimeni nu va ști. Dar n-a fost bine, înțelegi. Am început să am coșmaruri. Visam că acel copil era încă acolo, întrebându-mă de ce nu-i dădusem viață. Copilul mi-a spus că vroia tovarăși. Era fată, să știi. Da, sunt sigură că era fată. Și vroia alți copii. Apoi am primit ordinul. Eu n-am putut să am copii. Mă căsătorisem și mă gândeam că am să am copii, soțul meu iubea la nebunie copiii, dar copilul n-a venit, pentru că, înțelegi, eram blestemată. Înțelegi, nu-i așa? Dar există o cale de întreprindere. Să mă răscumpăr pentru ce făcusem. Ce făcusem eu era crimă, nu-i așa, și pentru o crimă te puteai răscumpăra numai prin alte crime, căci celelalte crime n-ar fi fost crime adevărate, ar fi fost sacrificii. Ofrande. Înțelegi diferența, nu-i așa? Copiii plecau să-i țină companie copilului meu. Copii de vârste diferite, dar tineri. A venit ordinul și apoi... se aplecă și o atinse pe Tuppence, a fost o fericire s-o fac. Înțelegi, nu? Era o fericire să-i eliberez așa încât să nu cunoscă niciodată păcatul, cum l-am cunoscut eu. Nu puteam spune nimănui, firește, nimeni nu trebuia să știe. A trebuit

să mă asigur de acest lucru. Dar au fost persoane care au ajuns să știe sau să bănuiască. Atunci, bine-nțeles... ei bine, vreau să spun că a trebuit să moară și ele, ca eu să fiu în siguranță. Așa că întotdeauna am fost în siguranță. Înțelegi, nu-i așa?

– Nu... nu prea.

– Ba știi. De asta ai venit aici, nu-i așa? Ai știut. Ai știut din ziua în care te-am întrebat la Sunny Ridge. Am văzut pe fața dumitale. Te-am întrebat: "Era bietul dumitale copil?" M-am gândit că probabil veniseși din cauză că erai mama vreunuia din copii. Din copiii pe care îi omorâsem. Am sperat că ai să te întorci altă dată și atunci o să bem împreună un pahar cu lapte. De obicei era lapte. Uneori cacao. Oricine știa despre mine.

Se mișcă încetișor prin cameră și deschise un dulap din colțul încăperii.

– Una a fost... doamna Moody? întreabă Tuppence.

– Oh, știi despre ea... ea nu era mamă... fusese garderobieră la teatru. M-a recunoscut, așa că a trebuit să moară.

Se întoarce brusc și veni către Tuppence ținând în mână un pahar cu lapte și zâmbind îmbietor.

– Dă-l pe gât, spuse ea. Dă-l pe gât.

Tuppence rămase tăcută o clipă, apoi sări în picioare și alergă la fereastră. Apucând un scaun, sparse geamul. Scoase capul afară și strigă:

– Ajutor! Ajutor!

Doamna Lancaster începu să râdă. Puse pe masă paharul cu lapte, și se lăsă râzând pe speteaza scaunului.

– Ce proastă ești! Cine crezi că o să vină? Cine crezi că poate să vină? Vor trebui să spargă ușile, vor trebui să treacă prin peretele acela, or până atunci... mai sunt și alte lucruri, să știi. Nu trebuie neapărat să fie lapte. Laptele este calea cea mai ușoară. Laptele și cacaoa și chiar ceaiul. Pentru micuța doamnă Moody am pus-o în cacao... îi plăcea la nebunie cacaoa.

– Morfina? Cum ați obținut-o?

– Oh, asta a fost ușor. Un bărbat cu care am trăit cu mulți ani în urmă avea cancer... doctorul mi-a dat pentru el morfină... s-o păstrez în grija mea... mi-a dat și alte droguri... Mai târziu i-am spus că aruncasem totul... dar le-am păstrat, și droguri, și sedative... m-am gândit că s-ar putea să-mi folosească într-o zi... și mi-au folosit... mai am încă o anumită cantitate. Personal, n-am luat niciodată ceva de genul ăsta... nu cred în droguri. Împinse paharul cu lapte înspre Tuppence. Dă-l pe gât, e cea mai ușoară cale. Cealaltă... necazul e că nu sunt sigură unde l-am pus.

Se ridică și începu să se plimbe prin cameră.

– Unde l-am pus? Unde? Acum că îmbătrânesc uit tot.

Tuppence strigă din nou “Ajutor”, dar malul canalului era pustiu. Doamna Lancaster se învârtea mai departe prin încăpere.

– Credeam... eram sigură... oh, firește, în coșulețul de tricotat.

Tuppence se întoarse. Doamna Lancaster venea către ea.

– Ce proastă ești să vrei în acest mod, spuse doamna Lancaster.

Brațul ei stâng zvâcni și apucă umărul lui Tuppence. În mâna dreaptă, ținută până atunci la spate, avea un stilet lung, cu lama subțire. Tuppence se zbătu. Își zise: “Pot ușor s-o opresc. Foarte ușor. E o femeie bătrână. Neputincioasă. Nu poate...”

Un fior de groază o străbătu brusc și gândi: “Dar și eu sunt bătrână. Nu-s atât de puternică precum cred. Nu-s tot atât de puternică ca ea. Ce mâini are, ce degete, cum mă ține! Presupun că din cauză că e nebună, și mereu am auzit că nebunii sunt puternici”.

Lama scânteietoare se apropia tot mai mult de ea. Tuppence țipă. De jos se auzeau strigăte și bubuituri, ca și cum cineva încerca să forțeze ușile sau ferestrele. “Dar n-or să pătrundă niciodată”, gândi Tuppence. “Nu vor pătrunde

niciodată prin ușa mascată de aici. Doar dacă îi cunosc mecanismul”.

Se zbătu cu sălbăticie. Reușea încă s-o țină la distanță pe doamna Lancaster. Dar cealaltă era mai masivă decât ea. O femeie masivă și puternică. Fața îi mai zâmbea încă, dar nu mai avea aspectul acela blajin. Avea aspectul cuiva care se distrează.

– Kate ucigașa, spuse Tuppence.

– Îmi cunoști porecla? Da, dar am desființat-o. Am devenit ucigașa Domnului. Dorința Domnului îmi dictează să te omor. Așa că e ceva drept. Înțelegi asta, nu-i așa? Totul e drept.

Tuppence era acum apăsată pe spătarul unui scaun masiv. Cu un braț, doamna Lancaster o ținea lipită de scaun, iar apăsarea creștea... nu mai avea cum să se mai dea înapoi, nu avea unde. Lama tăioasă din mâna dreaptă a doamnei Lancaster se apropia.

Tuppence își zise: “Nu trebuie să intru în panică...nu trebuie să intru în panică...” Dar imediat veni cruda întrebare: “Dar ce pot să fac?” Împotrivirea era zadarnică.

Apoi veni teama... aceeași teamă ascuțită pe care o simțise prima dată la Sunny Ridge...

“E bietul dumitale copil?”

Acesta fusese primul avertisment... dar îl înțelesese greșit... nu știuse că era un avertisment.

Ochii ei urmăreau lama care se apropia dar, ciudat, nu metalul strălucitor și amenințarea lui o înspăimântau până la paralizie, ci chipul de deasupra... chipul blând și surâzător al doamnei Lancaster... zâmbetul acela fericit și mulțumit al unei femei care își îndeplinea sarcina dată; o sarcină pe care era îndreptățită s-o ducă la capăt. “Nu arată ne bună”, gândi Tuppence. “De aceea e atât de înspăimântător... Nu arată din cauză că, în mintea ei, e sănătoasă. Este o ființă umană perfect normală și logică... asta crede ea... Oh, Tommy, Tommy, în ce m-am băgat de data asta?”

O cuprinse ameteala și moliciunea. Mușchii i se relaxară... de undeva se auzi un zgomot puternic de sticlă spartă. Căzu în beznă și inconștientă.

– E mai bine... vă reveniți... beți asta, doamnă Beresford.

Pe buzele ei era apăsător un pahar... rezistă cu îndârjire... Lapte otrăvit... cine spusese cândva asta... ceva despre "lapte otrăvit"? Nu vroia să bea lapte otrăvit... Nu, nu era lapte... era un cu totul alt miros...

Se relaxă, desfăcu buzele... sorbi...

– Coniac, recunosc Tuppence.

– Foarte corect! Beți mai departe... mai beți puțin...

Tuppence sorbi din nou. Se lăsă pe perne și se uită în jur. Pe fereastră se vedea capătul unei scări. În fața ferestrei, pe podea, zăcea un morman de cioburi de geam.

– Am auzit geamul spărgându-se.

Dădu la o parte paharul cu coniac și urmări mâna, apoi brațul, până când ochii i se opriră asupra feței celui ce-l ținea.

– El Greco, spuse Tuppence.

– Poftim?

– Nu contează.

Se uită prin cameră.

– Unde e... doamna Lancaster, adică?

– E... se odihnește... în camera alăturată...

– Înțeleg.

Dar nu era sigură că înțelegea. În momentul de față nu se putea gândi la mai multe lucruri deodată...

– Sir Philip Starke. O spuse încet și cu îndoială. Așa e?

– Da... De ce ați spus El Greco?

– Suferința.

– Poftim?

– Tabloul... La Toledo... Sau la Prado... Așa credeam acum mult timp... nu, nu foarte mult timp... Se gândi la asta și făcu o descoperire. Aseară. O întrunire... La parohie...

– Vă reveniți repede, spuse el încurajator.

Lui Tuppence i se părea cumva foarte normal să stea aici, în camera asta cu cioburi de geam pe podea, și să stea de vorbă cu bărbatul acesta... cu față întunecată, torturată...

– Am făcut o greșeală... la Sunny Ridge. M-am înșelat total în privința ei... Mi-a fost teamă atunci... o... undă de teamă... Dar am înțeles-o greșit... Nu mi-a fost teamă de ea... mi-a fost teamă pentru ea... Credeam că o să i se întâmple ceva... Am vrut s-o protejez... s-o salvez... Eu... Îl privi cu îndoială. Înțelegeți? Sau sună ca o prostie?

– Nimeni nu înțelegea mai bine ca mine...nimeni pe lumea asta. Tuppence se uită lung la el... se încruntă.

– Cine... cine era? Adică, doamna Lancaster... doamna Yorke... asta nu-i ceva real... sunt nume luate de la un tran-dafir... Cine era ea, cea adevărată?

Philip Starke rosti răgușit:

– Cine era ea? Ea? Cea reală, cea adevărată. Cine era ea... cu semnul Domnului pe frunte? Ați citit vreodată Peer Gynt, doamnă Beresford?

Sir Philip se duse la fereastră. Rămase un timp acolo, privind afară... Apoi, se întoarse brusc.

– Era soția mea, Dumnezeu să mă ajute.

– Soția dumneavoastră... Dar ea a murit... placa din biserică...

– A murit în străinătate – asta e povestea pe care am făcut-o să circule. Și am pus în biserică o placă în memoria ei. Oamenilor nu le place să pună prea multe întrebări când e vorba de un văduv îndurerat. N-am mai locuit aici.

– Unii spuneau că v-a părăsit.

– Și asta a făcut ca povestea să fie acceptată.

– Ați dus-o de aici când ați descoperit... despre copii...

– Așadar, știți de copii?

– Mi-a povestit ea... Părea... de necrezut.

– Majoritatea timpului era foarte normală... nimeni n-ar fi ghicit. Dar poliția începuse să bănuiască... Trebuia să

acționez... trebuia s-o salvez... s-o protejez... Înțelegeți?... puteți înțelege... câtuși de puțin?

– Da, spuse Tuppence, înțeleg foarte bine.

– Era... era atât de încântătoare cândva. Glasul i se alteră un pic. O vedeți... acolo. Arată spre tabloul de pe perete. Waterlily... Era o fată zburdalnică... întotdeauna a fost. Mama ei a fost ultima din neamul Warrender... o familie veche... Helen Warrender... a fugit de acasă. S-a înhăitat cu un nemernic... un ocnaș... fata ei a ales scena... s-a făcut dansatoare. Waterlily a fost rolul ei cel mai bun. Pe urmă a intrat într-o bandă de infractori... din dorința de senzații tari... pur și simplu ca să se amuze. A fost dezamăgită... Când s-a măritat cu mine terminase cu toate astea... vroia să se așeze la casa ei... să aibă o viață liniștită... copii. Eu eram bogat, puteam să-i ofer tot ce-și dorea. Dar n-am avut copii. A fost o supărare pentru amândoi. Ea a început să aibă obsesia vinovăției... Probabil întotdeauna a fost ușor dezechilibrată... nu știu. Ce provoacă problema asta?... Era...

 Făcu un gest disperat.

– O iubeam... întotdeauna am iubit-o... nu conta cum era... ce făcea... Vroiam să fie în siguranță... s-o țin în siguranță, nu închisă... prizonieră pe viață. Și noi am ținut-o în siguranță... mulți, mulți ani.

– Noi?

– Eu și Nellie... draga, credincioasa mea Nellie Bligh. Draga mea Nellie Bligh. A fost minunată... a aranjat totul. Casa de bătrâni... tot luxul și confortul. Și nici o tentație... nici un copil... a ținut-o departe de copii... Părea să meargă... casele acelea erau în locuri îndepărtate... Cumberland... North Wales... nu era probabil ca cineva s-o recunoască... sau așa credeam noi. Am făcut-o la sfatul domnului Eccles... un avocat foarte viclean... taxele lui erau mari... dar m-am bazat pe el.

– Șantaj? tatonă Tuppence.

– Niciodată n-am privit problema în felul acesta. Era un prieten, și un sfătuitor...

– Cine a pictat barca din tablou... barca numită Waterlily?

– Eu. A fost încântată. Îi amintea de succesele ei de pe scenă. Era un tablou de Boscowan. Îi plăceau tablourile lui. Apoi, într-o zi, a scris cu culoare neagră pe pod, jos, numele unui copil mort... Așa că am pictat o barcă pentru a-l acoperi și am scris pe ea Waterlily...

Ușa din perete se deschise și intră vrăjitoarea prietenoasă.

Se uită la Tuppence, apoi la sir Philip Starke.

– Totul e în regulă? întrebă ea într-un fel degajat.

– Da, spuse Tuppence. Ce-i plăcu la vrăjitoarea prietenoasă era că se vedea că nu avea de gând să se dea de ceasul morții.

– Soțul dumneavoastră e jos, vă așteaptă în mașină. I-am spus că vă conduc eu... dacă vreți, bine-nțeles.

– Vreau, spuse Tuppence.

– Așa mă gândeam și eu. Se uită spre ușa dormitorului. Ea... e acolo?

– Da, spuse Philip Starke.

Doamna Perry se duse în dormitor. Apoi ieși.

– Văd... Se uită întrebătoare la sir Philip.

– I-a oferit doamnei Beresford un pahar cu lapte...

Doamna Beresford nu l-a vrut.

– Așa că, presupun, l-a băut ea?

Sir Philip ezită.

– Da.

– Dr. Mortimer va veni mai târziu, spuse doamna Perry.

Veni spre Tuppence s-o ajute, dar Tuppence se ridică singură.

– Nu sunt rănită, spuse ea. A fost doar șocul... Acum mă simt perfect.

Se opri în fața lui Philip Starke... nici unul din ei nu părea să mai aibă ceva de spus. Doamna Perry stătea lângă ușa din perete.

În cele din urmă, Tuppence vorbi.

– Există ceva ce pot face? întrebă ea, mai mult retoric.

– Doar un singur lucru... Nellie Bligh a fost cea care v-a lovit în ziua aceea în cimitir.

Tuppence dădu din cap.

– Mi-am dat seama.

– Și-a pierdut capul. A crezut că ați dat de urma secretului ei, al nostru. Ea... Am mari remușcări pentru necazul pe care i l-am pricinuit. A fost mai mult decât i se putea cere unei femei să suporte...

– V-a iubit foarte mult, presupun, spuse Tuppence. Dar nu vom mai căuta nici o doamnă Johnson, dacă asta vreți să ne cereți.

– Vă mulțumesc... vă sunt foarte recunoscător.

Se lăsă din nou tăcere. Doamna Perry aștepta răbdătoare. Tuppence se uită înjurul ei. Se duse la fereastră și privi canalul liniștit de jos.

– Nu cred că am să mai văd casa asta vreodată. Mă uit bine la ea, ca s-o țin minte.

– Vreți s-o țineți minte?

– Da. Cineva mi-a spus că e o casă căreia i s-a dat o utilizare greșită. Acum știe ce vroia să spună.

Se uită întrebătoare la el, dar el nu vorbi.

– Cine v-a trimis aici după mine? întrebă Tuppence.

– Emma Boscowan.

– Mă gândeam eu.

Se alătură vrăjitoarei prietenoase și plecară împreună.

O casă pentru îndrăgostiți, îi spusese Emma Boscowan lui Tuppence. Ei bine, așa o și părasea... în posesia a doi îndrăgostiți – unul mort, iar celălalt în viață și suferind...

Se îndreptă spre mașina în care o aștepta Tommy. Își luă la revedere de la vrăjitoarea prietenoasă. Urcă în mașină.

- Tuppence! spuse Tommy.
- Știu, spuse Tuppence.
- Să n-o mai faci. Să n-o mai faci niciodată.
- N-am să mai fac.
- Așa spui acum, dar ai s-o faci.
- Nu. Sunt prea bătrână.
- Tommy apăsă pe accelerator. Porniră.
- Sărmana Nellie Bligh! spuse Tuppence.
- De ce spui asta?
- E atât de îndrăgostită de Philip Starke! A făcut toate astea pentru el atâția ani... cu un devotament de câine!
- Prostii! spuse Tommy. Cred că a savurat orice clipă.
- Unele femei așa sunt.
- Brută fără inimă! spuse Tuppence.
- Unde vrei să mergi... la The Lamb and Flag în Market Basing?
- Nu. Vreau să merg acasă. ACASĂ, Thomas. Și să rămân acolo.
- Amin! spuse Tommy. Iar dacă Albert ne întâmpină cu un pui ars, îl omor!

Sfârșit

SUMAR

CARTEA ÎNTÂI

Sunny Ridge

1. Mătușa Ada	8
2. Era bietul dumitale copil?	14
3. Însmormântarea	26
4. Casa din tablou	30
5. Dispariția unei bătrâne doamne	43
6. Tuppence pe urmele vânatului	53

CARTEA A DOUA

Casa de pe canal

7. Vrăjitoarea prietenoasă	61
8. Sutton Chancellor	76
9. O dimineață în Market Basing	103

CARTEA A TREIA

A dispărut... o soție

10. Conferința... și după conferință	115
11. Bond Street și dr. Murray	125
12. Tommy întâlnește un vechi prieten	139
13. Albert și indiciile	158

CARTEA A PATRA

În care apar o biserică, niște uși la mansardă și oameni

14. Exerciții de gândire	174
15. O seară la parohie	183
16. Dimineața următoare	199
17. Doamna Lancăster	207

TEL: 01-336.33.04
01-335.88.25
FAX: 01-337.42.92

- AGATHA CHRISTIE -

Romanul politist este o mare cursă
cu jockey și cai

COLECTIA "CHRISTIE" * OPERE COMPLETE